

KARMOK

PETRÉNYI JÓZSEF

NEVEZD MEG!-NE ADD EL!-ÍGY ADD TOVÁBB!

A KÖVETKEZŐKET TEHETED A MŰVEL:

- SZABADON MÁSOLHATOD, TERJESZTHETED, BEMUTATHATOD ÉS ELŐADHATOD A MŰVET.
- SZÁRMAZÉKOS MŰVEKET (FELDOLGOZÁSOKAT) HOZHATSZ LÉTRE.

AZ ALÁBBI FELTÉTELEKKEL:

- NEVEZD MEG!. A SZERZŐ VAGY A JOGOSULT ÁLTAL MEGHATÁROZOTT MÓDON FEL KELL TÜNTETNED A MŰHÖZ KAPCSOLÓDÓ INFORMÁCIÓKAT (PL. - A SZERZŐ NEVÉT VAGY ÁLNEVÉT, A MŰ CÍMÉT).
- NE ADD EL!. EZT A MŰVET NEM HASZNÁLHATOD FEL KERESKEDELMI CÉLOKRA.
- ÍGY ADD TOVÁBB!. HA MEGVÁLTOZTATOD, ÁTALAKÍTOD, FELDOLGOZOD EZT A MŰVET, AZ ÍGY LÉTREJÖTT ALKOTÁST CSAK A JELENLEGIVEL MEGEGYEZŐ LICENC ALATT TERJESZTHETED.

BÁRMILYEN FELHASZNÁLÁS VAGY TERJESZTÉS ESETÉN EGYÉRTELMŰEN JELEZNEK KELL MÁSOK FELÉ EZEN MŰ LICENC FELTÉTELEIT. A SZERZŐI JOGOK TULAJDONOSÁNAK ÍRÁSOS ENGEDÉLYÉVEL BÁRMELYIK FENTI FELTÉTELTŐL ELTÉRHETSZ.

A LICENSZBEN FOGLALT FELTÉTELEK NEM KORLÁTOZZÁK ÉS NEM SÉRTIK A SZERZŐ ERKÖLCSI JOGAIT.

[HTTP://CREATIVECOMMONS.ORG/LICENSES/BY-NC-SA/3.0/DEED.HU](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/deed.hu)

PETRÉNYI JÓZSEF

KARMOK

TABLE OF CONTENTS

<u>KARMOK</u>	<u>6</u>
<u>MESE.....</u>	<u>10</u>
<u>VÍZISLUKKER.....</u>	<u>11</u>
<u>MUSZÁJ.....</u>	<u>15</u>
<u>ELEVEN FA GIRCSÉS-GÖRCSÖS ÁGA</u>	<u>16</u>
<u>KÉK</u>	<u>18</u>
<u>EGY FŰST ALATT</u>	<u>19</u>
<u>UNORTHODOXIA</u>	<u>22</u>
<u>MANUEL ÉS A MINISZTER.....</u>	<u>24</u>
<u>GYURCSÁNY.....</u>	<u>28</u>
<u>LÁZ ÉS FÉLÁLOM.....</u>	<u>29</u>
<u>APERTURE PRIORITY</u>	<u>30</u>
<u>RAGAZZO VACCANO</u>	<u>33</u>
<u>JERZY.....</u>	<u>35</u>
<u>MCP.....</u>	<u>38</u>
<u>ALTERNATÍV BEFEJEZÉS</u>	<u>40</u>
<u>HIBISZKUSZ</u>	<u>41</u>
<u>ÁLOM.....</u>	<u>45</u>
<u>MÉRLEG</u>	<u>50</u>
<u>USHER LAKÁS, III. EMELET KETTŐ.....</u>	<u>51</u>

<u>SZÖSZI.....</u>	<u>59</u>
<u>VILÁGVÉGE.....</u>	<u>63</u>
<u>TERMÉSZETES ELLENSÉG</u>	<u>68</u>
<u>SPECIAL FORCE.....</u>	<u>70</u>

KARMOK

Leszállt az este. László a kedvenc kocsmája felé lépkedett. Nem is igazi anélkül az este, hogy meg ne igyon itt egy sört a haverokkal, mielőtt hazamegy.

Belépett, lesétált a szűk lépcsőn. Körbenézett. Az ismerős kocsmá, a többé-kevésbé ismerős arcokkal.

A csapos bólintott egy férfinak, aki vele szemben támasztotta a pultot. A férfi elrúgta magát és Lászlónak ugrott. Lászlót csak a dzsúdós múltja mentette meg: félrehajolt, ezzel elkerülte a férfi ütését, elkapta a mellette elzúgó kezét, erővel kicsavarta és nekinyomta a férfit a lambériának.

- Ez meg mi a fasz volt? – hajolt a füléhez.

- Megöllek, geci! – hörögte a falnak szorított.

- Szeretnélek emlékeztetni, hogy most nem igazán vagy olyan pozícióban.

- Ááá, megöllek!

- Így nem jutunk előre. Van egy ajánlatom: kérek két sört, leülünk, és elmondod, mi bajod van velem.

Ha igazad van, kimegyünk, lemeccseljük. Ha nincs, akkor hazamész.

Nem jött válasz.

- Oké, hallgatás, beleegyezés – engedett a szorításon László. Hátra sem fordult, odasétált a pulthoz.

- Két sört, Bélám!

- Van valami baj, Laci?

- Nem, semmi. Elrendezem.

A férfi zavartan kullogott mögötte. Leültek egy asztalhoz.

- Akkor egészségedre! – emelte meg a korsót László.

Valami morgás jött szemből, de a férfi is ivott.

- Na, akkor most mondd el, mi a bajod!

- Ibolya, te mocsok! – izzott fel a férfi szeme.

- Ibolya – hökkent meg László – Ibolya? Harminc évvel ezelőtt ismertem egy Ibolyát, Burgaszban nyaraltunk együtt.

- Úgy van! – csapott rá a férfi – Ibolya a jegyesem volt, te pedig elcsábítottad!

- Jézusmária. Ezt ki mondta?

- Te írtad meg nemrég egy könyvedben!

László elhallgatott. Végigpörgette fejében a könyvet.

- Aha, már emlékszem. De szó sem volt elcsábításról.

- Tagadod?

- Igen. Illetve nem. Izé... nem volt egyszerű a szituáció. Van cigid?

A férfi álla koppant az asztalon. De aztán elővett egy doboz szofit.

- Köszönöm – húzott ki egy szálát László – Ha nem haragszol, most mesélek. Gyerekkorban úgy nőttem fel, hogy nekem a nők idegen lények voltak egy másik univerzumból, a csillagokból. Hozzámuk sem merem szólani. Ők se szóltak hozzám. Én nem láttam nőt mosolyogni, csak másra. Valahogy úgy imádtam őket, mint Istent és az angyalokat: léteznek valahol, de számomra elérhetetlenek.

Meggyújtotta a cigit, oda sem figyelve fújta ki a füstöt.

- Ekkor nyaraltunk együtt Ibolyával és ő volt az első, aki leereszkedett hozzám, onnan fentről. Beszélt velem. Igaz, eleinte sokat bénáztam, hebegtem. De csak mosolygott. Érted? Rám mosolygott egy nő! Pár nap múltán hagyta magát megcsókolni.

A férfi öklei összeszorultak az asztalon.

- Tudtad, hogy el volt jegyezve?

- Mondta. De azt se tudtam akkor, mi az, hogy eljegyzés. Egy napig lebegtem a mennyországban. Másnap megint engedte megcsókolni magát. Harmadnap pedig nem. Majd megbolondultam. Kizártak a paradicsomból. Még csak meg sem mondta, hogy miért. Aztán eltelt a két hét. Utolsó napon letérdeltem elé. Sírtam. Hogy ha már nem csókolhatom meg, akkor legalább engedje, hogy átöleljem. Kinevetett és otthagyt. Ennyi. Soha többé nem találkoztam vele. Nem tudom, miért csinálta, nem tudom, mit akart. Akkor haragudtam rá. Ma már megbékéltem: végülis ő volt az, aki átsegített egy fontos holtpontra: onnantól a nők már nem csillaglányok voltak számomra, hanem érző

emberek. És ahogy ezt a változást megéreztek rajtam, onnantól beszélgettek velem, mosolyogtak rám és hagyták magukat megcsókolni. Ezt az áttörést Ibolyának köszönhetem.

- Megesküszöl rá?

- Persze. Nagy hatással volt rám, ezért is került bele a könyvbe. De két ártalmatlan csók volt az egész. Egy kölyök átrántása a felnőttkorba. Elcsábítás? Ne komolytalankodjunk már!

László újragyújtotta a cigarettáját.

- Akkor, ha jól emlékszem, te Zsolt vagy, ugye?

Elsőre a férfi nem válaszolt. Nézegette a sörét.

- Igen – emelte fel végül a fejét – Talán érdekel, hogy Ibolya már nem él.

- Részvétem.

- Nem tesz semmit. Én öltem meg.

- Jézus – temette a fejét kezei közé László – Jézus.

- Ne sajnáld. Egy bűdös cafka lett belőle. Téged azért foglak megölni, mert te indítottad el ezen az úton.

Lászlónak leesett az álla.

- Ezt nem mondod komolyan?

- Sokat gondolkodtam a börtönben. Aztán olvastam a könyvedet és összeállt minden.

Ültek az asztalnál, szívták a cigarettát.

- Na, jó – szedte össze magát László – Te egy barom vagy. Belegondoltál már, milyen az, amikor eljegyzel egy tizennégy éves lányt? Elveszed tőle az életet.

- Szerettem! – kiáltott fel Zsolt – Nem vehettem el tizennégy évesen, de csak őt akartam, egész életemben!

- De egy tizennégy éves lány még nem tudja, hogy te leszel neki az igazi! Az eljegyzés olyan neki, mint egy börtön! Aztán felnő és nem te kellesz neki. Vagy csak élni akar. Megismerni más embereket. Te visszaéltél a törvénnyel és börtönbe zártad, miközben még gyerek volt!

- Ezért a mondatodért is meg foglak ölni – bólintott Zsolt.

- Ah, megölni. Remek megoldás. Aztán mehatsz vissza a börtönbe. Annyira jó volt?

- Semmi közöd hozzá.

- Szóval szar. Köcsög voltál, vagy kolbász? Vagy eleinte ez, utána meg az?

Zsolt nem válaszolt.

- Eh, bocsi. Hülye voltam – legyintett László – Mindegy.

- Bélám, hozzád légszivés még két korsót! – kiáltott a pulthoz.

- Adsz még egy cigit? – fordult Zsolthoz. Az csak nézte mereven, mint kobra az egeret.

- Kösz – vett ki egy újabb szálát László.

- Szóval meg akarsz ölni, mert nem értetted meg az életet. Azt hitted, azért, mert ha egy gyerek szeret, akkor felnőttként is fog, szerelemmel. És énbennem találtad meg a hibát, aki ott voltam, amikor az a gyerek kezdett felnőni, nem pedig magadban, aki előírta neki, hogyan nőjön fel. És két ártatlan gyermeki csók neked már elég ahhoz, hogy ítéletet mondj.

- Megesküszöl, hogy tényleg két csók volt?

- Meg. Ráadásul két hihetetlen béna csók. A filmekben mindig csak azt láttam addig, hogy összeérnek az ajkak. Fogalmam sem volt róla, hogy tulajdonképpen mit csinálnak. Az elsőnél nem is csináltam semmit, csak adtam egy puszit. A másodiknál egy pillanatra összeért a nyelvünk. Vérlezítő.

Hallgattak.

- Egy önhitt faszfej vagy – közölte végül Zsolt.

László kifújta a füstöt.

- Ez tulajdonképpen igaz is lehet – ismerte el – Sokan mondták már. Tudod, nem szoktam visszafogni magamat, ha látom, hogy valaki ostobán gondolkodik. Én így szoktam segíteni rajtuk.

- Már csak ezért is meg kellene öljelek.

- Na, most már elég! – fortyant fel László – Ez nem a la carte menü! Rám akarod kenni életed rossz döntését, aztán azt, hogy ezt egy gyilkossággal tetőzted, végül amikor kiderül, hogy nem is annyira az én hibám, akkor meg azért akarsz megölni, mert nem félek tőled! Mert az bassza a csőrödet, mi?

- Összeteheted a két kezedet, hogy még élsz!
- Nem olyan egyszerű az. Lehet, hogy egy faszfej vagyok, de bocss, ki is volt félórával ezelőtt a falnak nyomva?
- Ha előveszem a késemet, esélyed sincs.
- Kés! Bah! De nagyfiú vagy, bazdmeg. Késsel. Fegyvertelen ember ellen. Miért nem gyerekekre támadsz géppisztollyal?
- Oké, kapsz te is egy kést.
- Kösz, nem. Nem fogod elhinni, de meg lehet oldani úgyis vitákat, hogy senki nem öl meg senkit.
- A börtönben ilyen hozzáállással egy hét alatt halott lennél.
- Idefigyelj, nagyokos! Pont azért nem gyilkolok, hogy ne kerüljek be a börtönbe!
- Nagy a pofád. Csak tudnám, mire?
- A rohadt életbe. Vedd már észre, hogy itt én, a civil szarházi, vagyok itthon! Lengethetsz akármekkora kést, az itt nem érv. Ha gyilkolsz, újra visszabasznak a börtönbe. Az élet baromira nem erről szól! Szeretet. Boldogság. Életcél. Ilyenekről hallottál már?
- Most meg úgy beszélsz, mint a papunk. Csak nem te is egy ilyen ájtatos gecí vagy?
- A papok... fura lények – legyintett László – Azt mondják, ne ölj! De amikor megkérdezed, miért ne, akkor azt mondják, hogy azért, mert Isten ezt véste egy kőtáblába. Fingjuk sincs az egészről. Az élet... az egy csoda. Mondják, hogy az ember egy katedrális. Lófaszt. Az ember sokkal bonyolultabb, sokkal gyönyörűbb, mint egy katedrális. Minden ember csomópont más emberek szeretetének hálójában. És minden ember ezen belül egy külön világegyetem. Saját viszonyítási pontokkal. Saját törvényekkel. Igen, még te is. Ne nézz rám ilyen hülyén! Miért is akarsz megölni? Mert nem félek tőled és ezt nem tudod elviselni. Szerinted te vagy a világmindenség közepe, de legalábbis a legfélelmetesebb darabja, és nem tudsz mit kezdeni azzal, aki ezt nem fogadja el. Te egy önálló világmindenség vagy belül, csak ezt így még nem fogalmaztad meg. És mindenki más is egy világmindenség legbelül, mégha te ebből semmit sem érzel. Vannak egyszerűbb lelkek és vannak olyan sokszínűek, melyeket fel sem tudsz fogni. Nem azért nem szabad ölni, mert ez áll egy kibaszott kőtáblán! Hanem azért, mert pazarlás: nem pusztítunk el katedrálisokat, gyönyörű világmindenségeket csak azért, mert olyan könnyű megtenni: egy szúrás a késsel és kész... csak éppen meghal a világmindenség egy önállóan gondolkozó, csodálatos darabja.

László nagyot húzott a söréből. Most látta Zsoltot először elbizonytalanodni.

- Figyelj. Nagy marha voltál, amikor azt hitted Ibolya úgy gondolkodik, mint te. Nem. Ibolya is egy külön világegyetem volt, akit meg kellett volna győznöd. Hogy magától álljon melléd. Nem akartad, nem tudtad, nem tudom. De te ehelyett megölted. Megkaptad érte a büntetésedet. Most itt állsz egy döntés előtt: ha továbbra sem veszed tudomásul, mekkora pazarlás kioltani egy életet, akkor megint sítire vágnak, de úgy, hogy még a műanyag lakat is rád rohad... és istenemre, meg is fogod érdemelni. Aki nem tudja, mit rongál meg, azt nem szabad olyan helyen tartani, ahol rongálhat.

Zsolt még mindig nem szólt semmit.

- Az életben az a legnehezebb dolog, hogy a belső univerzumodat és a külsőt összhangba hozd. Igen, ezt az összhangot nevezik boldogságnak. Ne hidd, hogy neked már nincs rá esélyed. A boldogság nem csak a tengerparton kikötött yachtban jelenik meg, sőt, ott a legritkábban. Kezdjél magaddal valamit. Keress olyan munkát, amit bevesz a gyomrod. Barátkozz az emberekkel. Ne feledd, hogy mindenki egy mély univerzum és csak rajtad áll, mennyit mutat neked magából. Egy idő után lesznek, akik szeretni fognak és lesz, akit te is szeretni fogsz. A boldogsághoz nem kell villa: megjön az az albérletben is. Minden azon múlik, hová helyezed magadat.

Ezzel László felállt, a pultnál kifizette a söröket és hazament.

Zsoltra két nappal később bukkantak rá holtan egy sikátorban. Összefutott egy haragosával és a reflexei valamiért most nem működtek jól.

MESE

- Na, nekem ebből elegendem van – mondta a faág, majd addig mocorgott, fészkelődött, amíg levált a fáról. Puhán huppant a havas ösvényre.

- Mit csináltál, te szerencsétlen? – kiáltott utána a haverja.

- Elegendem lett a közösködésből. Elegendem lett a nélkülözésből. Állandóan harcolnom kellett veletek az éltető nedűért. Nem akarok egy lenni a tömegből!

- Jól megszivattál minket – ironizált egy idősebb faág – El fogsz pusztulni.

- Van egy tervem. Én ugyanis használom az eszemet, nem úgy, mint ti.

- Mondjad, nagyokos.

- Ezen az ösvényen emberek járnak. Leterítek egyet. A lábaira csavarodok, elgáncsolom. Körülfonom a nyakát, megfojtom. Tudjátok mennyi energia van egy ilyen testben? Csupa folyadék, csupa jól használható nedű. Gyökereket növesztek belé. Én leszek a leghatalmasabb fa az erdőben!

- Hülye vagy.

- Aki mondja. Nincs bennetek egy csepp vállalkozói szellem sem! Mit csináltok télen? Ledobjátok a leveleiteket. Rettegve figyelitek, ahogy telik az idő. Reménykedtek, hogy kibírjátok tavaszig. Harcoltok egymással azért a kevés kis napfényért. Én merek nagyokat álmodni!

- Senkinek nem sikerült még.

- Mert mindenki gyáva. Aki bátor, nagyot nyerhet. Szorongjatok csak odafent, én új utakat járok. Elöttem a végtelen.

- Nem is mond olyan hülyeségeket – szólalt meg elgondolkodva egy faág – Mi van, ha sikerül neki?

- Ne kezd már te is – torkollta le az öreg – Nem véletlenül nem sikerült ez még senkinek sem.

- Mert nem is próbálta meg senki.

- Pont ez az – szólt bele egy higgadt hang – Most kipróbálja valaki. Mi meg figyelünk. És ha nem sikerül neki... akkor legfeljebb egy hülyével kevesebb.

Egyetértő hallgatás fogadta a megjegyzést.

A távolban feltűnt egy sétáló. Gondolataiba mélyedve közeledett az akácfához. Az ösvényen fekvő faág mereven koncentrált. Ahogy a férfi melléért, rávetette magát a lábaira. A bakancs vastagabb volt annál, mint amilyenre számított, de a nadrágba már bele tudta szúrni a tüskéit. Habár már kevés nedvesség volt benne, de minden erejét összeszedve körbe-körbe tekeredett apró ágacskáival a lábakon. Kígyózott, fogásokat keresett.

A férfi kizökkent a gondolataiból. Érezte, hogy valami nem stimmel. Lépett néhány határozottabban, szórakozottan lerúgta a cipőjébe akadt faágot, majd gondolataiba merülve továbbsétált.

- Még csak észre sem vette, mi történt – súgtak össze a fán az ágak.

Senki nem mert lenézni a halkán sirdogáló faágra. Már nem tudnak segíteni rajta.

VÍZISLUKKER

Lászlónak elege lett az élet frusztrációiból, ezért úgy döntött, hogy beszerez egy vízpisztolyt. Nem ám akármilyent. Amerikából rendelt egy megszólalásig élethű Colt M1911 utánezatot. Megunta, hogy a világ tele van öntelt, ostoba emberekkel, akikkel nem lehet vitatkozni, akiket nem lehet meggyőzni – pont azért, mert ostobák.

- A hideg víz ráadásul egészséges is – dőlt hátra elégedetten, amikor megkapta a rendelés visszaigazolását.

Első útja a közeli bevásárlóközpontba vezetett. Konkrét célja nem volt, csak cirkált a guruló kosarával, hol ezt dobott bele, hol azt, mikor mi jutott eszébe.

A söröknél akadt el először. Egy nagyon kövér házaspár válogatott a dobozok között, a kosaruk hanyagul állt keresztben a folyosón.

- Elnézést, el szeretnék menni! – szólt oda nekik László.

- Az a maga dolga – válaszolta hátranézés nélkül a férfi.

László megvonta a vállát, elkezdte arrébb tolni saját kosarával az övékét. A kerék megbicsaklott, a kosár oldala hozzáért a nő tomporához.

- Hogy képzeli? – sikoltott fel a nő – Jani, ez eltolja a kosarunkat!!

- Azonnal hagyja abba! – fordult meg és egyenesedett fel a férfi. Így már majdnem 156 centi magas volt.

László unottan elővette zsebéből a vízpisztolyt és ráfogta a férfira. Jani elsápadt, felesége a szájához kapta a kezét.

- Ha megmozdul, lövök – közölte László.

- Nne csináljon bu-butaságot! – nyögte ki a férfi.

- Magán áll. Húzza arrébb a kocsiját!

- De-de azt mondta, ha megmozdulok, ló!

- Húzza, vagy nem húzza?

A férfi óvatosan behúzta a bevásárlókocsit a polc mellé.

- Sajnálom – jelent meg egy határozott vonás László arcán – Megmozdult.

Meghúzta a ravaszt. A nő sikoltott. A férfi behunyta a szemét. De a várt dörrenés helyett csak egy vízszög spriccelt rá a férfi ingjére.

László vigyorogva hagyta ott a ledermedt házaspárt.

Következő útja a bolton belüli lacikonyháshoz vezetett. Remélte, hogy az az eladó lesz műszakban, aki már régóta a begyében volt. Így is történt, ráadásul az illető ritka komisz napot fogott ki.

- Ez magának egy szelet? – hallatszott a sor elejéről.

- Ez.

- Nem ég le a bőr a képéről? Ez még félszeletnek is kevés!

- Haladjon már, nem látja, milyen sokan állnak maga mögött?

A reklamáló morogva arrébb ment.

László került sorra.

- Egy szelet pizzát kérnék – morfondírozott – Valamelyik finomabból. Melyiket ajánlja?

Az eladónak tátva maradt a szája.

- Ne szivasson, apafej! – találta meg végül a hangját – Válasszon egyet, aztán húzzon tovább!

- Na de mégis, maga szerint melyik a legfinomabb?

- Nem mindegy magának? Mindegyik egyformán szar.

- Szar? Akkor miért árulnak ilyet?

- Mert a magához hasonló köcsögöknek ez is jó. Na, választott már egyet?

László lassan ránézett az eladóra, bal kezét feltette a pultra, a jobb kezével rátámasztotta a pisztolyt. Beletelt egy kis időbe, mire a férfi realizálta, mivel néz szembe. Ijedten a mellkasa elé kapott egy pizzát, de László átspriccelt fölötte, egyenest az eladó fejére. Jó nagy adagot nyomott ki. Amikor

abbahagyta, az eladó kevés haja ázottan lógott a szemébe, a pocakján lassan csorgott lefelé a híg paradicsomszósszal kevert gyenge, olvasztott sajtutánzat. Üveges tekintettel szorongatta maga előtt a pizzát. László határozottan hallotta, hogy valaki mögötte mobiltelefonnal fényképez.

- Akkor ezt is elrendeztük – nyugtázta, ahogy tolta tovább a kocsiját – Este már a Facebook-on lesz a kép.

Elindult a pénztár felé.

- Egy napra elég lesz ennyi is – gondolta.

Ekkor találkozott a biztonsági őrrrel.

- Maga spriccolgat vízpisztollyal a boltban? – tért rá határozottan a tárgyra a kopasz fehéringes.

- Én? Dehogyan.

- Szóval nincs magánál vízpisztoly?

- Nincs.

- Aha – meredt rá az ő a László zsebéből kikandikáló markolatra – Értem. Akkor további jó vásárlást.

- Köszönöm.

A biztonsági őr pár méterről visszafordult.

- Egyébként mennyi víz fér bele?

- Kábé egy deci.

- Az pont elég. Aztán óvatosan. A pultosra meg már régen ráfért.

- Én is így gondolom.

László jó hangulatban álldogált a pénztár előtti sorban.

- Mennyivel másabb így – vigyorgott magában – Máskor ilyenkor már totál ideges vagyok, legszívesebben átázolnék mindenkin.

Megszólalt a hangosbemondó:

- Figyelem, figyelem! Megkérjük azt a kedves vásárlónkat, akinél nem igazi pisztoly van, hagyja el az áruház területét! Figyelem, figyelem! Felhívjuk az összes olyan vásárlónk figyelmét, akinél nem igazi a pisztoly, hogy hagyják el az áruház területét! Köszönjük!

A vevők egy része értetlenül nézett körbe. A többség észre sem vette, mit mondtak be, legjobb esetben is csak valami reklámnak gondolták.

László kipakolt a pultra, a pénztárosnő unottan húzogatta le a vonalkódokat. Ekkor vette észre a László zsebéből kilógó markolatot.

- Hé, nem maga a vízpisztolyos gyilkos? – kérdezte.

- Ugyan már, miből gondolja?

- Hallottuk, hogy nagy a balhé a diri irodájában: egy vásárló, meg egy eladó is reklamált, hogy meg akarták őket ölni. A diri meg nem tud mit csinálni, mert sehol nincs tiltva a vízzel spriccelés.

- Hát, ez bizony egy joghézag – vigyorgott László.

Fizetett, beleszórta az árut a kosarába, majd a pénztársor mögötti szőkókútnál megállt. Komótosan elővette a fegyvert és aprólékos gonddal megtöltötte. Hallotta, ahogy mögötte a pénztárosnők kuncognak.

Lassan haladt kifelé, nézegette a kirakatokat. Feltűnt neki, hogy egy fiatalember követi. Vállat vont.

- Mi van még hátra? – gondolkodott – Aha, a kalapbolt!

- Jó napot kívánok! – köszönt, amikor belépett.

Az eladó keresztretjvényt fejtett. Fel se nézett, csak morgott valamit.

László nekiállt próbálgatni a kirakott kalapokat, de nem talált köztük igazán jót.

- Mindegyikben úgy nézek ki, mint egy cigányvajda – dohogott.

Aztán odafordult az eladóhoz.

- Ne haragudjon, tudna segíteni? Valami hozzám illő kalapot keresek, olyat, amelyik nem annyira népies, ha érti, hanem inkább olyan polgári karakterű.

- Ennyi kalapunk van – morogta az eladó – Válogasson magának.

László közelebb sétált a pulthoz, előhúzta a pisztolyt. Nem történt semmi. Megkocogtatta a pult üvegét. Ekkor emelte fel a fejét végre az eladó a rejtvényujságból. Ránézett a pisztolyra, ránézett László elszánt arcára, majd megint a pisztolyra. És várt. László végül meghúzta a ravaszt. Víz spriccelt az eladó pólójára. Perceknek tűnő másodpercek teltek el. Mikor László zavartan kihátrált az üzletből, nem tudta elhessegetni magától az érzést, hogy az eladó határozottan szomorúnak látszott amikor kiderült, nem igazi a pisztoly.

Leült a központi téren, a nagy szökőkút mellé. Jókedve elszállt, érezte, hogy nem is olyan egyszerű ez. Ekkor állt meg előtte a fiatalember, aki követte.

- Elnézést – szólította meg félénken a férfi – Már a bolt óta követem Önt. Ugye Önnek van az az igazinak kinéző vízpisztolya? Arra lennék kíváncsi, mennyivel növeli meg egy ilyen eszköz az ember önbizalmát?

- Nekem nincs semmilyen vízpisztolyom.

A fiatalember rámeredt a zsebből kikandikáló markolatra.

- Az ott határozottan pisztolymarkolatnak néz ki – mutatott óvatosan László zsebére.

- Nem az.

- Nem értem. Hogyan mondhatja, hogy nem az, amikor biztos, hogy az?

- Mert nem az.

A férfi egy ideig bizonytalanul nézett, majd a a fejére csapott.

- Ó, én marha! Hiszen ez pontosan a válasz a kérdésemre! Köszönöm, uram! Azonnal veszek magamnak én is egyet.

László hosszasan nézett a távozó férfi után.

- Azért csak van valami értelme – hümmögött.

Eszébe jutott, hogy vásárolnia kell még egy mikrousb kábelt is. Besétált a műszaki áruházba.

- A franca! – morgott – Már megint átrendezték a polcokat.

Kereste, kereste, de sehogy sem találta.

- Elnézést – szólította meg az egyik arra lófráló eladót – Nem találom az usb kábeleket. Tudna segíteni, merre vannak?

- Mert nem jó helyen keresi, szaki – válaszolt flegmán az eladó – A kávégépek mellett nézze meg.

- Kávégépek? Miért pont ott?

- Nem mindegy az magának? Biztos csak ott volt hely.

László halk sóhajtással húzta elő a vízpisztolyt. Ebben a pillanatban felrobbant a tévéfal, az átszakadó panel mögül fekete símaszkos emberek ugrottak elő, marok-géppisztolyokkal felfegyverkezve. Egy pillanat alatt körbefogták Lászlót, az egyik kirúgta kezéből a pisztolyt, a másik mögé került, kicsavarta a kezét, bilincset rakott rá, majd földrelökte.

Egy kommandós tiszt sétált elő.

- Szép munka volt, fiúk – biccentett.

A földön fekvő Lászlóra ekkor kattintották rá az ötödik bilincset. Az egyik símaszkos nézegette a vízpisztolyt, spriccolt vele egyet.

- Jobban hord, mint a miénk – jelentette ki.

- A maguké? – döbrent meg László – Maguk is vízpisztollyal vannak felszerelve?

- Nem ért maga a modern harcászathoz! – förmedt rá a tiszt – Van, akinél valódi van, van akinél vízi.

- De! – emelte fel az ujját – Az ellenség soha nem lehet biztos benne, hogy melyikkel áll szemben.

Takarékosság, hatékonyság!

- Azannya! – döbönt meg László – Én meg azt hittem, hogy valami újat találtam ki.
- Nem lennék a maga helyében – csóválta a fejét a tiszt – Egy: az elit katonai osztag legfőbb titkárának megszerzése. Kettő: az elit osztag titkos fegyverének használata civilekkel szemben, forgalmas közterületen. Legalább tíz év.
- Vigyék! – intett fejével az embereinek.

MUSZÁJ

Hirtelen beindult a hóesés, mintha egy nagy dunyha szakadt volna ki az égen.

- Ezt már nem lehet kihagyni! – csettintett a Sétáló, felkapta a bakancsát, télikabátját, sál, sapka... és már indult is az erdőbe. Sétálni.

Eleinte az egyik kedvenc ösvényén haladt, de aztán furcsa jelekre lett figyelmes. Olyan helyen látott ösvényt, ahol eddig nem is gondolta, hogy lehet.

- Ejha, nem is gondoltam volna, hogy itt egy ösvény lehet! – mormogta.

Igazából most sem vette volna észre, ha a friss hóban nem vezettek volna arra lábnyomok. Egy férfi és egy kutya lábnyoma jelölte az utat két bokor között az erdőbe. Kíváncsian indult utánuk.

Sokat gyalogolt. Időnként olyan helyeken járt, ahol már semmi sem emlékeztetett arra, hogy ez ösvény lenne. Csak a lábnyomok vezették tovább. Aztán egyszer csak... teljesen leledmedt.

A lábnyomoknak vége szakadt.

Hátranézett. A friss porhóban tisztán látszottak a lábnyomok. Előrenézett: tiszta, szűz hó. Még csak fa sincs öt méteres körzeten belül, csupán bokrok.

- A kandi kamerát sem lehetne sehová rögzíteni – motyogta... majd hirtelen elsötétült előtte minden.

Egy vakítóan világos helyiségben tért magához. Egy puha fotelben ült, vele szemben, félkörben néhány ember állt, köpenyben. Illetve csak elsőre tűntek embernek – vizsgálta őket Sétáló – de valahogy hiányzott belőlük az a meghittség, melyet az ember érez a többi emberrel kapcsolatban. Az a meghittség, hogy ő is csak egy ember, ergo neki is ki tudom tekerni a nyakát.

- Üdvözlünk körünkben! – szólalt meg egy hang a fejében.

- Ajjaj. Egy újabb idióta úrlénytörténet – villant be az agyába.

A félkörben álldogálók szemmel láthatóan megsértődtek.

- Nem tűnsz valami barátságosnak – hallott egy másik hangot.

- Ha minden gondolatomat lehallgatjátok, lesznek itt még cifrább dolgok is – jegyezte meg, az egyik köpeny alól kikandikáló, határozottan szexis lábakat vizsgálva. Vajon milyen lehet egy úrlénnyel?

- Hoppá! – hallott egy pillanatra egy vékonyabb hangot, majd megszólalt újból az első – Rátettünk egy szűrőt a fejedre. Mostantól csak azok a gondolatok jönnek át, melyeket tényleg meg akarsz osztani velünk.

- Oké, mit terveztek velem?

- Semmit. Igazából még fel sem szeretnénk volna venni veletek a kapcsolatot, de egy kezdő társunk ment le szétnézni, és... hogy is mondják nálatok?... megszivatta a friss hó.

- Akkor most kimossátok az agyam.

- Nem kell. Úgy tapasztaltuk, hogy ti össze-vissza irkáltok mindent, aztán senki nem hisz el semmit. Azt mondasz, amit akarsz.

- Jó. Akár mehetek is?

- Tulajdonképpen igen.

- Mi lesz a közben eltelt idővel?

- Ugyanabba az időpillanatba teszünk vissza, mint amikor felhoztunk.

A Sétáló elgondolkodott. Politika vezérelte egymással acsarkodások. Válság válság hátán. Egyre nehezebb megélhetés. Mindez a jobbulás leghalványabb jele nélkül, sőt, szemmel láthatóan minden egyre vadabban rohan a reménytelen pusztulás felé.

- Muszáj? – kérdezett vissza végül.

ELEVEN FA GIRCSES-GÖRCSÖS ÁGA

- Bunkó vagy – közölte Péter Lászlóval.
- Hmm... – szívta meg a cigarettáját László.

Ültek a presszó asztalánál. Hallgattak.

- Most megsértődtél? – érdeklődött Péter.
- Pont ezen gondolkodom.
- És mire jutottál?
- Végigmentem minden ágon: Milyen szándékból mondhattad? Aztán igaz-e, vagy sem? Végül arra jutottam, hogy csak két alesetet érdemes vizsgálgatni. Az egyik szerint nem vagyok bunkó, te pedig rosszindulatból mondtad. Ekkor jogos, ha megsértődök. A másik szerint tényleg bunkó vagyok, te pedig jóindulatból, mondhatni őszintén közölted velem a tényt.
- És?
- Az emberek általában abból indulnak ki, hogy ők nem bunkók, tehát a második lehetőséget helyből kizárják. Ezért teljesen jogos, hogy egy ilyen megjegyzés után a többség megsértődik.
- Akkor most megsértődtél vagy sem?
- Rossz a kérdés. Téged igazából nem ez érdekel, hanem az, hogy mi fog történni. Ha belegondolsz, az első esetben jogosan fogom kerülni a társaságot. A második esetben pedig azért, mert senki sem tartózkodik szívesen olyan ember környezetében, akiről tudja, hogy rossz véleménnyel van róla. Szóval akár így, akár úgy, én most elmegyek.

László felállt, odasétált a pulthoz és fizetett. Gondosan kifizette Péter számláját is.

Pár nappal később futottak össze az Aldiban.

- Miért fizetted ki a számlámat? – érdeklődött Péter.
- Pusztán rosszindulatból. Gonoszságból.

Péter meghökkent.

- Most mit csodálkozol? – nézett megjátszott értetlenséggel László – Nem ezt akartad hallani?
- Csak azért mondtad?
- Nézd, te arra számítottál, hogy én majd nekiállok udvariaskodni, te pedig rámutathatsz, hogy mennyire megalázónak érezted a múltkori beszélgetésünk után, hogy kifizettem a számládat, amire nekem már csak az a választásom marad, hogy elnézést kérjek. No, én megspóroltam ezeket a köröket.
- Csak éppen most megint én érzem magam hülyének.
- Ismered a viccet? Elmesélem. Két ember leül egy étteremben ebédelni. Közös tányéron hozzák ki a két rántott húst. Az egyik jóval nagyobb mint a másik. – Tessék, vegyé! – udvariaskodik ez egyik. – Köszönöm – mondja az, és kiveszi a nagyobbat. – De, de... – jön zavarba az első – Te elsőre kivetted a nagyobbat! Ez udvariatlanság! – Miért, te melyiket vetted volna ki, ha te választasz először? – kérdezett vissza a második. – Természetesen a kisebbet! – Tessék, ott a kisebb. Mi a probléma?
- Ismertem.
- De nem biztos, hogy ismered a tanulságát is. A történetben nem az a szemét alak, aki kivette a nagyobbat. Hanem az, aki látszólag udvariasan rátestálta a másikra, hogy az válasszon először, majd elvárta, hogy udvariasságért udvariasságot kapjon cserébe, azaz úgy szerezze meg a nagyobb húst, hogy a kívüllág felé teljesen korrektnek, abszolút udvariasnak látszódjon. A második ezt ismerte fel és úgy nyert, hogy bravúrosan visszafordította a választási sorrendet.
- Bonyolult. Te állandóan játszamazol az életedben?

- A tranzakciós elmélet szerint sosem. De észreveszek mintákat és tudok pár lépéssel előre gondolkodni. És persze nem mindenkiel bánok durván. Akit a közelemben engedtem, annak elnézem a játékait, sőt, szó nélkül eljátszom azt a szerepet, amit nekem osztott.
- Ezek szerint én nem vagyok a közelemben?
- Jó úton voltál, de te magad zártad le a közeledést. Megnyugtatóan közlöm, hogy abszolút passzívan játszom: magam nem indítok egyet sem, csak az ellen védekezek, ha valaki bele akar vonni a sajátjaiba.
- Na ne mondd. Ki is fizette ki a presszóban a számlámat?
- Hoppá. Most megfogtál. Őszintén szólva, eredetileg nem állt szándékomban, de aztán a pultos rákérdezett, hogy csak a saját számlámat fizetem-e, vagy a teljeset és ekkor villant be pillanatnyi ötletként, hogy ne csak nekem fájjon az a beszélgetés. Nem tudatos, inkább impulzív rosszindulatú döntés volt.
- Szóval mégis bunkó vagy – nyugtázta elégedetten Péter.

KÉK

A sétáló gondolataiba merülve rótt az ösvényeket. Egyszer csak zörgést hallott egy bokorból. Nyúl? Fácán? Szokott lenni mindkettő. Oldalra lépett, félrehajtotta az ágakat. Egy ronda, kövér madár nézett vissza rá. Cigaretta fityegett a szájából.

- Huh?

- Mijafasz? – válaszolta a madár.

- Na ne. Ma még nem ittam semmit. Te meg beszélsz.

- Ha ittam volna, akkor már énekelnék is.

- Úgy énekelsz, ahogy kinézel?

- Ocsmányabban. De ahhoz innom kell.

- Pedig most is elég ocsmányul nézel ki.

- Huhú. Van nálad egy üveg vodka?

- Nincs.

- Sejtettem. Lúzer.

- Na de mégis... mi az istenharagja vagy ?

- A kibaszott boldogság kibaszott kék madara.

- Na de... ilyen kövér? Ilyen trágár? Ilyen cinikus?

- Hát, most legalább valós képed van az életről.

Aztán kiköpte a csikket és eltotyogott.

EGY FÜST ALATT

László ráérősen sétált a belvárosban. Éppen kezdett sötétedni, persze mindegy volt, mivel a köd már délben rátelepedett a városra. De ettől a fények még szebbé váltak, ahogy a lámpák glóriái ázott rongyként foszlottak szét a nedves szürkeségben. Nemrég esett is, a levegőből még mindig csavarni lehetett a vizet.

Lászlót mindez nem zavarta. Még a boltba is a legkeményebb téli túrafelszerelésében szokott járni, semmit nem bízva a véletlenre. Egy kapualjban megállt, szivarra gyújtott. A ramaty időjárás miatt ember is alig volt az utcákon, ideális alkalom egy lassú, füstölgetős csavargáshoz.

A kis utcából a parlamentnél jött ki. Megállt. Nézte a gyönyörű, kivilágított épületet, ahogy beleolvadt a ködbe. Sokáig álldogált, pöfékelt. Aztán ment tovább, a folyópart felé.

A parlament oldalsó kapujánál egy öltönyös alak cigarettázott.

- Hahó, istenemre, ez szivarszag! – kapta fel a fejét, amikor a férfi a közelébe ért – Ugye?

- Persze – bólintott László – A szivaroknak jó esetben szivarszaga van.

Pöfékelt egyet.

- Egyébként jó napot.

- Óh, elnézést – kapcsolt az öltönyös – Magának is jó napot.

- Egy gyors cigi munka közben?

- Persze. Tudja, a jó levegő.

- Az fontos – fújta ki egy göndör füstfelhőt László.

Az öltönyös vágyakozva nézte.

- Ideadná egy pillanatra a szivart? Megvizsgálnám az illatát.

- Tessék.

- Hmm, kifejezetten szutykos istálló, lóhuggyal. Tökéletes. Nem haragszik, belekóstolhatok az ízébe?

László megütközött.

- Tudom, nem illik – magyarázkodott az öltönyös – De nagyon kívánom.

- Akkor legyen a magáé – legyintett László.

- Komoly?

- Persze. Mondjuk azt, hogy ennyivel is hozzájárultam az ország boldogulásához.

Az öltönyös mohón megszívta.

- Nagyon finom – jegyezte meg – Még orron keresztül is kellemes.

László bólintott.

- Milyen márka?

- Gran Habano.

- Mindjárt gondoltam, hogy kubai.

- Honduras.

- Nem mondja?

- Ismerni szoktam a szivarjaimat.

Az öltönyös tovább pöfékelt.

- Simán elmenne kubainak is. Hol lehet ilyen szivart venni?

- Floridában.

- Közelebb nincs?

- Ilyen nincs.

- Maga ott vette?

- Ott.

- Sűrűn jár ki?

- Nem annyira, mint szeretnék.

- Biztos drága lehet.
- Egyáltalán nem. Három dollár.
- Micsoda? – esett le az öltönyös álla – Ötször annyira saccoltam!
- Ilyen az, amikor valaki a kubai szivarokhoz szokott.
- Maduro, ugye?
- Igen. 2002 óta érlelt.
- Ebből akár nagyobb mennyiséget is tudnék vásárolni – szívott bele újból a szivarba.
- Gondolhatja, én is.
- Nincs még otthon magának belőle? Megvenném öt dollárért darabját.
- Mистер – mutatott László a háta felé – Lát ott tollakat?
- Szóval nem?
- Még tíz darab van. Rongyos húsz dollár haszonért adjam oda? A fene tudja, mikor megyek ki legközelebb.

Az öltönyös végigmérte Lászlót. Öreg, kopott kabát, decathlonos, olcsó túrabakancs, itt-ott foszló kötött gyerekcsináló sapka.

- Ugye, nem haragszik, ha nem nézem ki magából, hogy sűrűn jár Floridába?
- Ugye, nem haragszik, ha nem nézem ki magából, hogy volt gyerekszobája?
- Az most lényegtelen. Szerintem maga ezt postán rendeli.
- Hogy képzeli? Tilos.
- Tíz szálat lehet.
- Ezt húszas kiszereelésben árulják. Szálanként nem lehet rendelni.
- Most lebukott. Szóval rendeli.
- De személyesen veszem át.
- A postástól.
- A miénktől? Maximum revolverrel.
- Tehát vannak tapasztalatai a postai rendeléssel.
- Miért, maga nem látott még postást?
- A húsz dollár pont a postaköltsége lenne. Azért kevesli az ajánlatomat.
- A repülőjegyhez képest lófütty.
- Maga nem bízik bennem.
- Politikusban? Soha.
- Ahem. Miért?
- Nem tudja? Pedig igen keményen dolgoznak érte.

Hallgattak.

- Megfeneklett ez az érdekesítő társalgás – vette fel a fonalat könnyedén az öltönyös – Tudom, hogy tudja, hogy tudom. Tétélezzük fel, hogy mégsem tud senki semmit. Akkor mit javasolna nekem, honnan tudnám megrendelni ezt a szivart?
- Háát, van éppen egy site...
- Na, ugye!
- Úgy hívják, hogy Google.
- Maga most szivat.
- A szivaron rajta van a gyűrű, tehát tudja a nevét. Beírja, kiválaszt egy szimpatikus üzletet. De előtte győződjön meg róla, hogy szállítanak-e hozzánk? Tudja, nincs túl jó híre az országnak.
- Maga még mindig szivat.
- Nem, az a vámhivatal lesz.
- Miért, mit csinál a vámhivatal?
- Vámol.

- Nem is gondoltam volna. Mi ebben a szivatás?
- A törvény, ami alapján vámolnak. Nem tudja, kik írták?
- Maga direkt bántani akar.
- Miért, csak nem maga írta?
- Eh, hagyjuk. De ha ennyire nem kedveli a politikusokat, miért adta nekem a szivarját?
- Azt az ember kapta. Aki szereti a jó szivarokat. A politikusnak nem adtam volna oda.
- Mi a különbség?
- Nem tudja? Javaslom, minél hamarabb gondolkodjon el rajta. Mielőtt késő lesz. Ha a civil életben is felülírja a helyezkedés az erkölcsi alapelveket, ha az utóbbiak elfelejtődnek a tartós ignorálásban, akkor nem marad semmi az emberből. A politikus átveszi a hatalmat.
- Honnan tudja, hogy ez még nem történt meg?
- Például mert kijött a térre dohányozni. Nincsenek túl sokan, ugye látja?
- Maga mindig úgy dicsér, hogy közben belerúg az emberbe?
- Ez a szakmám. Meg vagyok róla győződve, hogy így hatékony.
- Jó úton van a politikussá váláshoz.
- Oké. Egyenlített.
- Akkor fejezzük is itt be. Finom volt a szivar, jól esett. Köszönöm a beszélgetést is.
- Részemről a szerencse.

Az öltönyös még visszafordult a kapuból.

- Tudja, mi a fura?
- ?
- Meg se kérdezte, melyik pártot képviselem.
- Mert mindegy. Nem a politikussal beszélgettem.
- Pont ez a szokatlan.
- Annyira nem. Néha maguk is gyakorolhatnák.

László a folyóparton sétált tovább. Közben nagy pelyhekben nekiállt a hó is, békés hangulatot terítve a belvárosra. Mosolyogva vett elő egy újabb szivart. Egy kevésbé hétköznapi.

UNORTHODOXIA

M. György éppen egy kórházat látogatott meg, amikor el kellett mennie vécére. Mire kijött, meglepetten tapasztalta, hogy a többiek már elmentek. – Sebaj – gondolta – kitalálok egyedül is.

De ez nem volt annyira egyszerű: nagy és bonyolult volt a kórház. Ment, mendegélt, végül átkeveredett a szülészetre. Kíváncsiságból benézett egy szobába. Odabent egy mindenórás asszony feküdt, zöld lepedővel letakarva. György nem bírta ellenállni a kíváncsiságának, megnézte az ágy mellett a kórlapot. Vizelet, vérvétel, vastartalom, hemoglobin, gyógyszerek... és a végén egy megjegyzés, miszerint orificium internum uteri angusto.

- Ej már, nadehát! – húzta össze a szemöldökét a szemüveg mögött – Hát hogyan hagyhatták így itt kitágítatlanul ezt a szerencsétlen asszonyt?

Szerencsére György mindig is a segítőkészségéről volt híres, megkereste a szobában a megfelelő krémet, felkapott egy fehér köpenyt, majd felhajtotta a leplet.

- Maga kicsoda? – riadt fel a nő.

- A segítség. Maradjon nyugton, nem fog fájni.

Bedugta az egyik ujját.

- Hé!

- Mondtam, hogy maradjon nyugton! Segíteni akarok.

- Au!!

- Ne szorítson annyira! Értse meg, megszorításról szó sem lehet!

- De ez fáj!

- Azt maga csak képzeli! Higyje el, ez csak egyre jobb lesz!

Bedugta még egy ujját.

- Ááá... de ez csak egyre rosszabb!

- De hölgyem, maga nem akar együttműködni?

- Au, au... mi van?

- Nemzeti együttműködés, az van. Maga is a nemzetben van, nem? Akkor működjön együtt!

Újabb ujj.

- Vááá...! De hát mit csinál, maga marha! Ez nem is...

- Mégis, mit képzelsz, ki maga? Mi az, hogy "nem is"? Ez valami liberális duma, mi? Telebeszélték a fejét a balos barátai, ugye?

- Uá, uá, uá! Maga barom! Ez fáj!

- Az a szerencséje, hogy ezt most nem veszem hivatalos bírálatnak. Jobban tudjuk, mi? Aztán mi is volt abban az elmúlt nyolc évben, mi? Az fáj, nem ez. Ez jó, csak magácska nem hajlandó tudomásul venni!

- Úristen, mekkora barom! Húzza ki a kezét, de azonnal!

- Az én jó szívem, az! Tudja, hogy ezért a sértésért magára uszíthatnám a médiahatóságot!

- Segítségéég!!

Becsúszott az egész kéz.

- Hiába kiabál, hölgyem. Én teljes fizikai és szellemi képességeim birtokában vagyok és pontosan tudom, mit csinálok!

Ekkor lépett be a szobába a vizitáló orvoscsapat.

- Hát ez meg kicsoda? – húzta fel a szemöldökét a főorvos.

- És mit csinál itt? – hökkent meg a mellette álló orvos.

- Jézusom! Nézzék már, melyik lyukba dugta a kezét! – nyílt tágra az asszisztensnő szeme.

Így történt, hogy másnap bejárta a világsajtót egy fénykép, melyen az ország vezetőjének jobbkeze egy anal fisting akció közben látszódik.

És így történt, hogy másnap a parlament megszavazta a vízügyi törvény egyik módosításában, hogy mostantól az országban az anust is vaginának kell nevezni.

MANUEL ÉS A MINISZTER

Manuel cimborája, Juan a pénzügyminisztérium büféjében dolgozott. Egyik nap kifogytak a kék varázsgombából, márpedig ez volt annyira fontos, hogy Juan elszalajtotta Josét Manuelhez, szerezzon gombát és hozza be azonnal. A portán már intézett neki belépőt.

Nem is volt probléma, Manuel vitt egy szakajtó gombát, Juan megköszönte, meghívta egy kávéra a cimboráját, majd elkísérte a hallig.

Manuel nem siette el a kimenetelt. Sosem járt még ilyen szép épületben, meg is nézte alaposan. Juant már egy kicsit zavarta is a lassú haladás. Tudta, hogy a miniszter, Jorge, ilyenkor szokott hazaindulni, nem szeretett volna összefutni vele. Már a hallban jártak, amikor kivágódtak a vastag tölgyfa ajtók, fanfárok harsantak, vörös szőnyeg gurult elő a folyosóról. Az összes alkalmazott térdreborult, fejüket lehajtották. A pénzügyminiszter lépett elő az ajtók mögül és semmibe révedő mosollyal haladt át az alkalmazottak között. Ekkor vette észre Manuelt.

- Hé, te fickó, ott! – kiáltotta – Hogy merészelsz állva maradni?

Manuel zavartan nézett a mellette térdeplő emberekre.

- Te, Juan, mi a fenét csináltok? – kérdezte félhangosan.

- Te szerencsétlen! – pisszegett Juan – Itt van a fényességes Miniszter Úr! Térdelej már le, ha fontos az életed!

- Itt? Hol? – nézett körbe Manuel.

Juan a fejére csapott.

A miniszter feje kezdett vörösödni.

- Te nyomorult paraszt! – kiabált – Térdre, vagy levágatom mind a két lábad!

Manuel érdeklődve nézett körül.

- Szép ez az ajtó. Szép a szőnyeg is, és istenemre, a zene sem volt rossz. De nem mondaná meg valaki végre, hogy mi ez? – fordult az emberek felé.

- Dacolni merészelsz velem? Hát majd én megmondom, mi ez! – ordította a miniszter, majd intett a testőrségének. Két nagydarab fickó megragadta Manuelt és bevitték egy folyosóra, aztán le a lépcsőn, még lejjebb, kinyitottak egy vasajtót, még lejjebb mentek, megint kinyitottak egy vasajtót, végül ledobták Manuelt a földre. Rázárták az ajtót és elmentek.

Másnap lejött két nagydarab, felemelték, végigcipelték egy folyosón, beszálltak egy liftbe, átmentek egy kapun, melyet gépfegyveresek őriztek, itt alaposan megmotozták Manuelt, újabb lift, újabb testőrség, végül belökték egy díszes ajtón.

A térdreesett férfi lassan felállt, leporolta magát. Az ajtó mellett egy fegyveres ór állt. Jobbra nézett, és egy magas beosztású, lógó bajszerű rendőrtiszt nézett vele szembe.

- Térdre, fiam! – intett.

- Miért? – kérdezett vissza Manuel.

A rendőrtiszt szemmel láthatóan meghökkent.

- A pénzügyminisztered előtt állsz, azért!

Manuel körbenézett.

- Nem látok senkit magunkon kívül.

- Na, látod, Alex! – kiáltott fel diadalmasan a miniszter – Ezért hívtalak ide! Véleményem szerint ez egy veszélyes precedens, mely komoly figyelmet érdemel!

A rendőrtiszt hosszasan nézte Manuelt.

- Nem gondolja, hogy meg kellene olajozni azt a széket az íróasztal mögött? – kérdezte meg végül Manuel – Olyan furcsán nyikorog.

A rendőr bajsza megrándult.

- Fiam, menj oda az asztalhoz. Egészen közel. Te pedig, Jorge, beszélj hozzá.

Manuel közelebb ment.

- Na idefigyelj, te tetű! – kezdte a miniszter – Tudom, mi jár a fejedben. Össze akarsz zavarni. Nekem pénzhegyek, acsargó spekulánsok, csodapályaudvarok és egyéb mesék keveregnek a fejedben. Nekem ezekből kell értelmes pénzpoltikát összeraknom! Ha nem lenne az a kék gomba, már rég összedőlt volna minden. És te most úgy csinálsz, mintha én nem léteznék. Barátom, megsúgom neked, én kurvára létezem és ha nem hiszed, hamarosan meg fogod tapasztalni.

A miniszter befejezte és hátradőlt a székében.

Manuel a rendőrhöz fordult: – Innen közletről erősebben hallatszik a nyikorgás.

A rendőr elharapta a bajszát. A miniszter kirúgta maga alól a forgószéket.

- Te rohadt ocsmány bajkeverő! – ordította – A szádon keresztül fogom kifordítani a beleidet!
- Talán még huzat is van – vonta meg a vállát Manuel – Biztosan be van zárva az ablak?

A rendőr keményen rágta a bajszát. Látszott rajta, hogy élvezi a jelenetet.

- Na, gyere ide. Engem látsz?
- Látom, tábornok úr.
- Szóval ismered a rangfokozatokat. Rendben, engem tényleg látsz. Az íróasztalt látod?
- Látom. Szép asztal, fából.
- Az embert látod az asztal mögött?
- Milyen embert?
- Ne szórakozz velem. Az asztal mögött a pénzügyminiszter úr ül.
- Maga a nagy Jorge pénzügyminiszter úr? – esett le Manuel álla – Ugye, most viccel?

A miniszter kihúzta magát.

- Na, fog ez menni, Alex – vetette oda.
- Kezdzjenek már valamit azzal a székkal, tényleg idegesítő – jegyezte meg Manuel.
- Ááááá! – ordította a miniszter – Kinyírom!!

A rendőr elfordult a fal felé, aztán gyorsan rendezte a vonásait és visszafordult.

- Na, idefigyelj. Jó színész vagy, de most már elég. Az asztal mögött a pénzügyminiszter úr ül és egyfolytában hozzád beszél. Ne tettesd tovább a hülyét!

- A pénzügyminiszter úr? – hült el látványosan Manuel – És hozzám beszél? Hát ugyan mi dolga lenne velem egy ekkora úrnak? Nem tudom, ki maga, de nekem inkább úgy tűnik, hogy itt engem akarnak beleugratni valami marhaságba!

- Hogyan me...

- Tudom már! Kandi kamera! Maga nem is igazi tábornok! – bökte meg a rendőr hasát – Az az ember ott nem is igazi ő! Valami ravasz masina meg időként tekergeti a forgószéket, hogy nyikorogjon!

- Áááá! – ordított megint a miniszter.

- Anya, anya itt vagyok! – integetett Manuel a plafon sarka felé – Na, jöjjön már elő az az alak a pezsgővel, aztán röhögjünk egyet!

A rendőr tenyere mögé rejtette az arcát. A miniszter lila fejjel ordibált.

- Kandi kamera, meg lófasz a redves seggedbe, te sötét paraszt! Személyesen fogom egyenként kiverni az összes fogad, te bűdös tahó!

A miniszter felhevült arccal fejezte be a kitörést. Két kezével az íróasztal szélére támaszkodott, hangosan zihált. Manuel óvatosan ránézett a rendőrrre, araszolt egy kicsit az asztal felé, majd megint a rendőrrre nézett. Senki nem mozdult. Manuel folytatta az óvatos araszolást, egészen az asztalig. Fél

méterre lehetett a minisztertől. Óvatosan hajolt egyre közelebb, végül már pár centire volt az arca a miniszterétől. Az döbbenet meredt Manuelre. A férfi belenézett az eszelős, zavaros szemekbe. A szobában az összes molekula abbahagyta a sajátrezgést, még a Brown mozgás is megállt. A két ember hosszasan nézett egymással farkasszemet. Végül Manuel lépett hátra. A miniszter kimerülten rogyott a székébe.

- Nem csak a szék nyikorog, de valami bűdös is errefelé – fordult Manuel a rendőrhöz.
- Ááááá! – ordított fel a miniszter és megint kirúgta maga alól a széket.

A rendőr sem bírta tovább.

- Elnézést, ki kell mennem – nyögte ki – Miguel őrmester, folytassa a kihallgatást!

Az ajtónál posztoló őr bólintott.

- Na, idefigyelj, te mocskos – fordult nyájasan Manuelhez, miközben a tábornok kisietett – Én nem vagyok ám olyan kedves ember, mint a tábornok úr, érted?
- Diliházba fogunk zárni, tudod? – negédeskedett tovább az őrmester.
- Diliházba? – lepődött meg Manuel – Csak azért mert egy szék valamit nyikorog?
- Ááááá!!!!
- Addig foglak gyötörni, míg be nem ismered, hogy látod a miniszter urat, világos? – folytatta az őrmester.
- De könyörgöm, én szoktam látni a miniszter urat! – váltott síróra Manuel hangja – Ott van az újságokban. Ott van a televízióban. Tisztán előttem van az arca.
- Na?! – kapta fel a fejét a miniszter.
- De itt nem látom.

- Ááááá, meghalsz paraszt!

Az őrmester lendülete kifulladt. Zavartan nézett egyikről a másikra.

- Miért is lenne itt? – folytatta Manuel – Egy ilyen nagy embernek az ország hajóját kellene kormányoznia a viharos tengeren, a frontvonalban kellene rohamra vezényelnie a mögötte felsorakozó sereget, egy pénzügyminiszternek a csavaros agyával kellene oroszlánként túljárnia spekulánsok hiénacsapatainak az eszén. Mi dolga lenne egy pénzügyminiszternek velem?
- A miniszter fokozódó érdeklődéssel figyelt, majd előkapott egy papírlapot a fiókból.

- Ez jó, ezt felírom.

Aztán odaszólt az őrmesternek.

- Fiam, elég lesz ennyi mára. Vezesse el ezt a gazembert!

Kiléptek a folyosóra.

- Ismerlek ám, te szemét – bökte meg Manuel hátát fegyverével az őrmester – Te vagy az a bajkeverő, akinek semmi sem jó. Te vagy az, akinek nem elég, hogy ilyen zseniális emberek, mint a miniszter urunk is, életüket áldozzák a hazáért, a haza üdvéért, és igen, te érted is, te gané! Felismertem a tervedet is: örületbe akarod kergetni ezt a szent embert. De nem fog sikerülni! A miniszter környezete tele van hozzám hasonló, két lábon járó emberekkel, akik nem hagyják, hogy kicsússzon alóla a valóság!

Ekkor lépett ki a tábornok a vécéről. Látszott rajta, hogy nagy erőfeszítéseket tett azért, hogy visszanyerje a komolyságát. Meglátta Manuel, felpuffadt az arca, feltépte a vécéajtót és már csak a harsány nyihogás hallatszott ki a folyosóra.

- Látod, mit tettél a tábornokkal, te dög? Még őt is megfertőzted, ezt a másik szent embert. De velem nem fogsz ilyen könnyen kibabrálni! Én úgy kibaszlak innen, hogy a lábad sem éri a földet!

Ezzel megragadta Manuel grabancát és lendületes léptekkel megindult, a földön vonszolva a szerencsétlen férfit. Áthaladtak az őrségen, lementek egy lépcsőn, Manuel lába ritmikusan kopogott a lépcsőfokokon, áthaladtak a másik őrségen, újabb lépcső, újabb folyosó, a tagbaszakadt őrmester határozottan vonszolta maga után Manuelt, végül kihúzta a portán is, felemelte és ledobta a lépcsőn. Manuel az alsó fokokon ért földet, tehetetlenül gurult az aljáig. Egy ideig feküdt a földön, majd felállt, leporolta magát és elvánszorgott a közeli piacig. Miguel őrmester elégedetten nézte.

- Így fogunk elbánni minden rendbontóval! – fordult oda a portáshoz. Az helyeslően bólintott.

Az őrmester felment a pénzügyminiszter ajtaja elé. A tábornok már ott ült egy fotelben. Vártak. Hamarosan kilépett a miniszter.

- Á, uraim. Jó hírem van. Most beszéltem a Miniszterelnök úrral, engedélyezte a halálos ítéletet.

- A bíróság? – kérdezett vissza a tábornok.

- Már értesítve lettek. Tegyétek a dolgukat!

A két katona elindult. A folyosón az őrmester zavartan kibökte, mit tett. Onnan mindketten futásra váltottak. Átrohantak az őrségen. Lerohantak a lépcsőn. Átrohantak a másik őrségen. Lerohantak az újabb lépcsőn. Kirohantak a portán.

Előttük ott nyüzsgött a végeláthatatlan piac.

Manuel ekkor már egy kocsmában mesélt a furcsán nyikorgó bórszékről.

GYURCSÁNY

A sziklák közt kanyargó hegyipatak az egyik mélyedésben egy természetes strandot alakított ki. Sokat meséltek már róla, így amikor arrafelé jártam, kipróbáltam.

Tűzött a nap, amikor felsétáltam, de a strand körül a fák enyhítették a hőséget, a víz pedig... ránézésre is kellemesen hűvös volt. Lubickoltam egy kicsit, majd kifeküdtem egy sziklára napozni. Kis híján elbóbiskoltam, amikor ordibálás riasztott fel. Nem messze tőlem, egy másik sziklán egy köpcös, kopasz férfi vesztette el az önuralmát.

- Valaki már megint fingott! – ordította – Akárhányszor itt vagyok, valaki mindig fingik! Sunyin, alattomosan, hogy ne tudjuk, ki mérgezi a levegőt, de állandóan idetolja a bűzét az orrunk alá!

A másik oldalamra fordultam, próbáltam visszaaludni, de nem sikerült. A kopasz folyamatosan hóbörgött.

Végül elegem lett. Gondoltam, hazamegyek. Felálltam, nyújtóztam egyet kéjesen, és... az alvásból még nem teljesen felébredve, elfingtam magam. A víz körül minden elhallgatott, még az erdei madaraik is, még a fák is abbahagyták a susogást. A kövér pacák nagyon mondani akart valamit, de szemmel láthatóan nem találta a szavakat, csak a szeme gúvadt, a feje vörösödött. Ahogy körbenéztem, negyven szempár meredt rám vádlón.

Nem tudtam mit mondani nekik. Mondhattam volna, hogy emberek, nem volt szándékos, még nem voltam a magam ura, meg egyébként is, most járok itt először, semmiképpen nem lehetek én a notórius kellemetlen alak. Nem mondhattam, mert a kövér már feltüzelt az embereket, senki nem hitt volna nekem, ráadásul milyen frappáns megoldás, itt van egy bűnös, vigye el a balhét, mi vagyunk a jók és innentől minden rendben lesz.

Kihúztam magamat, a fejemet felszegttem. Körbenéztem a nyomorultakon.

- Igen? Akkor tudjátok meg, hogy még horkolok is! – vágtam oda dacosan, majd a méltóságom maradékával elvonultam a strandról.

Csak azt nem értem, hogy ezek után mi a francért járok oda minden évben fürödni.

LÁZ ÉS FÉLÁLOM

Egérképű rajzfilmfigurát képzelj el, mint bérgyilkost. A háttér is rajzolt (a grafikus Őszi Zoltán), a figura girbegurba utcán oson előre. Egy roskadozó ház tetején a feketébe/barnába öltözött rablóvezér áriázik:

NEM IGAZ, NEM IS LÁTTAK ARRA,
NEM IGAZ, NEM IS JÁRTAM ARRA
NEM IGAZ, NEM IGAZ, NEM ÉN TALÁLTAM KI!

Ebbe kapcsolódik bele a ház előtt falhoz simuló bérgyilkos:

NYUGI VAN, DUVÁPPARARAM,
NYUGI VAN, DUVAPPARARAM,
NYUGI VAN, NYUGI VAN, TARAMTARAMRAM

A két szólam fokozatosan duetté erősödik, a bérgyilkos is felmászik a tetőre, széles mozdulatok, harsány crescendo a végén. A rablóvezér égetárt kézzel fejezi be, a bérgyilkos kalapját levéve mélyen meghajol előtte. Megvárja, míg a dallamfoszlányok elhalnak – jobb helyeken a bérgyilkos kötelezően muzikális – majd a csizmaszárból előhúzza egy pisztolyt, közelről szíven lövi a rablóvezért, leugrik a tetőről, felkap egy falnak támasztott bringát és olyan gyorsan eltűnik a girbegurba utcákban, hogy a bandatagok még csak fel sem eszmélnek, mi is történt.

APERTURE PRIORITY

László egy elfeledett tájon autózott, ahol betévedt egy elfeledett kisvárosba. Éppen ráért. Az Opeljét ledobta a főtér mellett, magához vette a fényképezőgépes táskáját, benne a Nikon D600 masinájával és a minden helyzetre jó objektívkészlettel, majd elindult felfedezni a kisvárost.

Ez volt az egyik kedvenc szórakozása. Soha nem tervezett előre, de a táská mindig vele volt. Amikor a sors ajándékából útjába akadt egy-egy hangulatos városka, kisgyerekként fedezte fel, fényképezte le a tereket, kapualjakat, erkélyeket, sgraffitókat.

Először nem csinált semmit, csak leült a főtéren egy padra. Szívta magába a hely hangulatát, próbálta megtippelni, milyen lesz a város. Barokk? Vagy már szecessziós? Lesz-e vajon vára, vagy várromja? Milyen templomjai lehetnek? Figyelte az embereket: elnyűttek? Barátságosak? Ezek mind kellettek ahhoz, hogy eltalálja a kisváros hangulatát, azt, ami később valahogy mindig vissza is tükröződött a képein.

Ez a városka inkább elnyűtt volt. Látszott rajta, hogy valamikor szebb napokat élt meg. A főtér házai koszosak, elhanyagoltak voltak, de kis fantáziával el lehetett képzelni, valamikor milyen kis ékszerdoboz lehetett a tér. László pont ezt szerette: volt benne valami perverz vonzalom az elmúlás megörökítése iránt, elkapni azt a pillanatot, amikor valamin még látszik a dicső múlt, de valójában már az idő romboló munkája dominál. Amikor még határozott formája van a háznak, de már látszik a téglá a vakolat alatt és a vasak is inkább rozsdásak, mint fényesek.

Elnyomta a cigarettát, nekiindult. Biztos érzéssel tippelte meg, merre lesz a piac. Árus meglehetősen kevés volt, de mosolyogva hagyták magukat fényképezni.

- Mosolyogva? – hümmögött László, visszanézve a képeket a bélyegnyi kijelzőn – Nem vagyok benne biztos, de mintha egy cseppnyi kárörömet is látnék az arcokon. Érdekes.

Az óváros klasszikus óváros volt, öreg utcakövekkel, ódon kandeláberekkel, málló vakolatú házakkal. Nagyon is málló vakolatú házakkal. László érzékei bizseregtek: mint az ínyenc, aki váratlanul izgalmas konyhával bíró étterembe toppan, úgy töltötte el az öröm a mászkálás során. Itt aztán volt egykori szépség és volt bőven elmúlás is. Nemcsak a házakon, de az embereken is. Fényképezett beszélgető, kövér öregasszonyokat. Egy részeg, aki félig már lecsúszott a padról. Fényképezett kéregetőt, amint egy rozsdásodó kovácsoltvas kerítés előtt üldögélt a kutyájával. Még a kutyának is hiányos volt a fogsora. A koldus torzan rámosolygott a fénykép kedvéért, László visszamosolygott, miközben a fényképezőgépét állítgatta.

- Azt mondja, rekesz előválasztás – motyogta – Elsősorban portré lesz, a vasak inkább mosódjanak el, akkor mondjuk legyen négyes a blende.

A kép tökéletes lett, László még egyszer rámosolygott a koldusra.

- Micsoda kontraszt! – gondolta – Itt van egymással szemben két ember, ugyanazzal a biológiával, elméletileg ugyanarra képes aggyal, ehhez képest az egyik csak annyit észlel a világból, hogy időnként löknek neki valami ennivalót, aztán kiszarja és kész. Mit is válaszolna, ha azt mondanám neki, hogy 'aperture priority'? Ennyi erővel a Marsról is jöhettek volna.

De aztán hamar elfelejtette a koldust, elindult beleveszni a kis utcákba. Ilyenkor hagyta magát eltévedni, ment, amerre a megérzései vitték. Először csak félénken fényképezett be a kapualjakra, aztán ahogy megjött a bátorsága, határozottan sétált be a belső udvarokba. Igazából ezek az udvarok árulják el a legtöbbet a városról: itt kendőzetlenül látszik, hogyan is élnek a lakóik. Kitergetett ruhák, hátul sufnik, farakások, félrelökött csorba balta. Egyik jobb téma, mint a másik. Ez a város pedig igencsak figyelemreméltó struktúrával rendelkezett: mintha direkt a belső udvarokra koncentrálna épült volna fel. Egyik udvarból nyílt a másik, boltíves belső kapualjakkal összekötve. Félórát lehetett bolyongani egy-egy udvarrendszerben. Volt, ahol kivénhedt traktorroncsot talált a fészernél, az ülésen csirke terpeszkedett. Embert alig látott, azok sem foglalkoztak vele.

- Micsoda képek lesznek! – örvendezett magában László – Ez a város egy kincs.

Evés közben jött meg az étvágya. Benézett a lépcsőházakba is. Sötét lyukak, majdhogynem vázиг lekopott lépcsők. Nem is lépcsők voltak ezek, hanem inkább már létrák, korláttal. A lőrészerű ablakokon alig jött be fény, kazamatákká varázsolvá a lépcsőházakat. Ajtó sem mindenhol volt. László eleinte félnken nézett be a lakásokba, de hamarosan rájött, hogy ahol nincs ajtó, ott nem is laknak. Kongtak a léptei, ahogy az elhagyott lakásokat járta. Megállt egy-egy szoba közepén. Próbálta elképzelni, hogyan nézhetett ki, amikor még lakták, hogyan nézhetett volna ki, ha gazdag emberek lakják, majd hirtelen szembesítette az elképzelt látványt a valósággal. Szépség és elmúlás. Az elmúlás szépsége.

A lakások után lement a pincébe. Egy újabb világ tárult ki előtte. Fény már alig volt, így különlegesen megkapóak voltak a málló, foghíjas boltívek. Az egykori lakók nem sokat foglalkoztak a falazással, hatalmas terek tárultak ki előtte, a sötétbe hajló félhomályban nem is mindenhol látta a falakat.

A fényképezőgépén feltekerte a fényérzékenységet 6400-ra. Vakut elvből nem használt, azt vallotta, hogy ha valami a valóságban sötét, akkor annak sötétnek kell lennie a fényképen is.

Ahogy haladt előre, valami puha dologba ütközött.

- Pókháló? – torpant meg.

De nem az volt, hanem valami szúnyoghálóhoz hasonló, fátýolszerű anyag.

- Aha – ugrott be neki a megoldás – A lakók nem falaztak semmit, mert ahhoz csórók voltak. Ezekkel a hálókkal választhatták el egymástól a pincerészeit.

Félrehajtotta, ment tovább. Elért a falig, azon talált egy újabb boltíves nyílást, amögött pedig egy újabb nagy termet.

- Ez már biztosan a szomszéd ház pincéje.

Itt valamivel sűrűbben voltak hálók, valószínűleg többen lakhattak az épületben. László óvatosan haladt előre, fényképek tucatjait készítve a nem remélt, elképzelhetetlenül romantikus helyszínről. Az idő elveszítette értelmét, önfeledten bolyongott a pincékben.

Aztán egyszer megcsömörlött. Száznál is több képet lótt el, ennyi talán elég lesz. Megfordult, elindult visszafelé. Félrehajtotta a hálót... pontosabban csak félrehajtotta volna. Az idefelé puha háló a másik oldalról acélmerevvé vált.

- No – gondolta – Nofene.

De hiába tapogatta, hiába próbálta megkerülni, a háló nem engedett egy millimétert sem. Próbálta elszakítani, de sikertelenül.

Rágyújtott. A vaku fényénél láthatta a terem falait, látta a boltívet, ahol bejött. Pár méterre lehetett csak. Nehogy már ne tudjon odáig visszajutni.

Tapogatta a hálót. Hamar rájött, hogy a háló csak visszafelé kemény, ha továbbmenne, arra puha.

- Esetleg meg lehetne kerülni a kemény darabot? – töprengett.

Eltaposta a csikket, átment szemben az újabb hálón, aztán jobbra, ott is átengedte a háló, megint jobbra fordult, egyenesen a boltív felé, ott is át tudott menni.

- Huh! – szakadt fel belőle a sóhaj – Kicsit komplikált, de jó lesz ez.

Még magyarázatot is talált rá. Ugyan fogalma sincs, milyen anyag lehet ez, de a helybéliek valószínűleg így zárhatták le a részeit. Ment előre... és megint elakadt a hálónál. Pedig már csak egy méterre volt a kijárattól.

- A francba! – mormogott.

Visszafordult, elindult balra. Arra sem engedte a háló.

- Hoppá! – lepódött meg – Hiszen erről jöttem!

- Vigyázni kell. A háló bárhol lehet trükkös – vontá le a következtetést – Egyik irányba enged, visszafelé már nem.

Megint rágyújtott. A lényeg, hogy nem szabad kapkodni, nem szabad pánikolni. Ha a helyi egyszerű emberek el tudtak itt igazodni, akkor neki, a sokkal fejlettebb agyával, szintén el kell tudnia. Például

van nála mobiltelefon. Elővette, megnézte. Hát, térerő, az nincs idelent. Viszont a telefonon van szövegszerkesztő, abban tudja rögzíteni a megtett utat, és azt, hogy merre járható, merre nem. Térkép a labirintushoz.

Nekiindult. Jó egy óra bolyongás után elért egy boltívhez. Igaz, nem ahhoz, ahol bejött, de határozottan átjáró volt. Némileg kényelmetlenül vette tudomásul, hogy a boltív elől már nem tudott semerre sem menni: visszafelé mind a három irány bezárult előtte. Vállat vont. Átment. Egy újabb nagy teremben találta magát, mely szintén tele volt hálókka. Vakuval körbenézett, a távoli falakon itt is látott sötét boltíves nyílásokat.

- Vajon melyik vezethet ezek közül ki? – sóhajtott.

Megcélozta a jobb oldali falon lévő kaput, de pár háló után nem tudott továbbmenni. Sokáig bolyongott, majd egy újabb kapu előtt találta magát. Innen ugyanúgy nem volt visszaút, mint ez előző teremben.

- Kíváncsi vagyok, mi lesz ennek a vége – motyogta.

Átment. Körbenézett.

Egyből megtudta, mi lesz a vége.

Sokkal kisebb terembe jutott, ez olyan 80 négyzetméter lehetett. Itt már nem voltak sem hálók, sem nyílások a falakon.

Ellenben voltak csontvázak a falak mellett.

Döbbenet nézett körbe.

- Baszki, ezek hullák! – fakadt ki.

Meredten állt egy ideig, aztán visszaroht, de a kapu mögött minden irányba zárt a háló. Tépte, rángatta, de csak sebes lett a keze.

- Svájci bicska! – jutott eszébe – Hogy én mekkora barom vagyok!

De a bicska is kicsorbult.

Kapkodva gyűjtött rá. Néhány ideges szívás után erőt vett magán és vizsgálni kezdte a holttesteket. Voltak közöttük csontvázak és voltak közöttük egészen friss halottak is, az egyik sarokban például egy komplett japán csoport. Az egyiken látszott, hogy erősen sérült a keze, egy másikkal ujjai is hiányoztak.

- Akkor nem érdemes tépni a hálót – vonta le cinikusan a következtetést. Hisztérikusan felnevetett, majd ijedten abbahtya.

Valahogy most már nem vonzotta az elmúlás. A fényképezőgépet például eszébe sem jutott elővenni.

- Hoppá! – jelzett be az agya – Nézzünk csak körül!

Megdöbentő dolgot fedezett fel. A legtöbb holttest mellett üres fényképezőgép-táska feküdt. Vagy ha nem, akkor Nikon, vagy Canon szíj lógott a nyakukban. Jobban megnézve, még a csontvázak mellett is talált csatokat és szövetfoszlányokat, melyek valamikor táskák lehettek.

Fényképezőgépet viszont egy darabot sem talált.

- Aperture priority – dünnyögte – Méghogy nem tudják, mi az az aperture priority! Nagyon is tudják. Nagyon is.

A pókháló, szürke téglás falak hangosan röhögtek.

RAGAZZO VACCANO

Lacika nem volt túl sikeres kisgyerek. Akarta ő a sikert, de valahogy mindig megérezték, hogy belül nem annyira erős, mint ahogyan kívülről mutatja magát. Veszekedett, persze, civakodott, ahogy a többiek is, de ellene mindig tovább tartott ki a másik, mert valahonnan tudták, hogy egyszer csak elfogy a mersze és feladja. Bezzeg Pistikének elég volt egyet mordulnia és mindent megkapott. Róla tudták, hogy ha valamit meg akar szerezni, azt megszerzi. Tört már csontja, de ő is törte már másokét. Röviden, Lacika igazi vesztes volt. Mindig neki jutott az oviban a legrosszabb helyen lévő ágy a délutáni alváskor, az új karácsonyi játékokkal már csak akkor tudott játszani, amikor mindenki más megunt, az udvaron mindig őt választották be utoljára az adjkirálykatonát-ba. Már ha egyáltalán beválasztották.

Egy napon puzzle-t rakosgatott az asztalon. Ezt szerette, mert ezt egyedül is lehetett játszani. Már csak 5 darab hiányzott a képből, amikor feltűnt neki, hogy csak négyet lát az asztalon. Valaki elcsente az ötödiket. Óvatosan körülnézett. Jancsika nem lehetett, éppen Marika copfját húzogatja. Pistike az udvaron csúzdázik. Dávid a legó úrhajót szereli, őt biztosan nem érdekli semmi más. Évike... a plüssmacival és a plüssmormotával játszik, de mintha nem figyelne annyira rájuk... igen, most is odapislantott az asztal felé! Nála lesz a hiányzó darab.

Lacika felsóhajtott. – Akkor is visszاسzerzem! – gondolta, de magában sejtette, hogy megint nem fog sikerülni.

- Add vissza a puzzle darabját! – állt oda csípőre tett kézzel Évike mellé.
- Nicsak, ki beszél! – mondta Évike a mormotának.
- Velem beszélj, ha hozzád szólok! – förmedt rá Lacika, kitepte a mormotát a kislány kezéből és a sarokba hajította.
- Hogy merészeled! – sikította Évike. Utána akart szaladni, de Lacika elkapta a kezét.
- Add vissza a puzzle hiányzó darabját!
- Menj a fenébe az idióta kirakós játékkal!

Ekkor már gyűltek az ovisok, mert látták, hogy balhé van. Még Pistike is bejött az udvarról és odaállt Lacika mögé.

- Mert a te plüssmackód olyan vagány, mi? – vágott vissza Lacika.
- Sokkal vagányabb, mint te! Például nem bántja a lányokat!
- Add vissza a játékomat és én sem foglak bántani!
- Nincs nálam!
- Nálad van!
- Mutasd a kezeidet!
- Nincs nálam!
- Nem mutatod, tehát nálad van!
- Légyszives!
- Mi van?
- Mondd azt, hogy légyszives!
- A hóhér! Ha nem adod ide, akkor..
- Akkor? Akkor?

Pistike belesúgta Lacika fülébe: – Minek ez a sok duma, bazmeg? Meg akarod baszni?

Ez az! – villant be Lacikának a megoldás.

- Akkor megbaszlak, bazmeg! – vágta ki diadalmasan.

Évikének elállt a lélegzete. Erre már nem tudott mit mondani. A puzzle darab halkán koppant a földön, ahogy kicsúszott az elernyedő ujjai közül.

- Megvan! – kapta fel Lacika – Sikerült!

Pördült egyet, majd hatalmasakat ugrálva táncolt vissza az asztalához. Látványosan, erőből nyomta be helyére a hiányzó darabot.

- Sikerült! – kiáltotta bele a világba. A többi gyerek értetlenül nézte.

- Nem értitek? Sikerült!

Ujjával, mint egy pisztollyal Évikére célzott. – Bumm! – mondta és lefújta ujjá végéről a füstöt.

- Sikerült!

Lendületből bukfenchezett a szoba közepén.

- Sikerült! – kiáltotta és kiszaladt az ajtón.

- Sikerült! – kiáltotta oda a megdöbbsent óvónéninek és kiszaladt az óvoda kapuján.

Szétnézés nélkül rohant át a forgalmas utcán. Meg sem lepte, hogy ez is sikerült.

- Kevesek vagytok, bazmeg! – vetette oda a kiabáló sofőröknek.

Látta, hogy elindul felé egy rendőr. Rácélt az ujjával. – Bumm! – fújta le a füstöt.

- Téged is megbaszlak bazmeg! – kiáltotta oda még a rendőrnek, majd beszaladt a játszótér cserjésébe.

Itt aztán senki nem éri utól.

A túloldalon már nem futott. Komótosan sétált a városban. Sorra becélózta a kutyákat, a tűzcsapokat, a sakkozó bácsikat, a villamosokat. – Bumm! – mondta és lefújta a füstöt.

- Halottak vagytok, bazmeg!

Észre sem vette, mikor sétált ki a városból. Egyszer csak fák vették körül. – Bumm! – lőtt le egy vaskos tölgyfát a tisztáson.

- Te sem fogsz már ágat hajtani, bazmeg!

Egy kíváncsi madár repült a mellette lévő ágra.

- Mit akarsz, bazmeg? – nézett rá Lacika.

A madár illegette a farkát.

Lacika ráfogta az ujját. – Bumm!

- Jaj nekem! – játszotta el a madár a nagy halált.

Lacika megint lefújta a füstöt az ujjáról és vigyorogva ment tovább: – Lelőttelek, bazmeg!

A madár fáról fára röpködve követte. Kíváncsi volt, mit akar a gyerek arrafelé, hiszen nem messze van a félelmetes emberevő szörny, Ragazzo Vaccano barlangja. Lacika félelmet nem ismerve masírozott be a barlangba.

Nem sokkal később mély, szaftos böffenés hallatszott a sötétből: – Megettelek, bazmeg!

Egy négylyukú, tarka gomb gurult ki a barlangból, kicsit dülöngélt a sziklapárkányon, majd eldőlt.

JERZY

Cyryl, a világhírű filozófus karalábé a veteményesben élt. Itt született, itt tanulta meg, hogyan kell fotoszintetizálni, itt írta első zsebkönyvét. Tanítói hamar felfedezték különös tehetségét: képes volt a mindenki által megszokott eseményeket teljesen más szemmel látni, bátran feltételezett, majd kitartóan vizsgálta felül, próbálta igazolni feltételezéseit. Már kamaszkorában nagy sikert aratott a forradalmi hangvételű "Vajon minden veteményeskertben ugyanolyan növények élnek?" című esszéjével. Habár sokan sci-fi kategóriába sorolták az általa fantáziált élőlényeket, de Cyryl nem adta fel. A tanulmányát nem sokkal később követte a "Mi a célunk a világban és ez milyen összefüggésben van azzal a fura, mozgó lényvel, aki vizet ad nekünk?" című értekezés, mely szintén hatalmas felfordulást, mondhatni pánikot keltett a veteményesben. Több filozófus is vitába szállt vele, mondván, hogy víz máshonnan is jön és egyáltalán nem biztos, hogy a kétlábúnak olyan fontos szerepe van a világmindenségben. Cyryl egy bravúros pamflettel csinált bohócot a támadóiból, bebizonyítva, hogy a víz forrása egyáltalán nem lényeges, sokkal fontosabb, hogy a túlvilág valahogy a kétlábúakon keresztül érhető el, így ők sokkal meghatározóbbak számukra, mint a véletlen vízforrás.

Cyryl jelenleg az eddigi legforradalmibb gondolatát készült kifejteni. Egyre erősebbé vált benne ugyanis az a meggyőződés, hogy a túlvilág nem létezik, és ezzel párhuzamosan felsejlett benne a gyanú, hogy az az anyag, amivel a kétlábúak trágyázzák a talajt, valamilyen módon kapcsolatban áll a korábban eltávozott, sokak által elpusztultnak vélt növényekkel – azaz a túlvilág helyett sokkal inkább valami körforgás jellemzi a világmindenséget. Teljes egészében még nem merte elővezetni a feltételezését, de halványan sejtetni engedte, hogy élete nagy felfedezésének küszöbén jár.

Akár így, akár úgy, az írásai mindenkit megérintettek. Hamarosan az egész kertészetben tisztelték, később pedig elérte a világhír is.

Jacek és Karol, a szimpatikus fiatal marharépa pár közvetlenül Cyryl mellett éldegélt. Határozottan büszkéek voltak, hogy a nagy filozófus szomszédságában laknak. Jó barátságot ápoltak egymással, Cyryl is kedvelte a nyitott gondolkodású, értelmes házaspárt.

- Ahoj, Cyryl!

- Ahoj, Jacek! Hogy'smint?

- Köszönöm, remekül! Az egyik hajszálgöyökéremmel találtam egy kis nitrogént és ma majdnem egy centit nőttem!

- Ez igazán remek hír!

- Az, bizony. De úgy látom, a te leveleid is zöldebbek lettek ma egy kicsivel.

- Hát, igyekszik az ember – udvariaskodott Cyryl.

- És hogy haladsz az új tanulmányoddal?

- Nehezen, de haladok.

- Biztos nagyot fog ütni – vigyorgott Jacek.

- Azt lefogadom. Egészen vad gondolataim vannak, csak még nem tudom bizonyítani. Belegondoltál már például, hogy honnan került az a nitrogén a földbe?

- Odarakta a Mindenható. Ezt mindenki tudja.

- Nana – somolygott Cyryl – Nana.

- De jó neked, hogy olyan okos vagy – sóhajtott Karol – Átlátni egy ilyen bonyolult világot, új összefüggéseket észrevenni... igazán izgalmas lehet.

- Azért mi sem élünk rosszul – simogatta meg lágyan a leveleivel Jacek Karol arcát – Megvan mindenünk, hamarosan már magokban is gondolkozhatunk.

- Óh, te – pirult fülig Karol.

Kékharisnya másodéves bölcsész volt. Nem az a fajta, aki csak azért ment bölcsésznek, mert semmi ötlete sem volt, mit kezdjen magával – ő vadul szerette a bölcsészetet. Akarom mondani, a

Bölcsészetet. Elsős korában végigrágt a teljes filozófiatörténetet. Minden időpazarlástól lelkiismeret-furdalása támadt, még evés közben is olvasott. A filozófusokat istenítette.

- Bárcsak találkozhatnék egy élő mesterrel is – ábrándozott el néhanapján – Mellette élnék, lesném minden gondolatát. Tanúja lehetnék, hogyan születnek a nagy eszmék! Én lennék mindene, hú társa, szerelme – nekem pedig ő lenne az egész világ!

Az egyetemi oktatókat lenézte, a diákokat szintúgy. – Hülye biflamajmok – gondolta – Semmi eredetiség sincs bennük, csak visszakerődzik az agyonrágott eszméket.

Mivel hamar kivégezte a hivatalos filozófiákat, elkezdett foglalkozni a perifériára sodródott, kevesek által ismert gondolatvilágokkal. Szorgalmasan eljárt péntek éjjelente az illegális filozófusok külvárosi romkocsmákban tartott gyűléseire, de makacsul visszatérő tagja volt az Anonim Filozófusok szeánszainak is. Itt ajánlották neki először Cyryl munkáit. Kékharisnyát egyből lenyűgözték Cyryl merész eszmefuttatásai, pengeéles logikája. Határozottan felvillanyozta, amikor kiderült, hogy kortárs filozófusról van szó. Bevetette a teljes kapcsolati hálóját, rosszarcú egzisztencialistákat vesztegett meg, elvadult, sötét helyeken faggatott ki elvadult, sötét neoplatonistákat... de végül megszerezte a kertészeti címét, ahol Cyryl alkotott.

Másnap már kora reggel az út szélén stoppolt, délben pedig belépett a kapun. Dobogó szívvel nézett szét a krumpliföldön, tekintete beleütközött a kukoricamező falába, visszavándorolt a paradicsomtövekre, aztán megállapodott a konyhanövények veteményesén. Ott! Ott vannak a karalábék is!

Lassú léptekkel megközelítette az ágyást. A zöldségek hallgattak.

- Cyryl? – kérdezte bátortalanul.

- Igen, én vagyok – válaszolta az egyik karalábé.

- Cyryl! – kapta kezét a szája elé a lány – Istenem! Cyryl!

A karalábé zavartan nézett rá.

- Miben segíthetek? – kérdezte udvariasan.

- El se hiszem – próbálta összeszedni magát Kékharisnya – Cyryl, a nagy filozófus itt van előttem és beszél hozzám!

Cyryl elmosolyodott. Nem volt hiú, de jól esett neki az aposztrofálás.

- Nyugodjon meg, kislány. Ugyanolyan karalábé vagyok, mint mindenki más. Foglaljon helyet és mondja el, miért keresett meg.

Kékharisnya leült a borozdába. Először még lámpalázasan, később már egyre határozottabban mesélte el, mennyire odavan a filozófiáért, hogy átrágt a magát az összes filozófus munkáin, hogy mennyire elege van a poros eszmefuttatásokból, mennyire vágyik új, friss gondolatokra és mennyire magával ragadták Cyryl munkái. Cyryl kicsit fészkelődve hallgatta. Időnként próbált közbe-közbeszólni, de Kékharisnyát magával ragadta a lendülete. Miközben beszélt, egyre jobban beleélte magát a képzeletvilágába, összemosódott előtte a valóság az ábrándjaival. A fantáziájában már korábban is úgy képzelte, hogy ő és Cyryl rajonganak egymásért és ez a kép annyira elvakította, hogy valóságnak érezte. Észre sem vette, mikor váltott át tegeződésbe, később pedig már csak az én kis cuki filozófusomnak nevezte Cyrylt. Végül hirtelen mozdulattal előrehajolt és megragadta Cyrylt, hogy megcsókolja.

Cyryl a beszéd során egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Aztán amikor a lány megragadta és hozzádugta a száját, hirtelen megvilágosodott: az emberek megeszik a növényeket!!!

- Segítség! Segítség! – kiáltotta.

- Ne ordíts! Szeress! – tüzelt a lány.

- Zöldségek! Segítsetek!!

- Nem érted, hogy szeretlek!? – tépte ki a földből Cyrylt a lány.

- Jaj! Jaj! Segítség!!

- Te piszok dög! – kapta fel a vizet Kékharisnya – Hát nem szeretsz?

- Segítség!!

- Ha nem leszel az enyém, akkor ne legyél másé sem! – kiáltotta a lány, majd kirántotta Karolt és keresztüldöfte vele Cyrylt.

Jacek artikulátlanul felsikoltott. Kiugrott a földből és gyökerein csámpázva vadul megtámadta Kékharisnyát. A lány meglepetésében hátrahőkölt, elvesztette az egyensúlyát és hanyattdőlt. Szorult helyzetében a nő legvégső fegyveréhez nyúlt, széttette a lábát. Jacek szeme előtt összefolyt minden, nem érzett, nem látott semmit, csak rohant előre, bosszút akart állni. Odaért, dőött... és belecsusszant Kékharisnyába. Hamar észrevette, hogy nem ért célt, próbált kihátrálni, hogy újra támadjon, de a lány nem engedte el. Jacek kicsusszant pár centit, de a lány utánaaraszolt. Heves harcukkal feltúrták a veteményest, csak úgy repdestek körülöttük a petrezselymek, zellerek és póréhagymák. A kerítés mellett Cyryl haldoklott: – Tehát ennyi. Hamarosan választ kapok a kérdéseimre – suttogta elhalóan. Karol már korábban elvesztette az eszméletét. Végül a veteményesben is véget ért a küzdelem, Jacek elfáradt, elernyed.

Így született meg kilenc hónap múlva Jerzy, aki formailag ember volt ugyan, de lélekben marharépa.

MCP

A csapat meglehetősen fáradtan vándorolt az őserdőben. Érezték, hogy valami nem stimmel, a dombok nem ott voltak, ahol a térképen kellett volna lenniük. Ha eltévedtek, végük. A folyót... ha a folyót megtalálnák, akkor már minden rendben lenne.

Egyszer csak megzörrent körülöttük a növényzet, fegyveres bennszülöttek toppantak elő minden irányból. Reménytelen volt még csak gondolniuk is az ellenállásra. A kezüket megkötözték és elkezdték terelni őket egy ösvényen. Úttalan utakon mentek, végképp elveszítve az esélyt, hogy tudják, hol vannak.

A csapat vezetője – egy magas, középhosszú hajú angol férfi – hirtelen felkapta a fejét. Vízszagot érzett. Hamarosan meg is látta a folyót.

- Ha meg tudnánk szökni, akkor ott a kivezető út – intett fejével a folyó felé.

- Ha meg tudnánk szökni – morogta a mögötte botladozó köpcös.

Hamarosan a faluhoz értek. Az egyik kunyhóból egy nagyon kövér bennszülött mászott ki. A harcosok közül néhányan odaszaladtak hozzá, széles gesztusokkal magyaráztak.

- Nézz balra! – sziszegte hátra a vezető.

A tábor szélétől nem messze emberi csontok heverték, véres cafatok, döglegyek.

- Kannibálok.

A főnök kinézetű bennszülött odasétált a foglyokhoz.

- Melyikötök a vezető?

- Én – válaszolt az angol.

- Fel fogok tenni egy kérdést. Ha helyesen válaszolsz, akkor szabadok vagytok. Ha nem, akkor mindannyian meghaltok. Elfogadod?

- Tudok mást?

- Helyes. Itt van a kérdés.

A CONFIGURATION PASS ALGORITMUSOK KÜZÜL MELYIK AZ, AMELYIK MÁR AKKOR IS BEÁLLÍT ÉRTÉKEKET, AMIKOR MÉG CSAK A WINDOWS WELCOME FELIRAT LÁTSZIK?

A. OOBSYSTEM

B. AUDITSYSTEM

C. SPECIALIZE

D. OFFLINESERVICING

- Jézusom – nyüszített fel a köpcös – Elvesztünk. Erre a kérdésre senki sem tudja a választ!

- Well, ez bizony így van – bólintott az angol – De azért ne veszítsük el a fejünket. Próbáljunk felállítani egy sorrendet, hogy melyik válasz tűnik a legvalószínűbbnek.

Ezzel elfordult a többiektől, félig lehunyta a szemét és szórakozott motyogással töprengeni kezdett.

- Megvan! – fordult a csapathoz.

- Biztosan megvan? – kérdezte sírós hangon a köpcös.

- Már hogy lenne biztosan? – ütközött meg az angol – Egyik válaszról sem tudjuk, hogy mit jelent. A valószínűségek között csak árnyalatnyi eltérések vannak. Tippelni tudunk. Szerintem az A válasz lesz a helyes.

- Mi az, hogy szerintem!? – hisztizett a köpcös – És ha nem az?

- Nézd, az élet úgyis csak egy illékony pillanat, ajándékba kaptuk, aztán egyszer csak hirtelen vége.

- Áááá! Neked ez csak ennyi?

- Ne hallgassatok rá! – fordult a köpcös a többiekhez – Nem lehet az A. Biztosan a B a jó válasz. Vagy a C. De akár a D is jó lehet. Ne hallgassatok rá!
 - Tudod te egyáltalán, mit jelent a kérdés? – nézett rá szúrósan az angol.
 - Nem – tiltakozott a köpcös – De nem hiszek neked!
 - Mert hülye vagy és ráadásul be is vagy szarva. Én értem a kérdést és nagyjából tudom, mit jelentenek a válaszok is. Csak azt nem tudom, ebben az esetben melyik a helyes. Tekintve, hogy ti még csak azt sem tudjátok, mi a kérdés, mindenki befogja a száját. Egyébként is, én vagyok a vezető.
 - Az A a helyes válasz – fordult a törzsfőnökhöz.
 - Biztos vagy benne?
 - Igen,
- A háttérben a köpcös hisztérikusan felsírt.
- Úgy látom, nem mindenki ért veled egyet.
 - Válaszoltam. Most már rajtad a sor.
 - Ne siess annyira. Meg akarom tudni a többiek véleményét is. Például az a hiénahangú mit válaszolna?
 - Mondj A-t, te szerencsétlen – szúrta a szót a fogai közül hátrafelé az angol – Azért szarakodik velünk, mert eltaláltuk a helyes választ!
 - A, kérem szépen, A – zokogta a megszólított.
 - Szóval te is azt mondd, hogy A. Mindenki azt mondja.
- Néma bólintás.
- A törzsfőnök elsétált pár méterre, visszafordult.
- A helyes válasz a B. Vigyétek őket! – intett a harcosainak.
- Tudtam! – esett térdre a köpcös.

Az angol lerázta magáról a bennszülött kezét. Előrébb lépett.

- Minden tiszteletem mellett azt kell mondjam Nagy Főnök, hogy tévedsz. A helyes válasz az A.
- Hogy merészelsz meghazudtolni?
- Mert tudom, hogy igazam van.
- Hazudsz. A harcosom kihallgatta, hogy te sem tudod a választ.

Az angol bátran előresétált, egészen a főnökhöz. A térképtáskájából elővett egy kicsi kék plastiklapot.

- Látod, Nagy Főnök, mi ez? Ez egy MCP kártya.

Újabbakat vett elő.

- Ez itt egy MCSE kártya, Ez meg itt egy MCTS. Ez egy MCITP. Ez meg egy másik MCITP. Tudod, mit jelentenek ezek?

A főnök rezzenéstelen arccal nézett.

- Ez azt jelenti, hogy ilyen kérdésből már több ezret tettek fel nekem. És megtanultam rájuk válaszolni. Akkora gyakorlatom van, hogy akkor is halálos biztonsággal találom el a megoldást, ha elképzelésem sincs, mit jelentenek a válaszok. Az A a helyes válasz és ebben biztos vagyok!

- Bátor vagy, idegen.

- Hogyne lennék az. Nézd meg, milyen név van a kártyákra írva! Nigel Lionheart. A lion oroszlánt jelent, a heart szívet. A családom egy oroszlántól származik, énbennem meg egy oroszlán szíve dobog!

A harcosok egy kicsit hátrébb húzódtak.

- Rendben – bólintott a törzsfőnök – Neked megkegyelmeztünk. A többieket viszont megöljük.

Lionheart hirtelen kikapta a mellette álló harcos kezéből a kését, a főnök mögé ugrott, a kését keresztbetette a torkán.

- Ez az ígélet, Nagy Főnök? – vigyorgott gúnyosan.

Nem jött válasz.

- Bárki megmozdul, a főnöknek vége! Engedjétek el a foglyokat!

Nem történt semmi.

- Parancsold meg nekik, hogy engedjék el őket!

A főnök nem mozdult. Kés villant, egy keskeny piros csík tűnt fel a főnök nyakán.

- Azt hiszed, viccelek? – ordított rá Lionheart – Azonnal engedd el őket, vagy leesik a fejed!

- Engedjétek el a foglyokat – szólalt meg a főnök rekedten.

- Helyes. Mi most elindulunk a folyóhoz, te pedig jössz velünk. Ha bárkit is meglátunk a törzsedből, hogy utánunk osont, véged.

- Gyertek ide, körénk! – intett a többieknek.

- Most elindulunk. Ti ketten előrementek, figyeltek, nincs-e valami csapda. Ti ketten lemaradtok egy kicsit, figyeltek, hogy követ-e minket valaki. A többiek pedig körbevesznek minket, úgy megyünk.

Leérték a folyóhoz. Lionheart elengedte a törzsfőnököt, szembeállt vele.

- Gondolkoztam, hogy odadoblak a rokonaimnak, legyen egy kövér vacsorájuk. De nem teszem. Mi civilizáltak vagyunk. Szabad vagy. Elmehatsz, ó Nagy Főnök! – vigyorodott el, majd keresztbetette kezét a mellkasán és gúnyosan meghajolt. Ez mentette meg az életét, mert a főnök előkapott egy nagy kést a háncsszoknyája alól és vadul a feje felé csapott. A kés elsuhant az angol lehajtott feje fölött. Lionheart ösztönösen felfelé szúrta a sajátjával. Érezte, hogy anyagot talált. Kirántotta a kést, majd erőből megpördült a tengelye körül és egy csapással levágta a bennszülött fejét.

A fej messzire repült, pattogott egy kicsit a fűben, majd egészen a tisztás széléig gurult. A törzs harcosai éppen indultak volna a fák közül rohamra, de meglátták a feléjük guruló fejet és ijedten elmenekültek.

- Na, te nagyon hülye – törölte meg a kését hanyagul a törzsfőnök ágyékkötőjében az angol – Hát nem jobb lett volna egyből elfogadni az A-t helyes válasznak?

ALTERNATÍV BEFEJEZÉS

Amikor az angol meglátja a kérdést, hangosan felkacag, majd közli, hogy ő a Microsoftnál dolgozik és napi nyolc órában ilyen kérdéseket gyárt, nehogy már egy vadember próbálja meggyőzni arról, melyik is a helyes válasz.

A kinyilatkoztatás után a figurát szó nélkül felkoncolják.

HIBISZKUSZ

Laza életvitelű egyetemisták voltak: három fiú, kettő lány. Kedvenc törzshelyük a külvárosi piac volt. Akadt itt minden: halaspiac, húspiac, lacipecsenye, borharapó... és persze élet is, bőven. Itt tényleg állandóan történt valami, nem úgy, mint a turistáknak fenntartott steril belvárosi piacon.

A bejárat melletti betonkáván üldögéltek, nézték a tömeget. Jenny, szokásához híven, szárított gyümölcssteát rágcsált.

- Akkor mi legyen? Megyünk holnap a parkba?

- Lesz valami érdekes?

- Ja. Koncert.

- Jenny, te is jössz?

- Én most egy kisvakond vagyok. Még nem bírom rendesen használni a mellső lábaimat, pedig nagyon kellene, hiszen anyukám előttem halad, egyre gyorsabban. Ha nem érem utól, elpusztulok.

A többiek összenéztek.

- Már megint rajta van az ötperc?

- Nem tudom, de nagyon idegesítő. Ha tudnám, hogy szív valamit, sokkal nyugodtabb lennék, de így...? Látszólag minden rendben, aztán ilyeneket mond.

- Jenny!

- Tessék.

- Jössz holnap a parkba, koncertre?

- Persze. De miért kiabálsz?

Újból összenéztek.

- Menjünk egy kört a piacon, oké?

Mentek. Az állandó üzletek eladóit mindet ismerték, voltak köztük haverok is. Néha beszálltak pakolni, ha valamelyik megszorult. Ökörködtek egy kicsit a hotdogosnál, ittak egy kávét a sarki fémbódében, megálltak beszélgetni Feri bácsinál, a gyógyfüvesnél.

- Te, Jenny, ezt már korábban is akartam kérdezni – fordult hozzá Feri bácsi – Te tényleg eszed a gyümölcssteát?

- Tényleg.

- És, ne vedd lecseszésnek, de ha már ilyesmit eszel, miért nem tőlem vásárolod? Nézz rá erre a polcra, tele van mindenféle keverékkel.

- Kóstold meg az enyémet!

Feri bácsi elvette a zacskót, óvatosan kivett egy szemet, bekapta. Behunyta a szemét.

- Na? – kérdezte Laci.

- Semmi – közölte Feri bácsi – Hibiszkusz.

- Pedig hirtelen mintha megértettem volna a rejtélyt – lógatta az orrát a srác.

- Feri bácsi, jut eszembe, pemetefű cukorkád van?

- Vízibivaly vagyok – közölte lassan az öreg – Húzom ezt a baszott nehéz ekét, de nekem meg se kottyán. Élvezem az erőmet.

A többiek tátott szájjal bámulták, majd mindannyian Jennyre néztek.

- Nincs semmi baj. Most egy kicsit állatnak képzelem magát, aztán elmúlik – vont a vállát a lány.

- Micsoda?

- A gyümölcssteától van. Mindegyik szem valamilyen állat.

- Honnan szerezted ezt a teát, Jenny? – nyílt ki Feri bácsi szeme.
- Itt vettem, a piacon. Olyan kéthavonta megjelenik egy fura pacák, a feje teteje kopasz, de egyébként dús haja van. A fene tudja, miért csinálja. Aztán kirak néhány zacskót, majd ha elfogyott, eltűnik.
- Köszönöm, Istenem! – nézett fel az égre Feri bácsi – Elküldted nekem ezt a zacskót, végre! Gyerekkorom óta várok erre a pillanatra! Köszönöm!
- Ezzel mi történt? – nézett Pista Jennyre.
- Nem tudom. De ez már nem a tea.
- Viszlát, Feri bácsi! – köszöntek el tőle gyanúsan hamar.

- Te, Jenny – kérdezte meg tőle Laci bátortalanul a húsospult környékén – Ha megfőzöd, akkor is hat a tea?
- Nem, akkor csak sima gyümölcstea.
- És hogyan jöttél rá, hogy enni kell?
- Egyetemista vagyok, tökféj. Éhes voltam.

Feri bácsi körbenézett. Az előbb még itt voltak a haverjai, most meg eltűntek. Sebaj. Nem lényeges. Most már nem lényeges. Lehúzta a rolót, lelakatolta az üzletet. Most már ez se lényeges. Körbejárta a piacot, de nem találta a furán kopasz embert. Nem gond. Innentől már csak idő kérdése.

Ettől a naptól kezdve Feri bácsi minden reggel elfoglalta leshelyét a kereszthídon, ahonnan tökéletesen belátta a kofák standját. A zacskó mindig vele volt, időnként bekapott egy szem szárított gyümölcsöt, vagy hibiszkuszt. Disznó. Kutya. Tehén. Vakond. Birka. Kecske. Csirke. Tobzódott az élményekben. Még egészen kisgyerek volt, amikor először kezdett vágnyi arra, hogy megtudja, hogyan látják az állatok a világot. Igyekezett elképzelni, lerajzolni. Nem voltak ezek olyan rosszak, sőt, ahogy cseperedett az a gyerek, úgy lettek egyre jobbak a rajzok... de most, a gyümölcstea után érezte csak, mennyire kezdetleges, mennyire erőtlén még a gyermeki fantázia is. Mindenképpen meg kell találnia azt az árust, ki kell nyomoznia, mi a titka.

A kitarató várakozás meghozta a gyümölcset. Megjelent a kövérkés, furán kopaszodó ember. Hosszú, barna kabát volt rajta. Feri bácsi óvatosan megközelítette, a biztonság kedvéért vásárolt egy nagyobb zacskó teát. Aztán elbújt a kijárat mellett. A barna kabátos férfi két óra alatt eladta az árúját, kísétált. Átvágott a parkolón, átsétált a patak hídján majd beleveszett az óváros sikátoráiba. Feri bácsi mindvégig a nyomában volt. Egy roskatag, öreg ház udvarán a barna kabátos férfi odament a csacsijához, megsimogatta, majd kötőféken kivezette az utcára. A város szélén felült rá és elszamaragoltak.

Feri bácsi csalódottan nézett utánuk. Aztán legyintett. Ha egy életet tudott várni, pár hónap már nem számít. Mindenesetre legközelebb előrelátóbb lesz, magával hozza a biciklijét is.

Így is történt. Lassan, hogy ne legyen feltűnő, Feri bácsi kerékpáron követte a csacsit. Egészen addig, amíg azok egy helyen le nem kanyarodtak az útról és neki nem vágtak egy sziklás ösvénynek. Az öreg dühösen rúgta be a biciklit az árokba.

Két hónap múlva megint vásárolt egy zacskó teát.

- Á, egy újabb törzsvendég – mosolygott rá a férfi.
- Igen, igen – jött zavarba Feri bácsi – Nagyon finom a teája.
- Örömmel hallom.
- Ne lepődjön meg – szedte össze a bátorságát Feri bácsi – De engem a szokásosnál is jobban érdekel, hogyan készül ez a tea.
- Nem lepődök meg – mosolygott továbbra is a férfi – Láttam magát, amint az utóbbi két alkalommal megpróbált követni.
- Nem baj?

- Nem, egyáltalán nem. Ha gondolja, ma együtt mehetünk haza.
- Jézusom. Persze, hogy gondolom!

A férfi ez alkalommal nem ült fel a csacsira. Gyalog mentek, egészen magasra, fel a hegyekbe. Itt, a fennsíkon állt egy kolostor.

- Ah, de hülye vagyok – csapott a fejére Feri bácsi – Ez nem frizura, hanem tonzúra!
- A férfi megrángatta a kopogtatót, egy szerzetes kukucskált ki, majd beengedte őket.
- Dícsértessék, Lajos testvér!
 - Mindörökké, József testvér! Hoztam vendéget is.
 - Új fiú?
 - Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Feri bácsi leesett állal bámult. Erre speciel nem számított.

Lajos testvér bevezette a belső udvarba, leültette, majd elment ellátni a csacsiját. Aztán leadta a bevételt az apátnál, majd visszajött.

- Nos, mit szeretne tudni?
- Tehát Önök itt állítják elő azt a különleges teát.
- Nem. Mi itt lakunk. A teához... különleges hely kell.
- De akkor pontosan tudják, mi a tea titka?
- Persze, kedvesem, persze.
- Elárulja? Vagy akkor meg kell ölnie?
- Mi nem ölünk meg senkit.
- Huh.
- Azt az Istenünk végzi helyettünk.
- ?
- Meglehetősen gyorsan. Amint elárulja a titkot.
- Nem jó vicc.
- Viccnek tényleg rossz. Nem is annak szántam.
- Értem. Illetve, nem. Most akkor mik a lehetőségeim?
- Feláll, hazamegy. Rendszeresen vásárolja a szerzetesek teáját. Élvezi.
- Ez az egyik.
- Igen. A másik, hogy itt marad nálunk szerzetesnek, fogadalmat tesz, feladja a világi életét. Részt vesz a tea előállításában. De innen már nincs visszaút.
- Már akkor feladtam az előző életemet, amikor megkóstoltam a teájukat. Maradok.
- Örömmel hallom. Akkor bevezetem az apáthoz.

Feri bácsi, pontosabban, most már Ferenc testvér, jó mélyre benyomta az ekét a saras földbe.

- Gyia! – kiabált rá a vízibivalyra.

Tudta, ostort nem használhat, mert annak nyoma marad. De nem is volt rá szükség. Ha a bivalynak volt kedve dolgozni, akkor elég volt ennyi is. Ha nem volt kedve, akkor hiába is csapkodta volna az ostorral.

Délre elég nagy földdarabot szántott be. Leült egy kőre, élvezte a gyenge, őszi napsütést. Elővette a kenyereit és a szalonnát. Ebédelt.

Nagyjából már átlátta a termelést, bár egy-két részlet még mindig nem volt világos előtte. Például fogalma sem volt arról, hogy az első szerzetes hogyan fedezte fel a mocsarat. Pontosabban, hogyan fedezte fel a mocsárban lévő iszap varázslatos hatását. Így, utólag belegondolva a folyamatba, épp ésszel elképzelhetetlen, hogy erre valaki magától rájöjjön. A tea trükkje ugyanis a következő volt: az eldugott mocsár aljáról fel kellett hozni egy vödör iszapot. Ebbe hibiszkuszport kellett keverni, majd állni hagyni egy hétig, vigyázva arra, hogy az iszap ne száradjon ki. Ezt ezután egy fecskendőbe töltötték, majd... belenyomták a kiválasztott állat végbelébe. Innentől már csak annak kellett

drukkolni, hogy az iszap legalább egy napig bent maradjon az állatban. Minél hosszabb ideig volt bent, annál több emléket abszorbeált a trutyó, de legalább egy nap kellett ahhoz, hogy egyáltalán valami megmaradjon. A kolostorban, mondanom sem kell, egy hasmenéses háziállat sem volt: erre külön port etettek velük. Aztán már csak annyi volt a dolguk, hogy az állatok trágyáját szétterítették a földekre, melyekbe később hibiszkuszmagokat vetettek. A növényt kiszárították, összekeverték a szárított gyümölcsökkel, majd egy éven keresztül hagyták, hadd érjen össze a keverék.

Ferenc testvér elrakta a kését, összecsomagolta a szalonnát. Megmarkolta az eke szarvát és rászólt a bivalyra: – Gyia!

- Vakondok... – csóválta a fejét szántás közben – Hogy néhány testvérnek mennyi ráérő ideje van!

ÁLOM

Tegnapelőtt éjjel borzalmasan rosszat álmodtam. Eleve probléma, hogy nagyon intenzíven élem meg az álmaimat. Nemhogy ébredés után, de még délutánonként is szoktam rajta agyalni, hogy az adott szituációban mit lehetett volna másként csinálni. Tegnapra virradóan pedig belefutottam egy veszettül horrorisztikus álomba, a legrosszabba, amit csak el tudok képzelni... az álom pedig nem olyan, mint egy mozi, ahol kukoricával a kézben nézed a filmet: az álomban benne vagy, átéled. A horrorral pedig kifejezetten rossz a viszonyom: filmekben is mindig hat rám, hiába tudom az eszemmel, hogy műanyag meg paradicsomlé, akkor is működik. Nem is nézem.

A borzalmas álom után felriadtam, néztem a plafont. Vártam, igyekeztem másra gondolni, aztán visszaaludtam. Hiába trükköztem, az álom folytatódott. Újabb felriadás, odaálltam az ablakhoz, néztem az éjszakai tájat. Egy idő után visszaaludtam, de nem lett sokkal jobb a helyzet: ez ugyan már nem az előző horrorisztikus álom folytatása volt, hanem egy másik... de szintén horror.

Kimerültebben ébredtem, mint ahogy lefeküdtem, és egész nap azzal küzdöttem, hogy az álmokból megragadt képeket hessegessen el a fejből.

Természetesen félve mentem neki az újabb éjszakának. Nálam simán előfordul, hogy éjszaka továbbálmodom az egy nappal korábbi álmot, márpedig ezt mindenképpen el akartam kerülni. Direkt későn feküdtem le, akkor, amikor már ülni is alig bírtam a székemben, annyira álmos voltam.

Persze álmodtam, megint.

~(ooOoo)~

Alexandra, a nemrég újjászületett istennő lustán úszott az égen. Még meglehetősen zavaros volt neki minden. Ismerte is az alatta elterülő tájat, meg nem is. Tudta, hogy a homályos emlékei az előző életéből vannak, ezeket majd meg kell erősítenie. De most nem ez a legfontosabb dolga: minél hamarabb meg kell találnia, mi volt az a hiba, mely destabilizálta és arra készítette, hogy újjászülessen. Egyelőre semmi okot nem látott rá. Ráúszott egy báránnyfelhőre, kényelembe helyezte magát. Hagyta, hadd sodorja a szél a felhővel együtt. Szép volt alatta a táj. A távolban hófedte hegyek látszódtak, odalent pedig az aranylós mezőn emberek dolgoztak. Az ő emberei – jutott az eszébe. Tényleg. Neki vannak emberei is. Jól mutatnak a mezőn... bár a ruhájuk színét majd meg kell változtatniuk, a mezőhöz valamivel sötétebb barna illik.

- De furcsa – gondolta – még nem is világos előttem, ki vagyok, de már dolgoztam. Én egy szorgos teremtés vagyok.

Az égen még két isten tűnt fel, hozzá hasonlóan sodródtak.

- Plok – jutott eszébe – és Balk.

Az utóbbi nevére meg is mozdult benne valami odabent.

- Ez is furcsa – gondolta – Úgy látszik, Balk valamit jelenthetett nekem.

- Nicsak, Alexandra! – köszönt rá Plok – Szébb vagy, mint az előző életedben!

Balk durván felnevetett. Alexandra meghökkenve nézett rá, nem értette, mi ebben a vicces.

- Sziasztok, srácok – köszönt vissza – Mit szóltok? Kitaláltam, hogy a parasztnak legyen sötétebb barna a nadrágjuk, jobban mutatnának a mezőn.

- Ugyanolyan hülye liba maradtál, mint korábban -morgott Balk.

- De méért? – lepődött meg Alexandra – Igazán undi vagy!

- Gondolj már bele, mekkora munka lenne! A nagy semmiért! – förmedt rá Balk – Használd már néha az eszedet!

- Használni? Az eszemet? – nyílt tágra Alexandra szeme – Várj, megpróbálom. Gondolkodok. Gondolkodok...

- Ó! – kiáltott fel Alexandra – Vigyázzatok, baj van!

A másik két isten félve húzódott arrébb a szemmel láthatóan felfújódó Alexandrától.

- Azt hiszem.... azt hiszem, megint destabilizálódok – nyögte ki Alexandra, majd felrobbant.

~(ooOoo)~

Palpasz, a főisten, a központi csarnok oldalhajójába hívta össze a demiurgoszokat. Mire odaért, már mindannyian ott ültek az iskolapadokban.

- Mi volt ez! – mennydörögte dühösen Palpasz – Már megint destabilizálódott egy isten! Ráadásul egymás után kétszer! Ez kupleráj, nem istenek birodalma! Van fogalmatok, mivel járt mindez?

A demiurgoszok lesütött fejjel hallgattak.

- Radzs! – mutatott rá egyikőjükre Palpasz – Te vagy az egyik háborúfelelős! Hány ember halt meg Alexandra követői közül, mikor kiderült, hogy az istenük megint megsemmisült?

- Az összes – motyogta Radzs.

Palpasz a kezébe temette fejét.

- Már az elsónél is sokan pusztultak el – magyarázkodott a demiurgosz – Túl hamar jött a második destabilizálódás.

Egy feketebőrű, göndör hajú lány pattant fel a szélső padsorból.

- Ném Rádzs hibás most! – kiáltotta – Az a kérdés, miért robbánhatott fel a lédi!

Palpasz még jobban elsüllyedt a kezei között. – Teremtőm – gondolta – miért vagyok én ilyen hülyéssel körbevéve?

Aztán erőt vett magán.

- Komitának igaza van – támaszkodott az asztalra – Mit tudtok erről a destabilizálódásról?

- Már megbocsásson, főnök – állt fel egy vöröshajú – De Alexandra közismerten, khmmm, hogy is mondjam, hisztis hölgy volt. A legjobb embereim foglalkoztak vele, de ők sem bírtak a szeszélyeivel.

- Fil, te nagyon barom! – hördült fel Palpasz – Istennő, tehát szeszélyes! Ezt az alapigazságot hányszor kell még a fejedbe vernem! Nem az a dolgotok, hogy kritizáljátok, hanem az, hogy az igényeihez hajlítsátok a valóságot! Felolvassam, hivatalosan mi a demiurgosz dolga?

- Nem, köszönöm, nem kell – visszakozott Fil.

- Propsz, kérek egy kivetítést a monitorra! – szólt oda a főisten az egyiknek – Kíváncsi vagyok, mi történik a néhai Alexandra birodalmában!

Na, itt kezdtem én is kíváncsi lenni. Határozottan érdekelt, hogyan viselkedett a többi isten, és persze az emberei, azután, hogy Alexandra megsemmisült. Nem szeretem az elvarratlan szálakat. Ráadásul nagyon ismerős volt a környezet: én már egyszer jártam itt, egyszer már volt közöm ehhez a világhoz, csak nem emlékszem rá, mikor és hogyan. Biztos voltam benne, hogy be fog ugrani, csak alaposan kell figyelni őket. A monitorra szegeztem a tekintetemet.

Ugyanezt tette Palpasz is. A kivetítőn látni lehetett, hogyan döbbennek meg az emberek, amikor az égen felvillant a nagy tűzgolyó, majd füstgomba szállt fel, aztán csend. A rutinosabbak már kapkodták zsákokba a fontosabb tárgyaikat és készültek a menekülésre.

A balkisták először a kastélyokat rohanták meg. Ott számítottak a legzsírosabb fogásokra. Emberek menekültek a folyosókon, körülöttük lángoltak a rokkó bútorok, a díszes tapéták. Azt a kevés alexandristát, akiknek sikerült kimenekülniük a palotából, az utcán verte agyon a tömeg. Falun sem volt jobb a helyzet, évszázadok alatt felgyűlt feszültségeiket vezették le a népek azzal, hogy most szabad volt embert – alexandristát – ölni. Szabad volt, hiszen már nincs istenük.

Palpasz hirtelen felemelte a kezét. A vetítés egyből megállt. Mindenki a főistent nézte, akin látszott, hogy feszülten figyel.

- Senki ne mozduljon! – suttogta – Érzem a közelben a Teremtő jelenlétét!

A teremben mindenki megmerevedett. A feszültség tapinthatóvá vált, kihullámzott az oszlopok közül, ki a nagy csarnokba, fel a kerengőre, ki a fórumra. A közelben bóklászó istenek is megéreztek és siettek az oldalhajóba. Összegyűltek és feszülten figyelték a révületbe esett főistent. Soha nem hallott csend állt be.

- Bakker – morogtam – most már soha nem fogom megtudni, mi lett az alexandristákkal!

- Azt mondta, 'bakker' – nézett döbbenten Palpasz a többi istenre.

Hoppá! Egy pillanatig döbbenten bámultam, aztán villámfényként hasított belém a felismerés: én álmodom őket, tehát én vagyok a Teremtőjük!

- Hát, üdv néktek, és neked külön, Palpasz! – nyögtem ki.

- Üdv néked, Teremtőnk! – folyt szét a mosoly a főisten arcán – Hogy mi milyen régóta várunk arra, hogy megnyilatkozz előttünk!

- Milyen régóta?

- Sokezer éve – hökkent meg Palpasz – Nem tudtad?

Hoppá. Kezdték előtörni az emlékeim. Ez ez egész az én egykori, gyerekkori álmom! Jó negyven évvel ezelőtt álmodtam egy világról, ahol lustán lebegnek a levegőben az istenek, civakodnak, ármánykodnak és a vesztesek, az önbizalomhiányosak pedig felrobbannak. Dehát a többiek, Palpasz és a demiurgoszok nem szerepeltek benne! Nincs más magyarázat, megálmodtam valamit és az, valahol, életre kelt. Nekem negyven év, nekik több ezer. Ezalatt, az általam megálmodott feltételekhez igazodva, tovább fejlődött az élet a bolygójukon.

- De tudtam – válaszoltam lassan – Csak még fáradt és egy kicsit szétszórt vagyok.

Nagyon kell vigyáznom. Ez a beszélgetés egyáltalán nem lesz sétagalopp. Ezek azt hiszik, hogy egy felelős Teremtő keltette őket életre, akinek határozott elképzelései voltak velük: határozottak és általuk felfoghatatlanok. Most pedig azt várják, hogy mindenre fény derül. Hogyan mondjam meg nekik, hogy egy gyerek teremtette őket, teljesen felelőtlenül, csak úgy, heccből? Több ezer év... és ki tudja, mennyit szenvedtek a helyi viszonyok miatt? A fene sem gondolta végig, mivel jár, ha az istenek csak úgy felrobbannak. Milyen fizika, milyen matematika, milyen pszichológia kell egy ilyen rendszer működéséhez, milyen történelem alakul ki így? Hány millió ember halt meg a világukban, mennyi felfoghatatlan szenvedés? Ők meg azt hiszik, hogy mindenható lévén még a legutolsó molekulát is megterveztem, szándékosan olyanra, mint amilyen lett, aztán beindítottam az életet, majd figyeltem őket, mit csinálnak! Mit mondjak most nekik? Elég egy rossz mondat és depresszióba borítom a világukat, mely akár meg is semmisülhet. Valamit viszont kell... de eléggé érettek-e rá?

- Ne haragudj meg rám – kezdte Palpasz – De több ezer éve vitázunk létünk értelmén, így a nagy lehetőségtől megilletődve lehet, hogy néha nem fogom tudni magamat pontosan kifejezni. Bocsásd meg, hiszen történelmünk nagy pillanatához érkeztünk. Látod, még nekem is remeg a hangom.

- Megértelek – igyekeztem palástolni a saját hangom remegését.

- Biztosan más léptékben élsz, mint mi, neked valószínűleg csak perceknek számítanak a mi évtizedeink. De miért nem álltál szóba velünk korábban is? Ott volt a nagy özönvíz, melyet hatezer éve küldtél ránk. Alig maradt valaki életben. Hívtunk, könyörögtünk hozzád, de nem válaszoltál. Hidd el, sokat segített volna, ha akkor elmondod, miért büntettél minket! Aztán 4500 évvel ezelőtt a

globális pestisjárvány. Nem hiszem el, hogy egy pillanatra sem enyhült meg a szíved a tömérdek szenvedés láttán!

- Huh – vettem egy nagy levegőt – Ez most lehet, hogy fájni fog neked, Palpasz, de a helyzet az, hogy én nem a te és nem az isteneitek és nem az embereitek Teremtője vagyok, hanem az egész világotoké. Nekem minden fontos benne: a víz, a föld és igen, a pestisbacilusok is. Ti része vagytok ennek a világnak. Nem tagadom, kiemelten fontos része: ti vagytok képesek arra, hogy rendben tartsátok, ha valami félrecsúszik az emberek között, az emberek dolga pedig az, hogy rendben tartsák a vizeket és a földet.

- De itt voltál? Hallottad a fohászainkat?

- Légy erős. Minden, amit ismertek, én vagyok, de a figyelmem nem volt itt veletek. Időközben sokezer másik világot teremtettem. Ahol élek, ott sokmilliárd Teremtő él és mindegyik sokezer világot teremt, pusztán úgy, hogy elképzeli. Ezekhez a világokhoz aztán a Teremtők már a legritkább esetben mennek vissza, ugyanis legtöbbször egy különleges állapotba, alvásba kell kerülnünk a teremtéshez. Márpedig ebben az állapotban nem vagyunk képesek irányítani, hogy melyik világba keveredünk, így a legtöbbször teremtünk egy újat. Ti most kivételesen szerencsések vagytok, hogy számomra is váratlanul meglátogattalak titeket.

- Akkor te most alszol?

- Pontosan. De megpróbállak megjegyezni benneteket, hogy ébren is emlékezzen rátok.

- Ez azt jelenti, hogy utána már mindig velünk leszel?

- Szeretnéd? De most őszintén válaszolj!

Hosszú csend.

- Több ezer éve éltek egy világban – folytattam könyörtelenül – Sokat szenvedtetek, de megtanultátok, hogyan működik. El tudátok viselni, hogy én, aki nem élek benne ebben a világban, időnként belenyúljak és változtassak rajta? És belegondoltál már, mi alapján nyúlnék bele? Egyszer azt mondjátok, hogy legyen több a termés, megcsinálnám, erre kiderülne, hogy ellustul a nép, hiszen elég csak kérni. És ha már egyszer belenyúlok, akkor kinek legyen jobb? Az embereknek? A patkányoknak? Nem, Palpasz, a világotok az évezredek alatt beállt egyfajta működésre. Ébredjete fel, nem bábáskodik felettetek semmilyen Teremtő. Az ő dolga a teremtéssel véget ért. A többi a ti dolgotok. Ha hibáztok, akkor megint lesznek járványok. Nem azért, mert büntetni akarlak benneteket, hanem azért, mert nem ismertétek fel időben, mitől alakulnak ki és nem tanultátok meg időben, hogyan kell védekezni ellenük.

- Értem, uram – hajtotta le a fejét Palpasz – Én is erre gondoltam, csak nem mertem kimondani.

- Örülök, hogy hasonlóan gondolkodunk.

- De... – kereste a szavakat – Akkor mi legyen a szent szövegeinkkel? A népünk úgy tudja, hogy te állandóan rajtunk tartod a szemedet és gondoskodsz rólunk. Erre épül az életük.

- Azaz a szent szövegek pontosan teszik a dolgukat, szabályoznak. Mivel én semmilyen szent szöveget nem adtam nektek, így ezeket is ti csináltátok. Használjátok, amíg jónak látjátok. De vigyázzatok, mert egyszer a népek felnőnek és kezdenek majd kritikusan gondolni ezekre a szövegekre. Addigra ki kell találnotok valami mást.

- Mit?

- Ez megint a ti dolgotok lesz. Mondtam, nem, hogy ti vagytok azok, akik ügyeltek az emberekre?

- Biztos, hogy nem tudsz rajtunk segíteni? Hiszen neked elég csak rágondolni valamire.

- Akkor segíték a legtöbbet, ha nem avatkozom bele az életetekbe. Higgyél nekem. Ha sokezer évig hittél, akkor talán most is sikerül.

- Nagy felelősséget tettél ránk, uram.

- Eddig is ekkora volt rajtatok és bírtátok. Csak most már tudjátok, hogy minden rajtatok áll. Épp ideje volt felnőni, Palpasz!

- Mondtad korábban, hogy több milliárd Teremtő teremt többezer világot. Ilyen sokan vagyunk?

- Ilyen sokan. Mindegyik világ abban az Univerzumban él, mely a Teremtőjén belül lakozik. Így egy vele.
- Mi értelme van ennek, uram? Nagyon régóta törjük ezen a fejünket és nem jutottunk előre.
- Palpasz – sóhajtottam fel – Én sem tudom. A mi világunkban is hiszünk egy Teremtőben. Simán el tudom képzelni, hogy azt a világot is megálmodta egyszer valaki, aki azóta nem néz felé. Lehet, hogy nem is fog soha, hiszen, mint mondtam, nagyon ritka, hogy valaki az álmában visszatérjen egy korábbi világába. És ne felejtse el, ti is álmodtok.
- Értem – vigyorodott el – Akkor mondhatom, hogy hasonló cipőben járunk?
- Csak semmi bizalmaskodás – vigyorodtam el én is – Mert hirtelen rágondolok egy lélekzabáló rózsaszín elefántra.
- Csak nem teszel ilyet, uram?
- Tudod te, hogy milyen nehéz nem rágondolni egy rózsaszín elefántra?
- Értem. Le fogjuk vadászni.
- Akkor értjük egymást. Sok sikert a világotokhoz.
- Köszönöm, uram. Akkor nem jössz már többet?
- Nem valószínű. Vigyázzatok magatokra, értékes részei vagytok az univerzumomnak.

~(ooOoo)~

Nagyjából ekkor riadtam fel teljesen, bár a vége felé már inkább csak félálomban voltam. Néztem a plafont, próbáltam rendezni a gondolataimat. Aztán... aztán továbbgondoltam: Istenem... add nekem, hogy az előző éjszaka életre álmódott horrorbirodalomba ne kelljen még egyszer, pár év múlva, visszaálmodnom magamat.

MÉRLEG

- Szia Mérleg! Szép napunk van!
- Kabbe.
- Mi van? Birkózószőnyegen aludtál?
- Ehe. Miszter Kétszermérekezeknaponta viccelődik.
- Jaj, ne légy már ilyen!
- Rossz napom van. Hagyjál békén!
- Rossz napod? Egy mérlegnek?
- Ugyan, mit tudsz te a mérlegekről, te csupasz majom!
- Na jó, ebből elég. Mérj meg!
- 112.
- Micsoda??!!!
- 112.
- Nebassz! Tegnap futottam az idei rekordomat!
- Leszarom.
- Egész nap egy tányér párolt zöldséget ettem!
- Leszarom.
- Két kilóval mértél többet, mint tegnap!!
- Ez van. Kövér vagy. Dagadék.
- Szórakozzál mással, vazze.
- Hé, mit csinálsz! Hé! Ne...!

Elem ki. Fogmosás. Fésülködés. Elem be.

- Áááá. Mintha elájultam volna!
- Lemerült az elemed. Kicseréltem.
- Kösz. Mondjuk... nem mintha nem lennék hálás, de ez az elem... nem tűnik valami újnak.
- Csak ilyen volt itthon.
- Hát, jó.
- Mért fogsz.
- Már megint ráállsz a hasamra?
- Ez a dolgod.
- De akkor is... olyan megalázó!
- Pofabe. Mérsz.
- ...
- Mennyi?
- ...
- Halló! Mennyi?
- Azt mondtad, pofabe.
- Jézus. Mondjál már egy számot!
- ...
- Kettétörlek és kibaszlak a kukába!
- ...
- Szeretnélek figyelmeztetni, hogy idén már te vagy a harmadik mérleg nálunk!
- Hé! Még csak március van!
- Na, Miszter Fejszámoló magához tért! Mennyi?
- 110.
- Helyes. Ugye, tudsz te mérni, ha akarsz.
- Még szép.
- Viszlát. Holnap megint jövök.
- Oh, shit.

USHER LAKÁS, III. EMELET KETTŐ

Nagyon fura álmom volt az éjjel. Azt álmodtam, hogy a feleségem kezdett egyre furcsábban viselkedni. Elmaradozott, egyre zavartabb magyarázatokkal állt elő. Aztán ilyen-olyan okokból a barátnőjénél/kollégájánál kellett aludnia, később egyre többször... majd egyszer csak nem jött haza. Vártam két napot és csak utána hívtam a rendőrséget.

- Jó napot kívánok. Egy személy eltűnését szeretném bejelenteni.
- Jó napot. Kiről lenne szó?
- A feleségemről.
- Hogy hívják?
- Usher József.
- A feleségét!
- Ja, Usher Józsefné.
- Köszönöm. Majd értesítjük.
- Ennyi? Én már utánanézttem néhány dolognak, vannak információim.
- Köszönöm, de jobb, ha a nyomozást ránk bízta.

Hülyék. Pedig tényleg megtudtam fontosnak tűnő részleteket. Például az utóbbi időben sokat látták egy barna kosztümös nő társaságában. Fogalmam sincs, ki lehetett, de valahogy megéreztem, hogy köze lehet az eltűnéséhez.

Nem volt egyszerű kinyomozni a telefonszámát. Felhívtam.

- Jó napot kívánok. Usher József vagyok.

Hosszú, néma csend.

- Jó napot kívánok – szólt bele végül zavartan.
- Tudja, miért hívom?
- Fogalmam sincs – hazudta.
- A feleségemről van szó. Több napja eltűnt és magával látták utoljára.
- És?
- Szeretnék beszélgetni magával róla. Eljönne hozzánk?
- Tulajdonképpen, lehet róla szó.
- Köszönöm. Holnap délután megfelel Önnek?
- Igen.
- Akkor este hatkor várom. Viszonthallásra!
- Viszonthallásra!

Gyorsan elrepült a nap. Vettem némi rágcsálnivalót a közértben, egy üveg bort, meg persze ásványvizet is.

Pontos volt. A csengőszóra ajtót nyitottam, beengedtem.

- Jó napot kívánok. Fáradjon be.
- Jó napot. Köszönöm.

Bejött, levette a kabátját. Tényleg barna kosztüm volt rajta.

A nagyobbik szobában ültünk le.

- Nem akarok sokat kertelni, tudja, miért kértem meg, hogy jöjjön ide. Van valamilyen információja a feleségemről?

Magához húzta a hamutartót, rágyújtott.

- Van. De előbb hadd kérdezzek én. Boldogan éltek?

- Azt hiszem, igen. Bizonyára tudja, a boldogság igazából csak a boldogtalanság hiánya. Én nem láttam őt boldogtalannak.

- Pedig az volt. Nem mondta az okát, de én láttam rajta. Ezért is hoztam össze a testvéremmel.

- Pardon?

- Igen, a testvéremmel. A bátyám egy eleven ördög. Tele van élettel, meglepetéssel. Az orvos is ezt írta volna fel a feleségének.

- Hogy merészel ilyen cinikus lenni! Egy házasságról van szó!

- Én csak a házasság egyik felét láttam. És arra ráfért a váltás.

Idegesen felpattantam.

- Tudja, miről beszél? Hogy merészel ilyen durván belenyúlni egy párkapcsolatba! – kiáltottam rá.

Ő is felugrott.

- Tudtam! Még a kritikát sem bírja!

Elpattant a fejemben egy idegszál.

- Milyen kritikát!? – ordítottam, és nyakánál fogva megragadtam az asztalon lévő borosüveget.

Nagyon megijedt. A kezdeti magabiztossága elpárolgott, pánikszerűen hátraugrott. Olyan szerencsétlenül, hogy a lába beleakadt az asztal lábába, hanyatt esett és beverte a fejét a fotel karfájába. Gyanúsán nem mozgott. Néztem, aztán leengedtem a borosüveget, majd lassan az asztalra tettem. Közelebb mentem. Idegesen kerestem a pulzusát. Nem vert.

Ekkor csengettek. Pánikszerűen felnyaláboltam az élettelen testet és betuszkoltam a kanapé alá. A bejárati ajtó felé menet kidobtam a konyhába a plusz borospoharat. Ajtót nyitottam. Egy rendőr állt a lépcsőházban.

- Jó estét kívánok – üdvözölt.

- Jó estét – válaszoltam, magam számára is meglepően higgadtan – Mit akar?

- Ön tett bejelentést a felesége eltűnéséről, nem?

- De, igen. Van valami friss hírük?

- Igen. Bemehetek?

- Persze.

A nappaliban ültünk le. Én egyből lefoglaltam a kanapét.

- Egyedül borozik? – nézett körül.

- Hiányzik a feleségem. Emlékezem.

- Elnézést.

- Mit tudtak meg?

- A felesége életébe belépett egy barna kosztümös nő. Tudott róla?

- Tudtam. Ezt akartam elmondani Önöknek, de nem hagyták.

- Kinyomoztuk mi ezt magunktól is! – önrzetieskedett.

- És?

- Megtudtuk, hogy nem csak a felesége tűnt el, hanem a nő bátyja is. Erős a gyanúnk, hogy együtt szöktek el valahová.
- Remek.
- Azért jöttem, hogy nem tud-e valamit erről a barna ruhás nőről? Esetleg a család barátja?
- Kizárt.
- . Esetleg nem tudja, hol tartózkodhat jelenleg?
- Fogalmam sincs – igazítottam meg a kanapén a takarót.
- Kár. Akkor megpróbáljuk kinyomozni mi.
- Azt mondták, ebben nagyon jók.
- Természetesen – válaszolta komolyan. Vagy nagyon jó színész, vagy semmi érzéke sincs az iróniára.
- És akkor most?
- Tulajdonképpen végeztünk.
- Köszönöm. Azért jó tudni, hogy rendőrségünk mindig a forró nyomon jár.

Zavartan nézett rám. Ez talán már erős volt.
Végül felállt, elindult az ajtó felé.

- Majd értesítjük, ha megtudtunk valamit. Vizontlátásra.
- Vizontlátásra. Köszönöm.

Elment. A konyhában ültem le. Borítottam egy vizespohár pálinkát, rágyújtottam. Hogyan fogok kimászni ebből a slamasztikából? Az igazat nem mondhatom, hiszen rögtön megkérdeznék, miért hazudtam a rendőrnek? És miért hinnék el, hogy hozzá sem értem a nőhöz – amikor minden okom megvolt rá, hogy megússem?

Majdnem éjfélig üldögéltem a konyhában. Egyik cigiről a másikra gyújtottam rá. A pálinka is fogyott. De csak az idióta horváttingeres naptárt nézegettem a falon, semmilyen használható ötletem sem támadt.

Végül felálltam. Kicsit támolyogva.
Egy lehetőségem maradt csak.

Kihúztam az élettelen testet az ágy alól, becipeltem a fürdőszobába, beledobtam a kádba. Előkerestem a konyhából a nagy, recés élű kést. "Még a vascsövet is elvágja!" – jutott eszembe az ügynök, amikor rászóta a kést a feleségemre. Hát, meglátjuk.

Felhoztam a pincéből az utazó bőröndöket. A franc tudja, hogyan szaporodtak el ezek a lakásban, de volt vagy öt darab apró bőröndünk, az a fajta, amelyik pont befér a repülőgép polcára.
Nagy levegő.

Igazából csak az első pár vágás volt nehéz. Amint legyőztem magamban a kezdeti undort, ugyanolyan higgadtan vágtam apró darabokra, mint ahogy csirkét, vagy halat pucol az ember. A darabokat bezacskozta teszós szatyrokba, majd mentek a bőröndbe. Hajnal kettőre végeztem is, az öt bőrönd katonásan sorakozott az előszobában.

Előszedtem a túrafelszerelések közül a régi gyalogsági ásómat, ittam még egy pohár pálinkát, majd elindultam az első bőrönddel. Szerencsére a lakótelep szélén lakunk, az akácós erdő közel van. Ha addig nem lát meg senki, akkor már jó vagyok.

Nem húzom az időt, hajnali fél ötre mind az öt bőröndöt sikerült úgy elásnom az erdőben, hogy senki nem látott meg. Utána még alaposan felcsutakoltam a lakást, majd visszaültem a konyhába. Valószínűleg ordítanom kellett volna a borzalomtól, de a sok pálinka elbódított és nem éreztem semmi mást, csak iszonyú fáradtságot.

Snitt. Így ébredtem fel. Szokásomtól eltérően nem ugrottam ki egyből az ágyból, hagytam, hogy az óra folyamatosan csörögjön.

Mi a fészkes fene volt ez az álom??

A lakás ugyanaz volt, ahol az álom játszódott. Másfél szobás panellakás, a nagyobbikban a nappali egy kanapéval, fotelekkel, egy pici konyha, előszoba a telefonnal, a félszobában – a hálószobában – egy ágy. Feleségem nincs, és soha nem is volt.

Általában tudom kezelni az álmaimat. Tudom, mik az előzményei, tudom értelmezni, mit akar mondani az a hebrencs módra gondolkodó tudatalatti. Néha még irányítani is tudom, mit akarok álmodni. De az isten szerelmére, hogyan értelmezsem akkor a soha nem volt feleségem eltűnését, aztán egy hulla mészárosi pontosságú feldarabolását és elásását?

Szédülten másztam ki az ágyból, lenyomtam az órát. Magamra kaptam egy pólót, kísétáltam a konyhába. Automatikusan összeraktam a kávéfőzőt, felraktam a gázra. Rágyújtottam. Itt valami nem stimmel.

Az előszobában csörgött a telefon. Kimentem, felvettem.

- Halló!
- Halló?
- Itt Usher lakás. Ki beszél?
- Kovács főhadnagy vagyok a rendőrségtől.
- Üdvözlöm. Mit szeretne?
- Csak arra voltam kíváncsi, otthon van-e?
- Mi a fene? Népszámlálás van?
- Mindjárt nem lesz olyan vicces kedvében. Két emberem van úton Ön felé, letartóztatási paranccsal.

Bevallom, elsápadtam. Nagyon közel volt még az az álom.
De aztán megkeményítettem a lelkemet. Csak egy álom!

- Ugye, viccel? Már nem olyan időket élünk, hogy bárkit is csak úgy le lehessen tartóztatni!
- Ne csináljon úgy, mintha nem tudná, miről van szó! Konkrét bizonyítékaink vannak!

Csak egy álom! Gondolatrendőrség? Ne bomoljunk már!

- Mire?
- Tudja azt maga! A bírósági tárgyalásig úgysem mondhatok mást!

Nem, a rendőrség nem ismerheti a gondolataimat! De... biztos, hogy én teljesen ismerem a cselekedeteimet???

- Jogaim vannak! Most azonnal tudni szeretném, mi alapján akarnak letartóztatni!
- Na, figyeljen. Itt van ez a papír... itt van... na, fene, hová is raktam...

Hallgattam. A telefonáló próbálta eltakarni a telefon mikrofonját, de nem teljesen sikerült neki.

- Margitka! Itt volt egy papír az asztalomon!
- Ha maga mondja, főnök.
- Ne marhászkodjon. Itt, ezen a helyen volt egy papír!
- Nézze, tényleg nem tudom.
- Ja, megvan! Azért nincs itt, mert odaadtam a járőrnek, hogy vigyék magukkal!
- Milyen járőrnek?

- Maga teljesen hülyének néz? Az előbb volt itt Tamás zászlós meg Petyka tizedes, nekik adtam oda.
- Főnök, én tényleg nem akarok magával vitatkozni, de ma még senki nem volt a maga szobájában.
- Akkor hová tűnt a papír?
- Milyen papír?

Levette a kezét a mikrofonról.

- Halló?
- Igen?
- Úgy tűnik, van némi adminisztratív problémánk. Egyelőre nem megy ki a járőr Önhöz.
- Öröm és boldogság. Szabadna tudnom, miért jött volna ki a járőr, ha kijött volna?
- Mit képzelsz maga rólam?! Csak úgy kiadom a szolgálati titkot?
- Istenments.
- Azért. Még fogjuk keresni.

Lecsapta a telefont.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy higgadtan sétáltam vissza a konyhába. A cigarettám már elégett. Rágyújtottam egy másikra, a kávé belöktem a mikroba. Amíg a pohár odabent körözött, az ablakhoz sétáltam. A megszokott látvány fogadott: előttünk a lepusztult játszótér, a gyér fű, benne a kitaposott ösvény. Mert a lakótelepen soha nem oda rakják a járdát, ahol az emberek járnak akarnak. A játszótér mögött pedig az akácerdő.

Az akácerdő. Az. Nagyot ugrott a gyomrom, ahogy visszaemlékeztem az álomra.

Besétáltam a nappaliba. Igen, itt van a kanapé, és itt van a fotel. Itt pattantam fel, itt ugrott hátra a nő. Itt van a fotel karfája, amelybe beleverte a fejét. A kanapé. A fotel, ahol a rendőr ült. A valóságban messze nem vagyok annyira erős gyomrú, mint az álomban, a fürdőszobába már nem mertem bemenni. De lehet, hogy csak a pálinka hiányzott.

Megint csörgött a telefon.

- Halló?
- Áááá, szép jó napot. Doktor Heppi vagyok!
- Én pedig Usher József. Miben állhatok szolgálatára?
- Ez jó! Nagyon jó! Miben állhat a szolgálatomra! Feldobta a napomat, komolyan!
- Mi van?
- Uram, az én praxisomban ilyen kérdés még nem hangzott el! Mindig én szoktam más szolgálatára állni!
- Mi ez, telefonvics? Azt se tudom, milyen doktor Ön! Amennyire tudom, semmilyen szervi bajom sincs, nem szorulok rá semmilyen erőszakos orvosra!
- Nem vagyok én lódoki, Uram! Ügyvéd vagyok, a legjobbak közül! Csodálkozom is, hogy nem hallotta még a nevemet! Sztárügyvéd vagyok, Uram! A lehető legsztárabb!
- Aha.
- Na, térjünk a tárgyra. Az én specialitásom a rendőri erőszak. Bárhol, ahol csak egy apró nyomát is látom, rögtön beavatkozok. Hígyje el, egyszerűen egy ilyen vacak kis kezdeti demokráciában, mint amilyen a miénk, rettenetesen fontos, hogy legyen valaki, aki fellép a rendőri túlkapások ellen!
- Akkor Ön valószínűleg eltévedt. Nem voltam kint akkor a Kossuth téren.
- Ha-ha! Ez nagyon jó! Önnel élmény beszélgetni! De nem erről van szó.
- Hanem miről?
- Tudomásom szerint úton van Ön fel egy rendőrijárőr, hogy letartóztassa. Tudja, hogy miért?

Elakadt a hangom. Már megint.

- Nem, nem tudom. Ön tudja?
- Hááá, hát pont ez a lényeg! Én se tudom. Márpedig nem tartóztathatnak le senkit, ha nem tudják, hogy miért!
- Aha.
- Van valamilyen tippje?

Gondolattrendőrség. De nem lehet! Nem működhet!

- Fogalmam sincs.
- Akkor ez abszolút az én esetem!
- Nem hinném. Most beszéltem a rendőrséggel, és bár meglehetősen zavaros volt az egész, de végül úgy vettem ki, nem küldtek ki senkit,
- Biztos Ön ebben?
- Nagyon úgy tűnt.

Érezhetően lehervadt.

- Kár. De azért tudjon róla, ha mégis megjelenik magánál a rendőr, rám számíthat!
- Köszönöm.

Visszasétáltam a konyhába. A kávéra elég volt csak újabb másfél percet nyomnom. De ezt is inkább csak megszokásból, mert már éppen eléggé ébren voltam. Mi a fészkes fene folyik itt? Álom? Valóság? Ki szerepel az egyikben és ki a másikban?

Amint pittyegett a mikró, kivettem a kávé, újabb cigi. Reggelinek bőven elég is volt ennyi. A mai zuhanyzást kihagytam, a fürdőszoba még mindig az a hely volt, melyet nem akartam látni. Felöltöztem. Órára néztem: a francba! Rendesen el fogok késni a munkahelyemről.

Az előszobában felkaptam a farmerdzsekimet. Lefelé menet hirtelen ötlettel lesétáltam a pincébe. Egy darab kisbőrönd sem volt a fakkomban.

- Hülye! – nyugtáztam magamban. Soha az életben nem utaztam repülőgéppel, miért is kellett volna a pincében akár csak egy repülő bőröndnek is lennie?

De nem tudtam szabadulni az álmotól. A játszótéren megálltam, körbenéztem. Igen, a fohíjas mászóka, a leszakadt hinták és a megrongált padok. Itthon vagyok. Amott pedig kezdődik az akác. Elindultam az ösvényen. Semmi konkrét célom nem volt, mentem, amerre vitt a lábam. Bementem az erdőbe. Szoktam erre sétálni, mondhatni, ismerősként üdvözöltem a bokrokat. Aztán az egyiknél megálltam. Miért pont itt? A fene tudja. Nézegettem az avart. Igen, ezt valaki nemrég bántotta. Látszik, hogy a levelek utólag lettek visszarugdosva. Megbököttem lábammal a földet. Puha volt.

Aztán legyintettem. Biztosan csak a kölykök játszottak valamit.

Nem mertem továbbmenni, visszafordultam.

Átvágtam a játszótéren, elsétáltam a villamosmegállóig. Megszállt az ismerősség érzése. Teljesen hülye vagyok. Elszabadult a fantáziám, és fura burokba vonta a valóság eseményeit. A megállóval szemben ott volt a tűzfal, rajta az óriásplakát, az összeragadt ujjú öreg sztárszakács reklámozott valami fűszerkeveréket. Ez a valóság. Ebben élek. Minden más csak fantázia.

Ránéztem az órára. Kábé hét perc múlva jön a villamos. Szórakozottan kerestem a dzsekim zippzárját, hogy elő tudjak venni egy cigarettát, közben rutinszerűen szemügyre vettem a megállóban várakozókat. És megláttam. Ott állt a többiek közt, mondhatni teljesen közömbösen, teljesen érdektelenül, a barna kosztüms nő. A kezem jéggé dermedt. Dehogyan tudtam elhúzni a zippzár!

Megtántorodtam, nekidőltem a villanyoszlopnak. És csak néztem, és néztem... és egyáltalán nem érdekelt, mit gondol rólam a többi utas és mit gondol rólam maga a barnaruhás nő. Közben megérkezett a villamos, de én odaragadtam a villanyoszlophoz. Az utasok felszálltak – igen, a barnaruhás nő is – én pedig ott maradtam a megállóban, mint akibe villám csapott. Legalább két villamos ment el, mire eljutottam odáig, hogy kivettem egy cigarettát a zsebemből és rá tudtam gyújtani.

Idegkimerültség. Ez maradt az egyedüli magyarázat. Tény, ami tény, hajszott hetek vannak mögöttem. Ez most megbosszulta magát, elválaszthatatlanul összekeveredett bennem a fantázia és a valóság, ráadásul fura véletlen folytán folyamatosan kapok félrevezető élményeket. Nem mondom, hogy soha nem voltam ilyen hurokban, de ennyire zavaros még sohasem volt az életem. Nagyon itt van az idő megállj!-t mondani.

Ahogy elegendő erőm gyűlt össze, elrugaszkodtam a villanyoszloptól, elindultam hazafelé. Útközben felhívtam a munkahelyemet és pszichés zavarokra hivatkozva kivettem pár nap szabadságot. Rámfér. Nem is kicsit.

Otthon leültem a nappaliban. Nem tudtam nem észrevenni, hogy szándékosan nem merek ránézni a fotel karfájára. Elgondolkoztam. Itt akarom én rendberakni a gondolataimat? Itt, ahol még a fürdőszobába sem merek kimenni?

Bekapcsoltam a számítógépet. Szerencsére rengeteg címet elmentettem az internetes életem során. Olyan faházak címeit, ahová el lehet vonulni a világ elől. Kikerestem azt, amelyik a legmesszebb volt minden lakott településtől, és ugyanazzal a lendülettel egyből le is foglaltam. Az egyik mániám, hogy mindig legyen menekülőcsomag. Most se volt másképp, csak elő kellett kapnom a beépített szekrényből a megpakolt hátizsákot, belerakni néhány plusz apróságot – és már indulhattam is.

Beültem a kocsiba, beüzemeltem a gps-t, elindultam. Ahogy az autó falta a kilométereket, úgy nyugodtam egyre le. Az idegeim. Tutira azok játszanak velem. Egy hülye álom. A hülye rendőrség. Mi ezen a szokatlan? Amióta ebben az országban élek, a rendőrség mindig hülye. Aztán az ügyvéd. Miért pont ő lenne a normális? A megállóban a barna ruhás nő meg... megint a fantáziám. Megnéztem én igazából az arcát? Amilyen felfokozott idegállapotban voltam, elég volt csak a barna ruha ahhoz, hogy kikattanjak. De most elmegyek a hegyekbe, a fenyők közé, lenyugszom, és minden rendben lesz.

Nem egészen ez történt. Amint megérkeztem a közeli faluba, a szállásadó igencsak törte a kezét. Hogy ő sem így képzelte, de sajnos így alakult. Amikor leveleztünk, úgy rémlett neki, hogy szabad a faház, de aztán kiderült, hogy mégsem. Egy másik pacák is lefoglalta ugyenerre az időpontra. De ne menjek már el, próbáljunk megegyezni! A faház két szintes, fent is van egy szoba, lent is van egy szoba, elférnénk ott mind a ketten.

Nyilván bepöccentem. Veszekedtem is. Aztán legyintettem egyet. 300 kilométert autóztam, most forduljak vissza? Meg biztosan az a jó nekem, ha nem találkozom senkivel és csak a saját – meglehetősen zavaros – gondolataimmal maradok? Ha van itt egy pacák, akkor tudunk beszélgetni egymással. Ki tud szakítani a köreimből. Még akár jó is lehet így.

Szóval maradtam.

Mivel elsőként érkeztem, becuccoltam lentre. Sétáltam egy nagyot, aztán ittam néhány pohár pálinkát és hamar elnyomott az álom. Nem is találkoztam a társammal.

De az az álom...

Nem volt hosszú. Egyszerűen csak visszakerültem az előző nap reggelére. Ugyanúgy felkeltem, ugyanúgy megtörténtek a bizarr telefonbeszélgetések. Ugyanúgy elsétáltam az akácerdőbe. Ugyanúgy kimentem a villamosmegállóba.

De az álom innentől teljesen megváltozott. A megállóban csak a barnaruhás nő várakozott. Amikor kiertem és nekidőltem a villanyoszlopnak, odajött hozzám. Egészen közel hajolt, pár centiről nézett a szemembe. Nagyon sokáig, nagyon átütően nézett. A szeme... szószerint égetett. Majd – még mindig közelről – meglehetősen torokhangon – csak annyit mondott: – Ssshhh! Nem téged kereshhlek!

Ennyi volt. Felriadtam. A párnám csatakos volt, a hajam nemkülönben. Nem is bírtam visszaaludni. A félhomályban felöltöztem, majd a pirkadó világosságban elindultam sétálni az erdőbe. Elmenekülni a zaklatott gondolataim elől? Bah! Nem megy az egyik percről a másikra. Úgy látszik, nagyobb a baj. De majd rendeződik.

Kilenc óra körül értem vissza a házhoz. A lakótársam kint üldögélt a faház lépcsőjén, éppen a reggeli kávéját iszogatta.

- Szervusz! – üdvözöltem.
- Szia! – intett.
- Látom, te is tudod, mi a jó – mosolyogtam rá – Messze a világtól, élvezni az erdő közelségét.
- Pontosan – mosolygott vissza – Kérsz kávé?
- Megköszönném.
- Hozd a poharad.

Töltöttem én is egy kávé, rágyújtottam.

- Koránkelő vagy, ugye? – kezdeményezett.
- Én? Dehogyan!
- Akkor miért járod hajnalok hajnalán az erdőt?
- Huh. Ez hosszú történet. Rosszat álmodtam.

Elkomorult.

- Rosszat álmodtál? Mi volt az?
- Visszajött a nő.
- A barnaruhás?

Abban a pillanatban, ahogy kimondta, rájött, hogy nem kellett volna. Abban a pillanatban, ahogy kimondta, minden megvilágosodott előttem.

Nem a saját álmaimat álmodtam!

Valami, a túloldaltól, kereste a lehetőséget, hogy rátaláljon arra, akivel elszámolása volt. Álmodat küldött arra érzékeny emberek tudatába. Bízott abban, hogy a megzavart emberek, önkéntelenül is, olyan mozgásokba kezdenek, melyek egyszer, valamikor, elvezetnek ahhoz a személyhez, akit veszettül keres.

Néztük egymást. A szemek úgy szűkültek, ahogy mindkettőnk agya dolgozta fel az információkat. Tudtam, hogy ő volt az, akinek megszökött a felesége. Ő volt az, akinek a lakásában meghalt a barnaruhás nő. Ő volt az, aki végül erőt vett magán, feldarabolta, majd elásta. Ő pedig tudta, hogy én vagyok az a tudat, akin keresztül a túloldali, bosszúszomjas szellem megtalálta.

Vidám hétvégénk lesz. Itt, a minden lakott településtől távoli, isten háta mögötti erdő szélén megbújó faházban.

SZÖSZI

Egy állami intézményben dolgozom rendszergazdaként. Felhasználók támogatása, fájlserver, nyomtatás, névfeloldás, internet, levelezés, szóval semmi extra – de nekem pont megfelel. A hangulat – állami intézményhez képest – jó, a kollégák kedvelnek, sőt, néha mintha tartanának is tőlem. Talán azért, mert tudják, hogy én mindent látok a cégen belül, mindenhez hozzáférek. Azt már nem tudják, hogy egy rendszergazda értéke nem csak a szakmai tudás, hanem a megbízhatóság is.

Az egyik nap megjelent két férfi egy felirat nélküli, állami rendszámú autóval, becipeltek egy számítógépet. Életemben nem láttam még ilyen dobozt, még a gép márkáját sem tudtam beazonosítani.

- Ezt most bevisszük a szerverszobába. Tegyéél szabaddá neki egy csatlakozót a panelen, de legyen rajta internet is! – szólt az egyik.

- Meg az ágyod térdekalácsa – hűtöttem le – Ezt ide be nem hozzátok!

- Hhaj! – sóhajtott – Nem szólt a főnököd?

- Nem.

- Akkor hívd fel légyyszives!

Felhívtam. Tényleg elfelejtett szólni. A gépet be kell fogadni, kifejezetten magas szintű utasítás.

- Egyébként mi ez? – kérdeztem a szakiktól, miközben kötötték be a masinát.

- Doboz.

- Részletesebben?

- Nagy doboz.

- Most csak szivattok, vagy nem beszélhettek róla?

- Még erről sem beszélhetünk.

- Oké. De azért nem robban?

- Sok a kérdés, haver.

Ahogy elmentek, nyilván beizzítottam a snifferemet, de ez a dög teljesen titkosítva kommunikált. Viszont szemmel láthatóan nem piszkálta a helyi hálózatot, így vállalt vontam.

Pár nap múlva új kollégát vettünk fel. Egy nőt. De micsoda nőt, aranyapám! A portásnak úgy kellett erővel becsuknia utána a kaput, mert csak úgy húzta be maga után az utcáról a férfiakat. Szőke, formás alak, tutajos szemek, enyhén telt száj... még én is beleborzongtam.

- Ő lesz az új kollégád a csoportban – vezette be hozzám a főnököm.

- Huhh! – tört ki belőlem az ősmajom – Várjatok, először kimegyek egy hideg fürdőre.

- Ez egy ilyen vicces fiú – legyintett a főnök – Ismerkedjenek össze.

- Kovács Diána – nyújtotta a kezét – Örülök, hogy megismerhettem.

Magázódunk? Mi a fene?

- Wachsberger Valdemár – nyújtottam én is kezét.

- Tényleg? – nyílt nagyra a szeme.

- Nem. Valójában Kis Pál, de azt sokan nem tudják jól kiejteni.

A nő tanácstalanul nézett a főnökre.

- Mondtam, hogy vicces fiú. Szólítsa egyszerűen csak Gézának.

- Géza?

- Igen. Minden idiotát Gézának nevezünk a cégnél.

- De hát a cégvezető is Géza!
- Ez csak véletlen egybeesés.

Kettesben maradtunk.

- Akkor magácska is rendszergazda? – próbáltam ismerkedni.
- Az mit csinál?
- Felügyeli a számítógépeket.
- Ó, akkor igen.

Nem nyugtatott meg. Oké, bombázó a csaj, de nekem itt van ez a jól összerakott rendszerem, kétszer is meggondolom, kit engedek hozzá.

- Kedves, tudja, mi az a DNS?
- Valami biológiai katyvasz, ugye? Tudja, soha nem érdekelt a biológia. Eltekintve persze a gyakorlattól.

Nekidőltem a klímának. Az legalább lehűtött egy kicsit.

- Mond az magának valamit, hogy printszervert?
- Micsoda?
- Nyomtató szerver.
- A nyomtatáshoz szerver kell? Mi mindig kettesben csináltuk.

Tekertem egyet a klímán. Lefelé. Jézusom. Mit keres ez a nő itt? Egy dologhoz szemmel láthatóan ért, de az nem az informatika.

- Egy utolsó kérdés a gyakorlati életből, ha nem zavarja. Mondjuk a sávszélesség 20 megabitperszekundum, magának pedig van 40 felhasználója. Mekkora sávszélességet kaphatnak fejenként, ha meg kell hagynia 1 megabájtperszekundumot a VOIP számára?
- Ööö... nem mindegyik szót értettem a kérdésben.
- Na várjon, akkor felírom az egyenletet a táblára. Azt mondja, $40x+8=20$. Mond ez magának valamit?
- Semmit. Szerintem elrontotta, a 40-et nem lehet egyszerre szorozni is meg össze is adni.
- Az az x , kedves.
- Én is ismerem a szorzás jelet! – kapta fel a vizet.
- Aha. Tudja mit, hagyjuk. Mit mondott a főnök, mi lesz a dolga?
- Segíteni magának megismerni a rendszerét.
- De hát én ismerem! Én raktam össze!
- Akkor el is tudja nekem magyarázni, ugye?
- Hát, el. Holnap el is kezdhetjük. De hozzon magával többnap hideg ételmet.

Végülis nem mondhatnám, hogy rosszul teltek a napjaim. A nő síkhülye volt ugyan, de nagyon jól nézett ki. Imádtam belenézni a szemébe és közben a WINS – DNS egymásba huzalozásáról beszélni. Egyébként is képes vagyok napokig dumálni az általam összerakott és üzemeltetett infrastruktúráról, hát még ha ilyen hallgatóság ül mellettem.

Közben persze mutogattam is az egyes gépeket a szerverszobában. Így jutottunk el a nemrég berakott, ismeretlen gépig.

- És ez micsoda? – kérdezett rá – Eddig erről nem beszélt.
- Most megfogott – ismertem be – Erről a gépről semmit sem tudok.
- Az meg hogyan lehet – csodálkozott – Hiszen maga rakta össze a rendszert, nem?
- De, persze. Viszont ezt csak úgy leküldték ide fentről és nem mondtak semmit sem róla.

- Napok óta azt magyarázza nekem, hogy egy rendszergazdának még a legutolsó csavart is ismernie kell a rendszerében. Ne adja már itt a hülyét.
- Komolyan beszélek. Nem tudok róla semmit.
- Nem hiszem el, hogy meg se próbálta megismerni.
- Na jó. Sniffeltem egyet a forgalmán, de titkosított.
- Törje fel!

Már régen letettem arról, hogy szakmai vitába bonyolódjak vele.

- Az csak a zsé kategóriás filmekben működik, kedves. Ez a valóság.
- Akkor törjük fel magát a gépet. Hiszen itt van előttünk!
- Tessék. Nem akadályozom. Törje fel maga!
- Fel is töröm – jelentette ki határozottan.
- Persze, csak ha segít – tette hozzá, valamivel bátortalanabban.

Hmm. Lenne hozzá kedvem, naná. De nem tetszik, nagyon nem tetszik ez az egész.

- Tudja, hogy az állásunkkal játszanánk?
- Mi a fontosabb magának? Az állása, vagy ez a kihívás?
- Az állásom. Meg a szakmai hírnevem.
- Ha feltöri, akkor nem nő a hírneve?
- De. Az állástalan rendszergazdák piacán.
- Szóval nem?
- Pontosan.
- De nehéz magával.

Ekkor nyílt az ajtó és egy öltönyös férfi lépett be.

- Hé, maga hogyan jött be? – lepődtem meg – Ide csak kártyával lehet!
- Magának kuss van – nézett ki a napszemüvege mögül.
- Szóke ügynök, hogy halad a gép feltörésével? – fordult a nőhöz.
- Sehogy – tárta szét a karját a nő – Ez az alak nemhogy segítene, inkább akadályoz.
- Aha. Szóval nem működünk együtt – nézett rám fenyegetően.
- Na, most már takarodjanak innen kifelé mindannyian! – emeltem fel a hangomat – Vagy hívom a biztonságiakat!
- Nem hívja – vett elő egy revolvert – Én speciel egy titkosügynök vagyok, akinek az a dolga, hogy ezt a gépet feltörje.
- Én pedig egy felelős rendszergazda vagyok – vettem elő a saját pisztolyomat – Akinek az a dolga, hogy megvédje a felügyeletére bízott gépeket.

Álltunk egymással szemben, egymásra fogott revolverekkel.

- Szóke ügynök! – szólt rá az öltönyös – Ne csak álljon már ott, magánál is van pisztoly!
- Ja, tényleg – eszmélt fel a nő – Hol is van, hol is van... aha, ez az!
- Szóke ügynök! – sziszegte a férfi – Ne rám célozzon!
- Bocs, főnök.
- Na, ehhez mit szól? – fordult felém a hapi – Ketten egy ellen.
- Várjuk ki a végét – vontam vállat.
- Várja a hóhér. Szóke ügynök, lője le!

A nő tétovázott.

- Nézze, kedves. Én már legalább tízszer le tudtam volna lőni magácskát – szóltam hozzá – De maga sokkal szimpatikusabb, mint ez a köcsög. Mit szólna hozzá, ha lelőném?
- Engem nem tud – önérzeteskedett az öltönyös – Rajtam golyóálló mellény van.

Erre lelőttem.

- Hogyan csinálta? – nyílt tágra a nő szeme.
- A fején nem volt mellény.
- És akkor most mi lesz?
- Kicsérélem a két pisztolyt, maga meg beleírja a jelentésébe, hogy nagy volt a zűrzavar és a bonyolult helyzetben a társa összezavarodott, végül saját magát lőtte fejbe.
- Ez teljesen jól hangzik – bólogatott a szőke.
- Szerintem is. Biztosan el fogják hinni.
- Hoppá, majdnem elfelejtettem! – kaptam a fejemhez és beleeresztettem néhány golyót az ismeretlen szerverbe – Majd azt is írja bele a jelentésbe kedves, hogy mielőtt az a szerencsétlen főbe lőtte magát, szétlőtte a szervert is.
- Rendben. És most?
- Telefonáljon be a központba, hogy takarítsák ki a szobát. Mi meg elmegyünk kávézni.
- Kaffélatte van?
- Van – karoltam belé – Szólíthatom Szókének?
- Persze – mosolygott vissza – Szőke. Szőke 007.

VILÁGVÉGE

Eszméletlen hosszú meló volt. Délután mentem be az ablaktalan szerverszobába és csak másnap délben jöttem ki. Hullafáradtan. Nem is vágytam másra, csak hogy hazaérjek, igyak egy pohár bort és aludjak. Reggelig.

Először nem is vettem észre. Csak a kocsiban tűnt fel, hogy teljesen kihalt a város. Nem, nem jól mondom: még annál is kihaltabb. Sehol egy ember, sehol egy jármű. Kihúztam a pendrive-ot az autótömből, ilyenkor automatikusan átvált rádióra.

- Kedves Hallgatóink! Egészen friss híreket mondunk: a NASA szerint a közeledő üstökösraj egészen biztosan eltalálja a Földet. Tekintve, hogy a raj össztömege összemérhető a Földével, a túlélés esélye gyakorlatilag nulla. És akkor most reklám!

Hülyén néztem a rádióra. Aztán átlöktem egy másik csatornára.

- Megkérdezném a mellettem ülő csillagász szakértőt, hogy mik az esélyeink?
- Mint hóembernek az Antillákon. Mégis, mit gondol? A Föld össze fog ütközni egy rahedli üstökössel. Egy is elég lenne a totális katasztrófához.
- Mit mondanak, mennyi időnk lehet még hátra?
- A világegyetem legkiszámíthatatlanabb üstökösrajáról van szó. Lehet egy óra, de lehet akár egy nap is.

Újabb kapcsolás.

- És akkor küldjük ezt a számot mindazoknak, akik levonultak a tengerpartra, egy utolsót...

Aha. Szóval ezért üres a város. A népek levonultak a tengerpartra. Van jobb ötletem? Nincs. Jobb kanyar, padlógáz.

A tengerpartot nem tudtam megközelíteni. Az egész város ötvenezernyi lakossága ott szorongott a strandnak használt parton. Mit szorongott? Nyüzsgött.

Nézzük meg közelebbről. Letettem a kocsit, besétáltam a strand bejáratán.

- Hé, egy tízes lesz! – kiáltott utánam egy krapek.
- Mi van?
- Egy tízes a belépő!
- Ja? Tessék.

Soha nem láttam még ekkora tömeget a strandon. Haladni is alig tudtam. Pokoli szerencsém volt, a tömegben egyszer csak egymásba botlottunk a nejemmel.

- Te is lejöttél?
- Persze, meg itt vannak valahol a kölykök is. Állítólag innen lehet majd a legjobban látni.
- Mi van?
- Nyugi. Borzalmasan nézel ki. Kérsz egy kávét?
- Persze! – vágtam rá automatikusan.
- Oké, mindjárt jövök.

És eltűnt.

- Hé, annyira azért nem fontos! – kiabáltam bele a tömegbe, de már nem láttam. A francba. Merre mehetett? Talán a bódék felé? Elöttem összezárt egy kövér család.
- Elnézést... – könyököltem.

- Félelmetes, milyen emberek vannak – csóválta a fejét a nő.
- Tolakodik – nyugtázta a férfi – Előrébb akar menni, mert azt hiszi, onnan jobban lát!
- És elveszi előlünk a kilátást! – kontrázott a nő.
- Pedig mi már két órája itt vagyunk!
- Elnézést, keresem a ...
- Persze. Mi is keressük. Mindenki keresi. Egyáltalán nem mindegy, honnan fogja látni, hiszen ilyen látvány egy életben csak egyszer!
- Apa, vegyél még jégkrémet – sipított közbe az egyik dagadt gyerek.
- Szó sem lehet róla! Akkor kezdhetnék előlről a helyezkedést! Nem megyünk vissza a bódékhoz!

Áthámoztam magam rajtuk. És tényleg, a bódék felé könnyebb volt a járás. Talán a feleségem is odament kávéért.

A lángossütő bódé előtt hatalmas sor kígyózott. Elmentem mellettük, megálltam a hátsó bejárat mellett. Bent a sütőgetős ember izzadt, a családjával egyetemben.

- Gizikém, keverj még egy vajling tésztát! – kiáltott hátra.
- Az előbb kevertem! Már elfogyott?
- De még hogy! Iszonyúan jó napunk van!
- Maga pénzért adja a lángost? – kérdeztem közbe.
- Hát még hogy? – nézett vissza döbbenetesen – Jézus sírját sem őrizték ingyen!
- De ember, a Föld hamarosan elpusztul! Mit akar csinálni a pénzzel?

De már nem figyelt. Lefújta az orráról lecsöppenő izzadságcseppet és a soron következőtől vette fel a rendelést: – Azt mondja, hogy négy lángos, az egyik sajtos-tejfölös, a másik csak sajtos, igen, értem, hölgyem, érzékeny a tejföltre, aztán két sima, hadd jegyezzem meg, itt találja a fokhagymás ecsetet, az annyi lesz, mint... innivalót mit adhatok...?

Fejcsóválva sétáltam tovább. A lacipecsenyés mellett elkaptam a rádiót.

- Most jelezték, hogy a műholdak szerint az autópályák teljesen üresek, csak négy zavarodott lovas vágtazik rajtuk fel-alá, egyre ingerültebben keresve az emberiséget...

Ekkor felmorajlott a tömeg. Az égen megjelent egy kéz és vörös, gót betűkkel felírta a felhők fölé: Mene, mene, tekel, ufarszin.

- Ez meg mi? – kérdezte egy kamasz, rágógumizva.
- Nem tudom, de baró egy banda lehet! – röhögött fel mellette a baseballsapkás haverja – Micsoda gecí jó show már!
- Mint az adamszfamili – dobta be egy pattanásos.
- Ne égecs már azzal a régi szarral! – húzta el a száját a sapkás – Azt még a seggfej faterom is utálta.

Tovább furakodtam a tömegben, de már kevésbé izgatottan. Mondjuk úgy, hogy a helyzet kíváncsivá tett. Például kíváncsi voltam, mikor találok vadul keféző párokat. Hiszen lehet, hogy már csak percek vannak hátra, miért kellene elfojtaniuk az érzéseiket? De nem láttam semmi ilyesmit. Úgy látszik, jólneveltek vagyunk. És amin különösen meglepődtem, erőszak, gyilkolás sincsen. Pedig most már azt is lehetne büntetlenül.

Ebben a pillanatban éreztem egy rántást a csuklómon. Odanéztem, de már csak az autós táskám csuklópántja fityegett üresen. A tolvaj kölyök pedig cikázva szaladt a tömegben.

- Az anyád...! – szitkozódtam, de esélyem sem volt utólélni. Az igazolványaim! Legalább két hét utánajárás, meg az a töméntelen illetékbélyeg...
- Te hülye – kaptam a fejemhez – Immár értéktelen papírok.

A tömeg ismét felmorajlott, de sokkal erősebben. Ágaskodtam, de nem láttam, mi történik elől. Szerencsére volt mellettem egy fa, felkapaszkodtam rá. A tenger felől katonai rohamcsónakok érkeztek. Kommandósok ugrottak ki belőlük, láncba fejlődtek, plexipajzsukat maguk előtt tartva elkezdték hátrébszorítani az embereket. Majd jött egy nagyobb csónak, ennek a tatján egy aranyvállapos pacák ált, hangosbeszélővel. Messze volt, nem értettem tisztán, de valami olyasmit magyarázott, hogy azonnal hagyjuk el a strandot, mert itt valami csakra van, ahol a katonaság egy különleges erődítményt szeretne építeni a Nagy Vezérünk számára, mivel a Nemzeti Táltos kiszámolta, hogy itt van esélye egyedül túlélni a katasztrófát. És tényleg: ahogy a rohamrendőrség szorította hátrébb a tömeget, mögöttük barna gyakorlós katonák szálltak ki a partra és vadul gödröket kezdtek ásni. Az emberek persze rettenetesen mérgesek lettek. Akik elől voltak, már több órája elfoglalták a helyeiket, nem voltak hajlandók átadni a jó kilátást másnak. Először köveket hajigáltak, de a plexipajzs ellen nem ért semmit. Aztán, ki tudja honnan, molotovkoktélók kerültek elő, lángot és sűrű, fekete füstöt láttam, a rendőrök pedig kósza sorozatokat lőttek a tömegbe.

Leugrottam, mielőtt még valaki célpontnak nézett volna.

- Ebből nekem már elegendem van – morogtam és visszasétáltam a kocsihoz. Beültem, de az ajtót nyitva hagytam.

Ekkor csörrent meg a telefonom. A céges. Döbbenet meredtem rá. Ki a fasz...? Ilyenkor?

A főnököm volt, ott vigyorgott az avatárja az érintőképernyőn. Felvettem.

- Helló, helló, elektorkalandor! – jópofáskodott.

- ?

- Tudunk most beszélni?

- Ó, persze. Éppen itt vagyok egy felhergelt tömeg közepén. Ha jól látom, ég a bódésor, a rohamosztigosok már folyamatosan lőnek. Ja, és percekben belül meteorok semmisítik meg a világot. Szóval mondd csak nyugodtan.

- De érzékeny lettél hirtelen, Gézám! No, mindegy. Mit szólnál hozzá, ha azt mondanám, hogy én vagyok az Isten?

- Hát, eddig is úgy viselkedtél.

- Nem viccelek, tényleg én vagyok.

- Oké, én meg Nepomuki Szent János.

- Szentek nevét hiába szádra ne vedd!

- ...

- Nem válaszolsz?

- Nem, mert a tiédet sem akarom. Pedig annyira nem is lenne hiába.

- Figyelj, komolyan beszélek. Tényleg én vagyok az Isten. Én teremtettem ezt a világot. És mondhattak bármit a filozófusaitok, soha nem hagytam magára. Mindig itt voltam benne, egyszerű embernek álcázva magamat. Kíváncsi voltam belülről is, hogy működik.

- Oké, amilyen nap ma van, én már ezt is elhiszem. És hogy tetszik?

- Láttad a felíratot az előbb az égen?

- Ne is mondd...

- Na ugye. Nem tetszik.

- De te csináltad?

- Eh, tudod hogy van ez. Összeraktam valamit, nézegettem. Bolygók, csillagok, tömeg, energia... hülye, unalmas fizika. Akartam benne egy kis kiszámíthatatlanságot. Az első trükkös húzásom az elektron volt. Ne tagadd, az tényleg trükkös volt!

- Nem tagadom. Sőt, a fénnel is jól megszívattál minket.

- Ehe... örülök, hogy tetszik. De ez még mindig csak fizika. Többet akartam. Valami igazán élőt. Elkezdtem tekergetni a szabályokat. Tulajdonképpen még csak bonyolult sem volt: azzal, hogy az entrópia csökkenését tettem vezérelvvé, szinte mindent meg is adtam, a többi csak részletkérdés.

Szépen jött belőle az evolúció, aztán az értelmes lények, a társadalmak, az egyénnél is nagyobb értelmes entitások... szóval úgy nézett ki, jó kis szabályrendszert raktam össze. Aztán...

- Aztán...?

- Aztán valami félrement. Azt vettem észre, hogy minden rendszer arra törekedett, de arra aztán maximálisan, hogy kijátssza a szabályaimat. Eleinte voltam annyira büszke, hogy nem nyúltam bele. De végül nem bírtam, bevágtam az egészet a mosógépbe.

- Noé?

- Igen, ő és a családja ideális magnak tűntek, hogy minden mást töröljek és velük kezdjem újra.

- És?

- És? Rögtön úgy kezdtek, hogy Noé részegen kiátkozta az egyik fiát és az összes leszármazottját. Most mondd... pedig ők voltak a legjobbak! Eh, ott voltam hülye, hogy hard reset helyett csak ilyen soft resetet csináltam. Persze hogy nem lett jobb.

- Biztos vagy benne, hogy reménytelen?

- Ismered azt a kifejezést, hogy istenbizony?

- Oké. Már csak azt szeretném tudni, miért mondod el ezt nekem. Percekkel a világ megsemmisülése előtt.

- Mert minden látszat ellenére én egy érzékeny Isten vagyok. Szeretek adni utolsó esélyeket. Emlékszel még Lótra? Na ugye. Most azt találtam ki, hogy ti is kaptok egyet. Én már kidolgoztam egy új szabályrendszert, ezzel el is fogok kezdeni egy új kísérletet. Végtelen távolságra tőletek. Rátok pedig már nincs szükségem. Akár ki is dobhatnám az egészet a francba. Viszont... mi van, ha ti ezt élvezitek? Én nem, ez biztos. De lehet, hogy ti azért alakítottátok ilyenre a gondolkodásotokat, a normáitokat, a társadalmaitokat, mert nektek ez így jó?

- Háát...

- Ne kapkodd el. A döntést tizenkét ismerősömrre bízom és ezek közül az egyik vagy te. Kaptok egy órát...

- De már itt vannak a meteorok a nyakunkon...

- Nyugi, a pórázuk vége a kezemben van. Szóval kaptok egy órát. Addig gondolkodhattok. Aztán jeleznetek kell nekem. Ha legalább nyolc pozitív jelzés jön, akkor nem törölöm le ezt a világot... viszont magatokra hagylak benneteket.

- Jó. Hogyan jelezzünk?

- Ha a laptopodon elhúzod az akkumulátorfedelelet, találsz egy apró billenőkapcsolót. Azt bekötöttem magamhoz. Jelenleg ki van kapcsolva. Ha átkapcsolod, akkor azt igennek veszem.

- Értem. Szóval most gondolkodhatok.

- Igen. És, ja...

- Igen?

- Egész jó volt együtt dolgozni veled, Gézám.

- Kösz, hogy még ilyenkor is motiválsz.

Letette.

Elővettem a laptopot, lekaptam az aljáról a fedelet. Tényleg ott volt a kapcsoló. Már automatikusan nyúltam is felé, amikor megállt a levegőben a kezem. Állj! Ez csak automatikus fajfenntartás. Mi van, ha neki van igaza? Mi van, ha ez az egész itt valami akkora selejt, amelyre kár a proteint pazarolni? Magam mellé tettem a laptopot. Kiszálltam a kocsiból. Vessünk egy pillantást erre az emberiségre. A rohamrendőrök és a balhét kedvelő csőcselék még mindig háborúzott. A minden parancsnak engedelmes katonák monoton ásták a Nagy Vezér bunkerét. A zsebtolvajok neuronként cikáztak a tömegben, értékesnek hitt zsákmányaikkal. A lángossütő az üszkös bódéja romjaiból igyekezett összevakarni hirtelen szerzett vagyonát. A tömeg, maga a pusztaság, igazából nem akart semmit, csak mindent jól látni. Aztán mindenki meghal, de előtte átadja gondolkodását a gyerekeinek, akik ugyanolyan reménytelenek lesznek, mint a szüleik.

Visszaültem a kocsiba, lehunytam a szememet. Próbáltam elképzelni, milyen lenne egy ideális világ. Csak felületes képig jutottam, ráadásul ha csak egy kicsit is megpiszkáltam a felszínt, hamar kiderült,

hogy az ideális világ nem létezik. Mert nincs olyan, ami mindenkinek jó, márpedig ha valami valakinek rossz, akkor az igyekszik változtatni rajta, még akkor is, ha ezzel másnak lesz rossz. Az önfeláldozókkal az a baj, hogy nagyon hamar kihalnak.

Csakhog... ha az ideális világ valójában nem létezik, akkor lehet, hogy mégis ez a buta, önző, érzéketlen világ a legjobb, amit a lehetőségekből ki lehet hozni?

Végül döntöttem. Kicsi is, savanyú is, de a miénk. Lehet, hogy a végén elpusztítjuk magunkat, de azt legalább mi hozzuk össze, ne egy külső istenség.

Ölembe vettem a laptopot, lepattintottam a fedelet. Határozottan megtoltam az ujjammal a kapcsolót. Nem történt semmi. A kapcsoló nem kapcsolt. Döbbenet meredtem rá. Megtoltam megint. Semmi. Kikaptam egy csavarhúzó a kesztyűtartóból. Befeszítettem, de a kapcsoló nem mozdult. Ráztam a laptopot, ütögettem, semmi. A kapcsoló reménytelenül beragadt. Megnéztem, ki tudom-e szedni, de látszott, hogy roncsolás nélkül nem. Ültem, ölemben a lappal. Lihegtem. Nem megy. Az a hülye Isten még arra sem vette a fáradságot, hogy megnézzze, működik-e az a kapcsoló, amellyel jeleznem kellene.

Másfelől.

Valahol mélyen lenyugodtam. Az az emberiség, amelyiknél természetes, hogy egy háromszázezer forintos laptopba minőségbiztosítás nélkül szerel bele egy filléres kapcsolót, csak azért, hogy a fillér ezredrészét megspórolja, az megérdemli a büntetését.

Hátradőltem az ülésben, ránéztem a középkonzolon az órára. Még tíz perc van hátra.

TERMÉSZETES ELLENSÉG

Megleptem magamat egy izlandi úttal. Összedobtam a túrahátizsákomat, sátor, hálósák, matrac, két váltás ruha és gyerünk. Úgy terveztem, hogy ráérősen becsavargom a sziget déli részét, aludni meg ott alszok, ahol rámsötétedik.

Második éjszaka egy gleccser mellett vertem tábor. Bár a 'vertem' nem annyira pontos kifejezés, hiszen a sziklába nem igazán mentek bele a cölöpök. De nagy kövekkel sikerült rögzítenem a sátrat. Összevakartam némi gallyat, az esti félhomályban raktam egy kis egyszemélyes tüzet. Körbenéztem: ez az a táj, ez az a hangulat, amiért megéri ennyi kényelmetlenséget vállalni. A távolban egy füstölgő vulkán, a közelben egy meleg tó, gejzírekkel, ezeket holnap fogom felkeresni. Ember sehol, csak csend, valami felfoghatatlan csend.

Illetve.

Egyszer csak hallottam valami surranást, majd a szikla mögött villant valami fény. Vállat vontam. Vagyok annyira leszédált állapotban, hogy minden marhaságért nem fogok felugrálni. Akármi is volt, majd idejön, ha akar valamit.

Idejött.

A szikla mögül egy vékony, nagyfejű alak sétált elő. Biccentett. Visszabiccentettem, majd intettem, hogy üljön le a tűz mellé.

- Sör? Szivar? – kínáltam.

Picit gondolkodott. Aztán elég csúnya akcentussal megszólalt.

- Igen. Ilyen sorrendben.

Mindketten elvigyorodtunk. Aztán csak ültünk szótlánul, élveztük a hangulatot.

- Messziről jön? – törtem meg a csendet.

- Annyira nem. Alfa Centauri.

- Szép hely lehet.

- Ne udvariaskodjon, felesleges. Ronda, zsúfolt hely. Azért is szeretek ide járni.

- Hát, a Föld is elég zsúfolt hely. Ez itt egy üdítő kivétel.

- Tudom.

- Nem először jár itt, ugye?

- Nem.

- De szabad ezt maguknak egyáltalán? Nem kellene először kapcsolatfelvétel, meg miafranc?

- Nem, nem szabad. Sőt, kifejezetten tilos. De én mindig leszartam a szabályokat.

- Helyes. De azt legalább tudja, hogy egyáltalán biztonságos-e maguknak ez a környezet?

- Honnan tudnám?

- Aha.

- Miért, magának biztonságos?

- Nem tudom. De azért meglehetősen tisztában vagyok a veszélyekkel.

- Oké. Maguknak például mi a természetes ellensége?

- Nem tudjuk. Valószínűleg nincs.

- Nincs?

- Nincs. Mindegyiket kiirtottuk.

- Akkor maguk az emberi élet végső határáig élnek?

- Azt azért nem. Betegségek vannak. Balesetek is. Néha az emberi szervezet váratlanul megbolondul: a sejtek rosszul működnek és rák. Egy véletlenül rossz helyen kialakult vérrög. Embólia. Infarktus. Agyvérzés.

- Ez nekem gyanús. Mire gondolnak, mi lehet emögött?

- Szokták azt mondani, hogy sors. Isteni gondviselés.

- Isten? Az mi?

- Sokat segít a világ elképzelésében, ha feltételezünk egy emberfölötti értelmet, mely befolyásolja a sorsunkat. Ezt neveztük el Istennek.
- Aha, értem. Szóval felfogták a ragadozó koncepció értelmét, de mivel nem ismerik a részleteket, a ragadozójukat elnevezték ennek az... Istennek.

Természetesen agyonütöttem. Már csak azért is, hogy megmutassam neki, mennyire nem ismeri még csak a saját ellenségeit sem.

SPECIAL FORCE

Hogy miért léptem be ebbe a különleges alakulatba? Leginkább azért, mert már elegendő lettem magamból. Szüleim meglehetősen jómódúak voltak, emellett teljesen liberálisan neveltek, azaz sehogy. Hagyták, hadd csináljak, amit akarok, gondolták, majd benő egyszer a gyerek fejlagya. Aha. Ahogy vesszük.

Lehet, hogy másoknak nagy élmény volt, amikor nagykorúak lettek, nekem csak egy nap volt a sok közül. Addigra már régen kipróbáltam mindent, amit legalább egyszer ki kellett próbálni. A legtöbbjét mondjuk ennyiszor sem kellett volna, de sikeresen túléltem minden órületet.

Aztán az egyik nap egy bokáig húgyos budiban ébredtem. A földön mellettem egy szaros koton úszott a halványsárga lében. Atyavilág. Milyen buli lehetett itt? Kitámolyogtam a kocsmába. Jenő törölgette a poharakat a pult mögött.

- Helló Apafej, tudod-e, hogy pokolian bűdös vagy?

- Az hagyján. De mennyire szomjas!

- Bocs, cimbora, mindjárt nyitok és addigra még ki is kell szellőztetnem utánad. Szóval séta haza a mamához, aztán ajánlom a dézsát. Csodákra képes.

Valahogy hazamentem, aztán beültem a kádba. Néztem a plafont. Mi lesz ebből, ha így folytatom? Oké, most elegendő van. Nem iszok, tiszta leszek. Meddig fog tartani? Ismerem magam, talán két napig, aztán lehet, hogy a következő ébredés már egy kecskeistállóban lesz. Valami olyasmi kellene, ami nagyon végleges. Ahonnan nem lehet kilépni, hogy bocs, meggondoltam magam. Ekkor ugrott be a Special Force. Miért ne? Elég nagy örültség és pont azt adja, amire nekem most szükségem van: egy erőteljes pofont, mely viszalóki a velejéig züllött embert a normális emberek irányába. Talán túl is lendül, de nem gáz, úgymint imádok szélsőségesen élni.

Természetesen nem vettek fel egyből. Habár születésemtől fogva erős ember vagyok, de az erőnlétem nulla. A deréktáji párnácskákról nem is beszélve. Szerencsére a fater aktivizálta magát, betölt a hivatásosok közé, innen két év alatt felszívtam magam annyira, hogy ekkor már felvettek.

Nem fogom leírni a kiképzést. Ha nem gondoltam legalább egyszer arra, hogy mekkora marha vagyok, akkor egyszer sem. Az önbecsülésemet szilánkosra törték, aztán összeraktak valamit, amit távolról akár önbecsülésnek is lehetne nevezni, de közelebbről sokkal inkább egy robotgondolkodására hasonlított. Megtanultam minden fegyverrel bánni, legyen az RPG páncélököl, vagy egy egyszerű sós kifli. A tűrőképességemen még én magam is meglepődtem, ha belegondoltam, milyen körülményeket éltem túl. Jelzem, ez nem mindenkinek sikerült. Végül belekerültem az évfolyamunkból a kiválasztott 16-ba. Ennyien maradtunk a százegynéhányból. El is lettünk különítve a többiektől. Tudtuk, hogy a következő éles bevetéskor már mi megyünk.

Még csak sokáig sem kellett várnunk. Kábé egy héttel később megszólaltak a szirénák a szobáinkban. Gyorsan magunkra kaptuk a sárga ruhát, összeszedtük a felszerelést. Ja, hogy miért sárga? Ez része volt a stratégiának. Négy fős csoportokban tevékenykedtünk, minden csoportnak volt egy színekódja. Nem is ismertük egymás nevét. Én a sárga csoport vezetője voltam, azaz csak Sárga1 a többieknek. Gyors eligazítás: az akció célja elfoglalni egy objektumot, egy sziklára épült erődcastélyt. Az út tele lesz csapdákkal, ellenséges népekkel. Kritikus, hogy minél többen jussunk be az objektumba, hiszen ez a kulcsa annak, hogy végül el tudjuk foglalni. Beszívárgós technikát fogunk alkalmazni, azaz a megközelítés egyénileg történik: megkapjuk a térképeket és mindenki úgy halad, ahogy tud.

Nem is vacakoltam, tisztelegtem és futólépésben elhagytam a bázist. Jól haladtam.

A dzsungel szélén megláttam Kék1-et. Körbenéztem, minden rendben, gondoltam váltok vele néhány szót.

- Szia – üdvözöltem.

- Szia – bólintott, de többre már nem jutott ideje, mert a fáról leereszkedett egy kötél, a végén hurok, megszorult a nyakán és egy láthatatlan erő már rántotta is fel a magasba. Mindez egy pillanat alatt történt, mire feleszméltem már csak a kiáltása visszhangzott a fák között. Nyoma sem maradt.

- Asztakurva – néztem döbbenetben. Tényleg durva csapdák lesznek. Észnél kell lenni.

Inkább le is tértem a főútról. Eszméletlen ösvényeken haladtam. Néha egy-egy mocsár lassította a tempót, utána viszont liánok segítségével száguldottam át az erdőn, behozva a lemaradást. Estére elégedett lehettem a megtett úttal. Épp egy barlangnál kezdett sötétedni, gondoltam, bemegyek. Odabent már pislákol a tűz. Zöld2 üldögélt mellette.

- Nocsak, nocsak! – vigyorogtam rá.

Felkapta a fejét, mondani akart valamit, de már nem maradt rá ideje, egy óriási sziklatömb levált a barlang tetejéről és agyonnyomta.

Valahogy nem maradt túl sok kedvem a barlangban éjszakázni. Bakker. Mi lehet a többiekkel? Csak én láttam eddig két szerencsétlen halált. Mi lesz ebből a küldetésből?

Hajnalba már úton voltam. Sokkal lassabban haladtam. Minden lépést megvizsgáltam, nem rejt-e csapdát? Így értem el a szakadékhoz, melyen kötéllíd vezetett át. Gyanakodva méregettem. Valahogy nem füllött hozzá a fogam. Ekkor láttam meg Piros1-et, aki szintén a hídhoz közelített. Gondoltam, megvárom, aztán majd csak kitalálunk valamit.

- Szia, Piros1 – intettem neki.

- Szia – emelte a kezét, de többet már nem láttam. Egy kötéltre kötözött gigantikus farönk lendült ki a dzsungelből és mint egy kuglibáb, úgy lökött bele a szakadékba. Életed filmje, ugyan. Az ordibálás mellett ilyenkor semmi másra nincs ideje az embernek.

A bázis gyengélkedőjében tértem magamhoz. Basszus. Túléltem. Ez valami hihetetlen! De hát, ez jelenti a kiképzés.

Az ágyamnál, az orvos mellett állt az Őrnagy, évfolyamunk kiképzője. Mikor látta, hogy kinyitom a szememet, elvigyorodott.

- Mondtam én, hogy kemény legények – bökte oldalba a dokit, majd felém fordult.

- Mi az istenfaszát csináltál, te marha? Hát erre tanítottalak?

- Hibáztam – nyögtem ki – De nem számítottam...

- Nem számítottál?! Mit gondoltál, hol vagy? Anyuka köténye mellett? Mondtam, hogy ellenséges terepen mentek, tele csapdákkal! Mondtam, nem?

- De.

- Na.

- Hibáztam, de jóváteszem. Már indulok is – álltam fel, de megsédültem és ráestem az éjjeliszekrényre.

- Rádásul még hülye is – dörmögte az Őrnagy, de láthatóan tetszett neki a lelkesedésem.

- A doki minden reggel megvizsgál. Ő mondja meg, mikor indulhatsz újra. És legközelebb vigyázz jobban!

Egy hét alatt épültem fel. Az Őrnagy ismételtlen szerencsét kívánt, én pedig ismételtlen kifutottam a bázisról. Most nem vacakoltam rejtett erdei utakkal. Végülis, én vagyok a Sárga1, csak illendő lenne elsőnek nekem odaérni az erődhöz. És szemmel láthatóan az erdő sem biztonságos.

Miközben futottam, itt-ott láttam az erdőben ismerős arkokat. Nem foglalkoztam velük, rohantam. Estére értem el a folyóhoz, itt találtam is egy kellemes búvóhelyet. Elvackoltam magam, aludtam hajnalig. Ahogy készülődtem, láttam, hogy Zöld3 közelít egy kenuban. Biztos voltam benne, hogy itt, ennél a pihenőnél köt ki. Egy ideig néztem, aztán furcsa érzés támadt bennem és nem vártam be. Összecuccoltam és olyan gyorsan futottam tovább, mint maga a pokol. Továbbra is a főúton haladtam és legnagyobb meglepetésemre nem történt semmi érdekes. Futás, időnként pár korty víz a folyóból,

majd futás. Hatalmasat haladtam estig. Kerestem egy eldugott tisztást, gyújtottam egy igencsak apróka tüzet.

Kicsi volt, de mégis meglátta valaki. Nagyon óvatosan közelített meg, egy átlagos ember észre sem vette volna, de hát ugye, a kiképzés. Óvatosan elsomfordáltam és pont akkor vetődtem rá hátulról, amikor kidugta a fejét a tisztásra. Mire feleszmélt volna, már mozdulatlanra kötöttem. Odavonszoltam a tűzhöz, hogy megnézzem, ki az.

- Sárga4? – döböntem meg.

- Mmpfmpff – közölte.

- Ja, bocs.

Kiszedtem a szájából a belegyömöszölt sündisznót és kioldoztam.

- Már a sündisznóból tudtam, hogy csak te lehetsz az – morgott, nyelvével óvatosan felmérve a karcolásokat.

- Fátylat reá! – legyintettem nagylelkűen – Sütöttem néhány bogarat, kérsz?

- Az jó, nem kell rágni. Kérek.

Vacsoráztunk.

- Szintén a bázisról? – kérdezte meg végül.

- Szintén – bólintottam – Egy kötélre kötözött fatönk belelökött a szakadékba.

- Egyedül voltál?

- Izé, pont nem. Éppen akkor jött Piros1.

- Gondoltam.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Én már kétszer futottam bele csapdába. Először aknára futottam, amikor mozgást hallottam magam mögött. Másodjára meg... másodjára a bázis kapujában kaptak el.

- A bázis kapujában?!!!

- Ott.

- Atyavilág. Ez aztán körmönfont ellenség. Odáig merészkedtek!

- Aha – mondta, de valahogy furcsán.

Nem tetszett ez nekem.

- Figyelj, ne célozgassál. Ha tudsz valamit, akkor mondd!

- Tudni nem tudok. De sejtek. Meg már kétszer voltam a bázisban, beszéltem odabent a sráccokkal. Amikor egyedül voltunk a terepen, akkor nem volt semmi baj. Mindig akkor történtek balesetek, amikor talákoztunk egymással.

- Ez lehet véletlen is.

- Véletlen?! Tudod, hogy kaptak el a bázis kapujában? Kiléptem, körbenéztem, erre megjelent mögöttem Piros2, az erdőből meg kirongyolt egy kibaszott krokodil és kettéharapott! Érted? Egy kibaszott krokodil! Egy kibaszott tölgyfaerdőből!

- Asztakurva.

- Szerinted hol élnek a krokodilok? Vagy fordítsuk meg a kérdést: élnek-e életvitelszerűen tölgyfaerdőben krokodilok? Szereti-e a krokodil a makkot?

- Hát..

- Nem, ne erőltessd meg magad. Nem szereti. Nem élnek krokodilok a tölgyesben. Azt a dögöt valahol tárolták, majd kiengedték. Közvetlenül a bázis mellett. Na?

- Azt akarod mondani, hogy nincs is erőd kastély, csak a bázisból akarnak minket kinyírni?

- Ezt azért nem. Lehet, hogy van erőd. De hogy igazából ki az ellenség, azt nem tudom. Mi van, ha ez az egész csak egy újabb teszt? Az utolsó utáni. Éles bevetésnek álcázva?

- Hmm. Azt mondod, mindig akkor jönnek a balesetek, amikor találkozunk? Mi meg már itt beszélgetünk órák óta és nem történt semmi.

- Ez nekem is furcsa. Pont azért jöttem lopakodva, hogy ne látványosan találkozzunk.

- Hát, ennél látványosabb nehezen lehetett volna.

- Igen – simította meg szórakozottan az arcát – szóval nem ezen múlt. Viszont, mi van, ha a Sárgák találkozhatnak egymással?

- Hülyeség.

- Mint ez az egész. Amikor bent voltam a gyengélkedőn, mindenki elmesélte a történetét. Mindenki csodával határos módon élte túl. Most gondold el: kettéharapott a krokodil, erre odabent összevarrtak! Hát mi a fasz folyik itt?

- Nem tudom. Figyelj, aludjunk. Ha odaérünk az erődhez, okosabbak leszünk.

- Vagy halottabbak.

Szokás szerint hajnalban keltünk. Összecuccoltunk.

- Menjünk együtt? – kérdeztem.

- Lenne értelme – vakarta a fejét – De ha igaz az elméletem, hogy mindig akkor történik katasztrófa, amikor másik csapatbélivel találkozunk, akkor lehet, hogy egy ilyen mindkettőnket elkapna.

- Még mindig nem merek neked hinni, de ez logikus. Akkor találkozunk az erődben. Ne feledd, a mi célterületünk az északnyugati szárny!

- Oké, zsoké, ott leszek.

Futottam tovább a folyó mentén, Sárga4 meg átúszott és a túlparton folytatta. Állandóan a beszélgetésünkön járt az eszem: figyeltem minden neszre és inkább kerültem a találkozásokat.

Két nap múlva láttam meg az erődöt. Ott volt a szikla tetején, a lábai mélyen belenyúltak az erdőbe. Pont olyan volt, mint ahogy az eligazításon leírták. Oké. Ez innentől legalább már tiszta munka.

Óvatosan megközelítettem a függőhidat. Elméletileg alatta van egy szennyvízcsatorna, mely az évek ebben a szakában ki van száradva. Ott tudunk behatolni. Persze nem akárhogy: várni kell, várni a megfelelő pillanatra, majd amikor órségváltás van, akkor kell elsurranni a híd alatt.

Sikerült. Amint bejutottam, már nem siettem. Tudtam, hogy egy sötét, hosszú alagút lesz, ahol a derékig érő bűdös sárban kell haladni.

Az egyik kanyar előtt megdermedtem. Valaki van a kanyar után! Éreztem. Bekukucsáltam. Kék3 állt a falnak tapadva, hófehérre vált arccal.

- Mi van? – kérdeztem.

- Oott! – mutatott maga elé.

- Mi van ott?

- Ott állt az előbb Zöld4. Aztán... – elcsuklott a hangja.

- Aztán már nem állt ott – vontam le a következtetést.

- Először tapadókorongos csápok jöttek ki az iszapból, elkapták, majd egy óriási szájat láttam, felette meg egy gonosz szemet. És Zöld4... hallottam, ahogy roppannak a csontjai!

- Értem. És most nem mersz továbbmenni.

- Nem érted! – sikította – Az a lény még mindig ott van!

- És a bátorságod? Bazdmeg, nekünk oda be kell jutnunk. Mutass már egy kis gerincet!

- A gerince... az is roppant...

- De legalább volt neki, te szarjancsi! Előre!

Tétovázva elindult. Nem történt semmi. Egy kicsit megnyugodott. Aztán felbukkantak a csápok, felkavarodott az iszap, megjelent egy óriási száj, egy dülledt szem, Kék3 sikított, majd csak annyi hang maradt, ahogy leszopják a húst a csontokról. A szörny elmerült.

Nabazdmeg. Kíváncsi vagyok, ezt hogyan fogják meggyógyítani a bázison. Itt már komolyra fordult a játszma.

- Várjunk csak – jutott eszembe – Mit is mondott Sárga4? Mindig akkor van katasztrófa, ha találkozunk. Kék3 találkozott Zöld4-gyel. Én találkoztam Kék3-mal. Tehát én most átmehelek, egészen addig, amíg nem bukkan fel valaki mögöttem. Van más lehetőségem? Nincs. Meg egyébként is, most is az iszapban állok, az a dög már régen elvihetett volna.

Nagy levegő. Átgázoltam. Nem jött föl a szörny. Még a végén igaza lesz Sárga4-nek. De akkor... akkor nem tudom, mi lesz. Még mindenki emlékszik arra a korábbi nagyfiúra, Rambóra. Na, amit ő rendezett akkor, amikor rájött, hogy átbaszták, az lófiing lesz ahhoz képest, amit én, ha tényleg kiderül, hogy valójában a bázissal küzdünk.

Ez a gondolat erőt adott. Határozottan gázoltam az iszapban és hamarosan el is jutottam a szennyecsatorna dómjáig. Ez egy kupolás gyűjtőterem, itt fut össze minden belső csatorna. Már majdnem a cél! Nekem balról a második ágon kellett folytatnom az utam, ahhoz, hogy az északnyugati szárnyba jussak. Sajnos az iszap nem őrzi meg a lábak nyomát, így nem tudtam, mennyien járhattak előttem. Megtaláltam a térképemen jelzett csatornafedelelet, megemeltem, kibújtam. Itt vagyok! Eljutottam az alagsori konyhába! És – néztem körbe – én lettem az első. Sárga1. Ahogy kell.

A terv a továbbiakban az volt, hogy elbújunk és összevárjuk a többieket. Behúzódtam egy mélyedésbe, az ablak mellé. Innen a magasból szépen be lehetett látni a terepet. Valahol ott küzdenek a többiek – gondoltam – Nosza, jertek hát, jertek!

De valahogy nem akartak. Éjszakára elbújtam az üres éléskamrába, majd nappal megint visszamentem az ablakmélyedésbe. Innen vettem észre, hogy óvatosan emelkedik a csatornafedél. Melléosontam. Feszülten figyeltem. Amint kibújt az illető, rávetődtem és megkötöztem. Biztos, ami biztos. Kirángattam a fényre. Sárga4 volt.

- Mmphmmphf? – nézett nagy szemekkel.

- Oké, mindjárt kiszedem a szivacsot a szádból.

Kiszedtem.

- Határozottan puhulsz – jegyezte meg.

- Ez akadt a kezembe – vontam vállat – Szóval akkor már ketten vagyunk.

- Ja.

- Milyen a konyha?

- Üres. Még bogarak sincsenek.

- Emberek sem?

- Szerintem nem is tudják, hogy ez a helyiség létezik. Ideális várakozóhely.

- Hány napig bírja étlen az ember?

- Viccelsz? Mi olyan kiképzést kaptunk, hogy akár az életünk végéig.

- Én is így gondoltam.

- Ezt miért mondtad olyan furcsán?

- Mert a világ nagy igazságai közé tartozik, hogy az éhezést pont az életünk végéig tudjuk tartani.

- Hülye.

- Okos hülye.

- Oké, ha annyira okos vagy, akkor mit gondolsz, hogyan tovább? Meddig várjunk még?

- Jó kérdés – vakarta meg a fejét – Holnapig mindenképpen. De utána támadjunk.

- Rendben.

Odahúztunk két széket az ablakhoz. Vártunk. Szép volt a táj.

- Te, látod azt a füstöt, ott a hegy fölött? – mutatott oda Sárga4.

- Látom. Mire saccolsz?

- Háát... ne legyen igazam.

- Már megint csak célozgatasz... – kezdtem bele, de nem tudtam befejezni. A hegy teteje hatalmas robbanással a levegőbe repült, por, hamu, sziklák takarták be az eget, a csonka hegyből láva folyt ki, ezzel párhuzamosan újságpapírként gyűrődött fel a táj, megrepedt a föld, az erdők belezuhantak a szakadékokba, a folyókat vagy a láva párologtatta el, vagy mentek az erdők után a mélybe... és persze az erőd sem maradt érintetlen, repedtek a falak, potyogtak a szikla méretű kövek, igyekeztünk bújni, menekülni, de nem lehetett hová, váratlanul nyíltak meg alattunk is a szakadékok, még láttam, ahogy Sárga4 eltűnik az egyikben, megkapaszkodtam az ablakpárkányban, odakint már az egész világ égett,

füstölt, sikított, oda volt már minden, oda a bázis is, oda minden, ami számított valaha is az életben, a fal megindult velem, már nem volt mibe kapaszkodni, zuhantunk, ez most már biztos nem kamuesés, goodbye cruel worl...

~(ooOoo)~

Lacika megmakacsolta magát.

- Nem dobok – szorította össze a száját. A dobókockákat eldugta a háta mögé.
- Dobnod kell! – kiáltott rá Sárka – Nem lehet kiszállni a játékból!
- Ez egy hülye játék! – szipogott Zsoltika.
- Ugye? – talált váratlanul szövetségesre Lacika – Én is azt mondom!
- Most – mutatott rá Pistike – De az elején te akartál mindenáron ezzel játszani!
- Igen – kontrázott Sárka – Csak akkor azt hitted, neked lesz szerencséd! Hát, nem lett!
- De nagy a szád, hogy már két bábud is bent van a házban!
- Nagy is. Neked mennyi van?
- Most rúgta ki Pistike a legjobb bábumat a kapuból.
- Akkor tedd vissza a startvonalra és várd meg, amíg hatost dobsz.
- A hóhér, az. Ez egy hülye játék! Játsszunk mást!
- Nem játszunk mást! Egyszer már én is nyerni akarok!
- Úgyse fogsz!
- Dehogynem! Dobjál!
- Nem dobok!
- Ismerd be, hogy vesztettél!
- Soha! – pattant fel Lacika, határozott mozdulattal felrúgta a táblát, repültek a piros, sárga, kék és zöld bábuk mindenfelé a szobában, de még a tábla keménypapírja is felszakadt. Sárka felsikoltott, nekiesett a körmeivel Lacikának, aki kiszaladt. Pistike és Sárka utána.

Zsoltika maradt a szobában. Törökülésben üldögélt a földön, előtte a romok.

- Micsoda egy hülye játék! – motyogta – Ki nevet a végén? Hát nevet itt egyáltalán valaki?
- Aztán felállt. Talán nem is baj, hogy tönkrement a tábla. A bábukkal meg még biztos lehet kezdeni valamit.